CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Gener 2017 · núm. 188 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

LES NOSTRES PENSIONS
NI ES VENEN NI ES NEGOCIEN

ORGANITZEM LA RESPOSTA

Disseny de portada: grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

La precarietat i el fracàs de la reforma laboral

Malgrat els missatges triomfalistes de que la crisi s'ha acabat que es llancen des del mitjans del sistema i des dels organismes del poder polític i econòmic, la crua realitat és que l'atur, la pobresa i la precarietat segueixen condicionant la vida de una part important de la població.

La reforma laboral de febrer del 2012 ha reforçat la llibertat de les empreses i les patronals fins a arribar a modificar la negociació col·lectiva i les relacions laborals, comportant un increment del poder de la patronal per dirigir-les i organitzarles, donant prioritat a convenis d'empresa per sobre dels sectorials, derivant en una intensa devaluació salarial i destrucció de llocs de treball, i produïnt una ocupació cada cop més temporal i precària i un preu de l'acomiadament cada cop més barat.

Ara mateix, la quantitat de contractes indefinits a temps complet que es fan no arriben al 5% mentre el 95% són temporals o fixos discontinus. La temporalitat és extrema i un de cada quatre contractes dura una setmana, o pocs dies o fins i tot només unes hores, i molts d'ells amaguen jornades llargues que no sempre es paguen. La contractació a temps parcial és un forat per on es cola la precarietat i l'explotació.

Conseqüència de tot això, la degradació i empobriment de la classe treballadora. La taxa d'atur de l'estat espanyol (19%) és la més elevada d'Europa després de Grècia, i la taxa de temporalitat és la segona més alta, només superada per Polònia. I si ens centrem en Catalunya: el 8,7% de la població passa fred a casa; les classes socials desafavorides tenen més problemes de salut; l'any 2016 s'han portat a terme prop de 11.000 desnonaments; el 28% dels menors estan en risc de pobresa; els joves de menys de 30 anys cobren menys i tenen més taxa d'atur que la generació anterior i tenen el doble de contractes temporals que els majors de 30 anys; un 42,3% dels menors de 25 anys estan a l'atur, el triple que l'any 2007; els joves d'entre 16 i 25 anys cobren una mitjana d'uns 6500 euros anuals, uns 2700 euros menys que el que cobraven el 2008; i podriem seguir.

Més enllà dels missatges interessats i les xifres de la 'macroeconomia', aquesta és la realitat que ens envolta.

IDREN

"Quan el poder brutalitza el cos, la resistència assumeix una forma visceral" Achille Mbembe, filòsof camerunès

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883 FAX 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya
Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat
Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.
Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)
Tirada: 13.000 exemplars.
No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Autonomia obrera 2.0

Estratègies renovades per trencar la cultura de la delegació i adaptar estructures sindicals al postfordisme

Marc Rude / Dani Font

Si les condicions laborals no han parat d'empitjorar durant els darrers trenta-cinc anys, com s'explica que aquest procés no solament no hagi provocat un augment de la conflictivitat laboral, sinó que hagi vingut acompanyat d'un declivi pronunciat en l'afiliació sindical i les mobilitzacions de les persones treballadores? Amb l'objectiu de buscar solucions que revitalitzin la lluita obrera, ja fa anys que acadèmiques i sindicalistes intenten trobar respostes a un problema altament complex. Les causes que s'han identificat fins ara es podrien agrupar en dos blocs. El primer assenyala com a culpables les dinàmiques de l'anomenat "sindicalisme de concertació" –encarnat en les centrals majoritàries UGT i CCOO– i el règim de relacions laborals sorgit dels pactes de la Moncloa de 1977. És un model que ha rebut un ventall ampli de crítiques, entre altres motius, perquè es considera un sindicalisme delegacionista que cerca el pacte, funciona de manera jeràrquica i dóna poc pes a la mobilització.

Per altra banda, un segon bloc explicatiu es fixa en la incapacitat dels plantejaments i les estructures sindicals, ancorades al segle XX, a l'hora d'adaptar-se a les transformacions del model productiu capitalista, com són la fragmentació de la classe obrera i l'emergència de la temporalitat, les beques o el treball gratuït en forma de pràctiques. Tot plegat ha portat a una pèrdua de confiança en l'acció sindical per part de segments molt importants de la classe treballadora, que ha vist reduïda significativament la seva força.

Sindicalisme de concertació o sindicalisme de classe

A l'article 'El sindicalisme dels sans-culottes i les pétreleuses', publicat el 2014 a la revista Perspectives, Isa Benítez –llicenciada en sociologia i responsable d'Organització de la Coordinadora Obrera Sindical (COS)– i Jordi Juan –advocat laboralista del Col·lectiu Ronda i encarregat d'Acció Social de la COS– estableixen un binomi entre el sindicalisme de concertació i el de classe. Les autores detallen unes característiques antagòniques que els separen des de l'arrel: mentre l'objectiu de fons dels sindicats pactistes és "un acord de pacificació social entre classes segons un determinat estat de correlació de forces", el sindicalisme de classe cerca "l'abolició del treball assalariat a través de la lluita de classes".

Conversem amb Ermengol Gassiot, professor i secretari general de la CGT catalana, i Oscar Murciano, informàtic i secretari d'Acció Social del mateix sindicat. A parer seu, el sindicalisme es pot tornar a enfortir, però ha de començar per posar el conflicte al centre. Segons Gassiot, "des del punt de vista de la concertació, la raó de ser del sindicat és representar el treballador en la recerca de pactes amb l'empresa". I continua: "Nosaltres, en canvi, veiem el sindicalisme com el màxim exponent de l'organització de la classe obrera, de la seva identitat col·lectiva. Per tant, un cop reconeixem que ens exploten a través del treball, busquem apoderar-nos per resoldre aquesta situació".

"El conflicte no és dolent ni bo, simplement existeix", argumenta Gassiot. A parer seu: "No hi ha acord possible amb la classe explotadora; com a màxim, pactes puntuals nascuts de la nostra capacitat d'exercir coacció sobre els patrons. Els mecanismes legals es poden aprofitar en un moment determinat, però no són el nostre marc. Som conscients que aquestes normes han estat definides pel poder contra el qual lluitem. Les nostres normes, les decidim nosaltres".

Assemblearisme i acció directa

Davant les grans estructures i les relacions jeràrquiques pròpies dels sindicats de concertació, els de classe volen apostar per l'assemblearisme, l'horitzontalitat i l'autonomia. "L'assemblea ha de ser el nucli de l'acció col·lectiva. S'han de reduir lideratges i protagonismes i acabar amb la cultura de la delegació", afirma el secretari general de la CGT. "Nosaltres mateixos hem de posar-nos a treballar en aquest sentit a escala interna. Què fem amb els comitès d'empresa? Caldrà que ens replantegem si continuen sent útils. Potser podríem recuperar la idea original de buidar-los de contingut... En la mesura que siguem prou fortes, podrem acabar amb els comitès i el debat que va trencar el moviment anarcosindicalista quedarà obsolet. Quan siguem capaços d'agafar el patró i sacsejar-lo una mica nosaltres, no caldrà que demanem que ho faci un jutge", afirma.

"L'assemblea va vinculada a les pràctiques d'acció directa", comenta Gassiot. "I acció directa no només significa cremar un contenidor –que també–, sinó que vol dir que les persones afectades són qui defineix el problema i estableix una metodologia per resoldre'l amb els seus propis mitjans". Pel sindicalisme de concertació, la mobilització és "marginal, predictible i coreografiada", per a un sindicat de classe és "contínua i imprevisible".

Adaptar-se a la realitat

"El sindicalisme no ha estat capaç de respondre davant la creixent precarització del treball perquè no vol assumir la nova realitat laboral postfordista: les estructures sindicals són conservadores per definició", opina Murciano. Segons explica: "L'empresa ha estat el nucli atomitzador del sindicalisme, però ja no podem pensar en aquest termes. Aquest àtom serveix per a la gran indústria, on continua sent funcional, però ja no representa la majoria de les treballadores, sobretot aquelles més explotades, atrapades en dinàmiques de temporalitat, rotació o atur, que poden veure els sindicats com quelcom exclusiu de determinats sectors amb unes condicions laborals relativament protegides".

"Als sectors hiperfragmentats i precaritzats, com el de la informàtica, hi predomina la temporalitat. D'altra banda, en una mateixa sala de les oficines de Hewlett-Packard, hi poden haver treballadors de vint empreses diferents. Una manera d'afrontar-ho pot ser organitzar-nos a escala de sector. Així, si saltem d'una empresa a l'altra, mantenim al mateix espai de lluita", afirma Murciano. Segons, Gassiot: "L'exemple del món de l'hostaleria ens hauria de fer reaccionar: el principal sector de producció capitalista a Barcelona és l'oferta d'oci turístic i el sindicalisme hi té molt poca força".

Vinculació amb el territori

A banda de l'organització sectorial, una altra eina que ajuda a revifar el sindicalisme és la territorialització de les lluites. Això enllaça amb els sindicats de barri, però també amb les assemblees que tenen la base en un espai de treball compartit. "A l'aeroport, per exemple, trobem petites seccions sindicals a les aerolínies, cada empresa de handling, el Bus Turístic, la Renfe... Però si ens plantegem l'aeroport com un conjunt, veiem la necessitat d'una organització sindical comuna de totes aquelles persones que hi treballen", analitza Gassiot.

Un altre aspecte de la crisi sindical és que el model fordista ignora el treball domèstic i de cures, la feina voluntària o les economies informals; estudiants, aturades, pensionistes i jubilades també en queden fora. "Cal que el sindicalisme torni a ser percebut com una eina útil per un sector de la població que ara el veu com alguna cosa aliena, pròpia de grups concrets com els treballadors del Metro. Això pot fer que la gent adopti actituds antisindicals", conclouen Murciano i Gassiot, que destaquen la futilitat que la realitat s'adapti als plantejaments propis: "El que ha de fer el moviment sindical és adaptar-se al sistema per poder combatre'l millor, com ha fet sempre".

Quin futur per al sindicalisme de lluita?

Recuperar la força passada amb les eines d'avui

Segons Oscar Murciano, secretari d'Acció Social de la CGT, "no es tracta de fer un nou sindicalisme, sinó de recuperar-lo". L'organització per sectors s'assembla molt als sindicats de ram de la CNT de principis del segle xx; els sindicats de barri recorden els Comitès de Barriada cenetistes dels anys trenta. No obstant això, tot i que comparteixen una anàlisi econòmica d'arrel marxista i una herència anarcosindicalista, els nous models sindicals tendeixen a assumir postures no identitàries. L'aposta és deixar les sigles en segon terme per aconseguir una unitat d'acció basada en les assemblees.

Un tret distintiu del sindicalisme del segle XXI és l'ús de les xarxes socials com a eina d'organització i acció col·lectiva. Són molt útils per posar en contacte treballadores d'un mateix sector que mai no havien compartit espai. Els grups de Whatsapp van ser el canal comunicatiu que va fer possible la vaga de Movistar. La pàgina de Facebook de Las Kellys ha donat a conèixer les condicions laborals paupèrrimes de les netejadores d'habitacions d'hotel.

La socialització del conflicte

"En la mesura del que és possible, cal intentar que el conflicte traspassi els murs del lloc de treball", explica Oscar Murciano, de la CGT. "El conflicte ha de sortir al carrer per generar un corrent solidari que n'incrementi la força. Aquest suport extern representa un afegit d'energia necessari per mantenir una lluita laboral. Tota vaga que, passats uns anys, queda a la nostra memòria per la seva força, és aquella que s'ha socialitzat", assegura el membre de la CGT, que il·lustra l'argument amb els casos recents de Panrico i Movistar.

"A Panrico, els vaguistes van decidir aïllar-se conscientment i van passar mesos a la porta del polígon. Van resistir heroicament, però, finalment, el seu esforç no va tenir fruits: ja no pressionaven l'empresa, sinó que es pressionaven a si mateixos", opina.

En el cas de Movistar, "a través de la mirada sectorial, l'ús de les xarxes socials i la generació d'una empatia molt forta amb els moviments socials, s'ha aconseguit posar una de les principals multinacionals de l'Estat entre les cordes. L'empresa està preparada per resistir una vaga de la plantilla, però no un conflicte general que també la pressioni des de fora", explica.

La socialització no ha de tenir necessàriament res a veure amb megaconflictes. Amb tot, Murciano remarca que "independentment de la gent i les organitzacions que s'hi sumin, en un conflicte, qui ha de decidir és sempre la plantilla".

** Article publicat a la Directa*

La fi d'un cicle

Una Posició
http://unaposicio.org/

Ja fa quatre anys de la darrera vaga general. Un 14 de novembre, quan una altra vegada els moviments socials antagonistes van tornar a fer-se seva la convocatòria de vaga llançada per les centrals oficialistes i van intentar excedir els límits imposats per les convocants. Aquella vaga també va tornar a escenificar l'enfrontament al carrer entre el braç armat de qui vol que tot continuï igual i aquells moviments i persones que expressaven les ganes per capgirar-ho tot des dels carrers. Els sicaris d'en Felip Puig arrancaven l'ull a l'Esther Quintana. Sembraven el terror a consciència, volien atemorir a la població; i sembla que ho van aconseguir.

Per a algunes, l'endemà d'aquella vaga va significar un canvi de cicle. Era la tercera i va ser la que va tenir la resposta més fluixa. Entre elles, havíem ocupat les places, obert un nou horitzó; no va quallar i les forces, a poc a poc, es van dissoldre. Tot i així, a Barcelona hauríem de veure la consolidació d'espais de contrapoder creats amb l'impuls del 15M, i el revifament d'altres existents. També veuríem l'expressió més rabiosa de la Barcelona autònoma amb l'efecte Can Vies. Malgrat tot, la lluita cansa si els pals abunden i les victòries són poques. Rapidament, la quotidianitat i la rutina s'acaben imposant. Això ho saben bé els de dalt. I nosaltres, innocents a vegades,només sabem anar a totes. I, com en una partida a una sola carta, tens moltes possibilitats de perdre.

La transversalitat processista i la «nova política» van fer la seva feina. El «ningú ens representa» va quedar diluït en un «sí se puede» de bones paraules i poques accions (tret de l'incansable activisme de la PAH, a qui la nova política ha usurpat el lema). Doncs manar a l'Ajuntament no vol dir tenir el poder.

I aquell «que la crisi la paguin els rics» va passar a un flamant i generalitzat «Espanya ens roba», sortint de la boqueta dels que fa trenta anys que ens roben. En qüestió de mesos, el mateix Artur Mas, fidel representant del neoliberalisme i les classes benestants locals, el mateix que havíem forçat a entrar al Parlament en helicòpter, passava a autoafirmar-se com a representant de «la voluntat d'un poble».

Hem après la lliçó

Amb Podemos la jugada va ser clara, els hi van donar peixet a la televisió (i elles s'ho van currar, sabien que la TV encara era l'espai màxim de socialització de les idees en aquest país, i ho van aprofitar); dividien l'esquerra parlamentària traient del mig el PSOE com a partit que pogués disputar el poder; pel camí fagocitaven a IU i reconduïen el moviment social iniciat pel 15Mcap a postulats més moderats i modelables. Dos «pá-

Quin futur per al sindicalisme de lluita?

jaros de un tiro», que diuen. Així doncs, esgotats del cicle de lluita 2009-2012, ens ho miràvem tot incrèdules. «Les Idees i la lluita no viuen sense organització», i ambdues són capitalitzables per un altre.

Seguim on érem

Han passat quatre anys, i com la Syriza d'Alexis Tsipras, la nova esquerra ha sabut captar els vots, però no cristal·litzar els«canvis». Els seus ajuntaments s'enfronten a la impossibilitat de dur a terme els programes, perquè les pressions dels sectors econòmics i del quart poder són implacables, i la por a perdre vots-poltrones fa la resta. Inclús han arribat a qüestionar el dret a la vaga (TMB) i posicionar-se al cantó de l'establishment quan,temps enrere, dies abans de les eleccions, es feien fotos al cantó de les treballadores en lluita (Subcontractes deTelefónica).

Les companyes «anticapitalistes» sembla que tampoc se'n surten prou bé, doncs la coherència té un preu molt alt a la«societat de l'espectacle», i els embats del #pressingCUP,sumats a algun estratagema intern, han fet que acabin pactant l'estabilitat del país amb els enemics de sempre, amb els representants de les «dues-centes famílies» d'en Millet.

Sens dubte, la caspa catalana encara se'n riu a la seva cara, doncs aquest passat mes de novembre del 2016 no pot haver estatmés tragicòmic. Durant la detenció de l'alcaldessa de Berga, Montse Venturós, no els va faltar un minut per deixar la CUP amb el cul a l'aire, doncs desobediència sí, però dins la legalitat i quan ells diguin. Després, a claudicar en la tramitació dels pressupostos, no sigui que torni el pressing… I, dos dies després, l'esperit del «felipuigisme» despertà de nou, detenint tres militants de l'Esquerra Independentista quan anaven a«donar la cara», després de ser identificades a la web de delació creada poc després de la vaga general del 29M del 2012. Com estan collant… però en Puigdemont és tan trempat, no? De moment, els hi agraïm que hagin contribuït a normalitzar el terme «anticapitalista», esperem que en un futur no el capgirin, tot entufant-lo amb perfum de socialdemocràcia.

Avui en dia no tot segueix igual

Després d'un any sense govern a l'Estat espanyol, ara tornarem a patir les bufetades del capital. Les brometes de l'FMI de perdonar expedients sancionadors, no eren més que bombolles d'oxigen al PP perquè pogués formar govern i no donar

ales a l'esquerra contrària a l'austeritat. Quatre anys després, tornen les retallades; si ja ho anuncien a so de bombo i platerets, la realitat serà brutal. Tot apunta que vindran pujades d'impostos (segur que als rics no), reajustaments dels serveis públics, i«pensionazo», com molt bé apunta el comissari europeu d'Assumptes Econòmics i Finances, Pierre Moscovici. D'altra banda, apostarà la patronal per a una nova reforma laboral? S'atreviran amb el dret a vaga? Preparem-nos pel pitjor.

Tenim una precarietat que fa anys que està normalitzada i institucionalitzada sota els paraigües legals de les contrareformes laborals i que, a peu de lloc de treball, es va intensificant a mesura que els patrons utilitzen el xantatge laboral com a eina diària de gestió de personal. Tot i que el sindicalisme combatiu va fent feina de formiga, sembla que la societat no impulsa una contraofensiva que aturi aquesta plaga.

Els moviments socials, reflectits en aquesta tendència, no acaben de tirar endavant els sindicats de barri o altres eines per tal de socialitzar aquest conflicte; i l'actitud de militant social-«padefo» (paso de follones) al curro segueix tristament estesa. Malgrat tot, els conflictes laborals estan lluny de desaparèixer i fins i tot s'han esgarrapat victòries, com la vaga de Ciutart, socorristes de les platges de Barcelona i altres conflictes centrats en l'omnipresent sector dels serveis. També en aquests anys s'ha mantingut el pols de les treballadores del transport públic contra les direccions de les seves empreses,tant a les públiques, com TMB, com a Mohn-Oliveras. Altres conflictes, tipus UDON, RACC, etc… demostren que la conflictivitat laboral està latent, però descoordinada, aïllada i,generalment, tret d'algunes excepcions, com Telefónica o Panrico, amb poc suport dels moviments socials, que rares vegades veuen el terreny laboral com un camp de batalla prioritari.

El lloguer dels habitatges, sembla que serà un nou camp de batalla, amb els inversors internacionals, el sector turístic i els multipropietaris locals en un equip, i una societat conscient de l'abús però desorganitzada a l'altre. Ja podem posar-nos a fer feina en aquest aspecte si no volem acabar expulsades als extraradis de la metròpoli i perdent dues o tres hores diàries per desplaçar-nos a treballar als centres neuràlgics de les ciutats-aparador, a netejar i servir els mateixos culpables de la nostra diàspora.

Un nou cicle de lluites estudiantils desperta, seguint l'oscil·lació a la qual aquest front ens té acostumades des de fa dècades. Potser el mite de la meritocràcia va fent aigües a les consciències de les més joves, entenent que encara que tinguis un màster, o dos, el futur es dibuixa negre per totes aquelles que no posseïm res més que les nostres mans i cervell per a sobreviure en el mar del capital.

I, per acabar, la pitjor xacra que travessa la nostra societat: el terrorisme masclista. El reguitzell d'assassinats i agressions és imparable; si les 132 dones mortes per violència masclista a Catalunya des del 2010 fossin de militars o policies, ja seria assumpte d'Estat, però la cultura i el patriarcat integrats dins la nostra societat fan que segueixi passant sense que una desafiant onada de feminisme tombi qualsevol rastre de patriarcat. Aquí la feina per fer és molta, tant fora com dins dels moviments populars, i sobretot entre el gènere masculí, que es nega a renunciar als seus privilegis.

Mirant endavant

Com donar la volta al concepte que han escopit les boques neoliberals de què les excloses, les explotades i les desnonades ho són per la seva pròpia culpa i són elles mateixes, en soledat,les que s'ho han d'empassar? Com trencar amb la nova mofa heroica del capital, anomenada «emprenedoria», amb la qual ens intenten imposar l'imaginari que si no triomfes, si no emprens, és perquè no vols? Mites del creixement econòmic. Hegemonia liberal, mentalitat homo-economicus.

Donar-li la volta a tot això s'aconsegueix arremangant-nos i treballant braç a braç amb la gent, amb les persones, sense sermons grandiloqüents, sense parafernàlia dogmàtica, sense discursos críptics. Aprimant uns quants quilos d'ideologia i engreixant-nos d'humilitat.

Reconnectant amb la nostra gent, la nostra classe.

21 de novembre del 2016

** Extret del web de Solidaridad Obrera*

Quin futur per al sindicalisme de lluita?

Sindicalisme, articulació multisectorial i poder popular

Lusbert

fotomovimiento.org

L'escena

El cicle de lluites obert pel 15M s'ha tancat quan van arribar a un sostre en el qual feien falta referents polítics que donessin una orientació política a nivell qualitatiu i amb caràcter ofensiu als moviments socials.

Davant la falta de referents en gran part de l'esquerra, més centrada a autodestruir-se que a construir (i a l'anarquisme va ser gairebé la tònica general fa uns 2 a 3 anys), moltes activistes van acabar atretes pels cants de sirena de Podem i l'assalt institucional. Però això ja és aigua passada. Ara veiem que el cicle electoral està tocant a la seva fi i hem de veure com podem reactivar la lluita als carrers. Dit d'una altra manera, obrir un nou cicle de lluites partint de l'actual conjuntura.

Si bé podem dir que les lluites laborals són imprescindibles en la lluita de classes, no pot ser expressament l'eix central de la mateixa, ja que en aquests moments el capitalisme afecta a totes les àrees de les nostres vides, no només el treball. De fet, segueixen existint altres estructures socials d'opressió com el patriarcat i el racisme que acaben relacionant-se. Sense entrar ara en aquests temes, en el panorama laboral actual, a part de l'actual conjuntura de precarització, microempreses, treball temporal… trobem un desencantament generalitzat amb els actuals sindicats majoritaris, convertits en gestories i serveis burocràtics corruptes. Tot això és resultat de l'ofensiva neoliberal dels '70, època en què les esquerres estaven en retrocés i l'afiliació sindical descendia. Van arribar les externalitzacions, les deslocalitzacions i les reconversions industrials que van reconfigurar els teixits laborals i empresarials de tot el món, fins avui en dia. Amb l'arribada de la mal anomenada crisi econòmica del 2007-2008, la situació de les esquerres i el teixit sindical en esclatar aquesta crisi eren testimonials enfront de l'hegemonia gairebé absoluta de la ideologia liberal. També deixaven molt a desitjar les opcions revolucionàries, que estaven relegades al folklore i les discussions en el passat gloriós. Tot això més una passivitat generalitzada, el descontentament de la població va començar a posar el focus de la mirada en altres problemes com la corrupció, l'atur, l'habitatge i els serveis públics principalment.

Les lluites laborals d'avui

Malgrat el desencantament amb els sindicats, una escassa consciència de classe generalitzada i l'actual situació del mercat laboral, sí que hem vist conflictes laborals importants. A més de recordar els conflictes miners, el de Panrico i Cocacola, caldria esmentar les de Correus, en el sector TIC en empreses com HP i Indra on van començar a tenir implantació sindical, i més especialment el de Movistar, sense deixar enrere la vaga recent a Telemarketing per un conveni digne. També veiem que en el sector serveis comencen a crear-se seccions sindicals, en concret, en l'hostaleria. No sense oblidar a les Kellys, les cambreres d'hotels, el sindicat de manters i fins i tot les empleades de la llar, són exemples de com els sectors més precaris comencen a organitzar-se. A més, cal mencionar l'arribada del sindicalisme a arts gràfiques com el de figurants o els sindicats de músics. Això vol dir que al món laboral hi ha conflictes oberts i que des de les bases d'un sindicalisme de classe hem de saber impulsar-les, dotant-les d'eines i recursos perquè aquestes lluites creixin sense importar les sigles, sinó atenent al sentit estratègic.

En tots els conflictes esmentats anteriorment, els actors (sindicals) són diferents així com la composició de la plantilla que està involucrada en aquests conflictes. Tot això ens indica la diversitat de sindicats que estan duent a terme les accions i mobilitzacions. Faré especial esment al cas de la vaga de Movistar com a exemple d'articulació multisectorial, el qual va trencar la barrera de les lluites sectorials per connectar amb els moviments socials, la qual cosa va permetre que aconseguís tal envergadura i repercussió. En aquest sentit, hem de fer anàlisis àmplies que vagin més enllà dels nostres espais polítics o d'implantació del nostre sindicat que vagin en el sentit de teixir aliances amb altres sindicats i moviments socials.

En què fallem

Ja n'hi ha prou de laments i de culpar al sindicalisme de concertació. Mirem ara cap a nosaltres. Un gran error és confondre el sindicat amb una organització política i reivindicar la identitat del mateix i la ideologia abans que atendre a l'aspecte funcional. Quan prioritzem la identitat sobre el funcional, ocorre que passa de ser sindicat a grup d'afinitat on entren majorment aquelles persones que tenen certes simpaties amb l'anarquisme, i que fa altres coses desatenent el sindicalisme.

Cal doncs preguntar-nos sobre com estem actuant i com pretenem articular un sindicalisme funcional en aquest teixit laboral tan precaritzat i descompost si el que pretenem és créixer. És més, com podem configurar un moviment sindical que arribi als barris, quines aspiracions es poden realitzar des del sindicalisme alternatiu i emplenar els buits on el sindicalisme de concertació no arriba. En política, quan una organització, una força o un actor deixa un espai en l'escenari, és una oportunitat perquè una altra força l'ocupi. Això és el que hauríem de saber llegir i aprofitar.

Les preguntes que hauríem de fer-nos per a la reflexió i l'autocrítica haurien d'anar en aquests sentits: com afrontem la subcontractació? Com podríem donar cobertura sindical a sectors desprotegits i temporalitzats com l'hostaleria, les empleades de la llar o les cambreres d'hotels? Què fer amb els i les treballadores a microempreses i PIMES? El sindicalisme de barri podria ser una resposta interessant davant aquestes preguntes, ja que ampliaria el camp d'acció cap al barri i facilitaria l'articulació multisectorial.

Quin futur per al sindicalisme de lluita?

Sortida cap endavant

Hem d'anar superant els debats sobre les formes, els continguts i les identitats per passar a centrar-nos en anàlisis de conjuntura, fulls de ruta, propostes i línies estratègiques. Així que les qüestions de fons no són si el sindicalisme ha de ser això o allò altre, si ha de ser llibertari o no, o si l'estructura està burocratitzada o no, sinó que més aviat ha d'anar en el sentit del paper que pugui jugar com a eina per a l'emancipació de la classe treballadora actual i quines línies polítiques assumeix com a instrument per a la lluita de classes. Més enllà de la legalitat vigent i dels mètodes de lluita en si, hem de plantejar-nos unes línies que permetin una ofensiva a nivell polític-social. En aquest sentit, primer hem de comptar les forces que tenim i quines objectius ha de tenir un sindicalisme revolucionari. Podem posar com a finalitat l'assumir el control de l'economia per part de la classe treballadora, però al mig existeixen molts altres objectius: constituir-se com a referent en les lluites obreres, oferir eines i suport logístic en la formació de noves seccions sindicals i assessorament laboral, tenir contacte amb cooperatives, teixir segells sindicals als barris, tenir borses de treball pròpies, caixes de resistència per a vagues, bases per a la recuperació d'empreses, mútues… Són ara com ara només una tempesta d'idees, però realment necessàries per anar concretant objectius i avançar en la matèria.

Després, la relació de l'anarquisme amb el món laboral ha de, primer, donar respostes a curt termini en el sentit d'oferir eines funcionals que resultin efectives per poder guanyar conflictes laborals, com per exemple, propostes per revitalitzar un sindicalisme revolucionari. No és que la gent s'hagi d'acostar a l'anarcosindicalisme o al sindicalisme revolucionari, sinó com podem anar acostant les eines del sindicalisme revolucionari als sectors precaritzats i al món laboral, quines solucions podem aportar a aquesta conjuntura laboral i quines estratègies dur a terme per avançar.

Tant en els moviments socials com al món laboral, el nostre paper com a llibertaris és assumir una responsabilitat política de constituir-nos com a tendència organitzada i inserir-nos en les lluites existents tractant que aquestes lluites avancin seguint unes línies polítiques socialistes llibertàries, no perquè tenim raó, sinó per encert estratègic.

Si no volem mantenir-nos més temps a la defensiva, necessitem propostes per passar a l'ofensiva. Una d'elles, ja que estem tractant el problema de l'escassa vinculació entre moviments socials i lluites laborals, és l'articulació multisectorial, que consisteix bàsicament a tendir ponts i, d'alguna manera, sincronitzar objectius que puguin assumir-se tant des de la perspectiva laboral com des dels moviments socials, que existeixin llaços solidaris entre ells, com el succeït a la vaga de Movistar, la qual va rebre suports des de la PAH i altres col·lectius.

La proposta d'articulació multisectorial servirà com a primer pas per trencar les barreres sectorials i fixar les bases per a la construcció del poder popular, això és bàsicament, la capacitat material del poble per realitzar les seves aspiracions i decidir el seu propi destí en totes les esferes de la vida pública: política, economia, societat i territori. Aquí el sindicalisme revolucionari entraria en el paper de la construcció d'un nou model econòmic sense deslligar-se de la resta de lluites. I el nostre paper com a llibertaris és ser un actor polític que impulsi un moviment popular fort i independent.

** Article extret del web Regeneración Libertaria*

Afavorir més participació amb més grups d'acció

Òscar Murciano,
Sectetari d'Acció Social CGT Catalunya

"Bienvenido, es un paso muy importante el que das. Aquí podrás participar hasta donde tú quieras". Si fa no fa això em va dir la persona que em va afiliar a Barcelona, fa uns quinze anys o així. Va ser una bona entrada que encaixava just amb el que volia, em vaig unir perquè veia el discurs i feina de la CGT al carrer i tenia molt clar que aquest era el sindicat que necessitem. Som-hi, que tinc moltes ganes!

...I passaren les setmanes...mesos...i no sabia exactament ni 'com participar' ni ningú m'ho va indicar de forma concreta. Tots i totes coneixem molts casos semblants. Uns anys després, companys de diverses empreses vam constituïr un punt d'organització, i especialment d'acció, que va ser la porta a moltes altres formes d'incidència i col·laboració social i sindical, la Coordinadora d'Informàtica de la CGT. Molt bé, ja estem participant.

La foto de llavors i la d'ara probablement no ha canviat gaire: patim un cercle viciós d'escasa militància i saturació de conflictes que ens condiciona no poder construïr el número d'iniciatives pròpies que voldríem. No donem l'abast i el dia a dia se'ns menja literalment. És una paradoxa doncs és evident el potencial d'activisme que tenim a l'organització. No sé quantes altres poden garantir que un centenar de persones actuin amb només les 24 hores d'un diumenge per a donar suport a una companya empresonada. És que no som el sindicat que manté més conflictes laborals a Catalunya sent aproximadament el 15% de l'afiliació dels majoritaris? És que bona part de la nostra gent no està ja implicada en diverses iniciatives socials?

Un sindicat ha de ser més que un sindicat

Crec que l'estudi de la història de la CNT del primer terç del segle passat s'ha de reivindicar però sense sacralitzar la totalitat d'uns contextos que actualment han canviat. La recerca de la puresa, a més, és bastant avorrida i acaba en moltes ocasions en derives dogmàtiques. Una de les claus de la potència de l'anarcosindicalisme en aquella etapa va ser, sens dubte, que el sindicat tenia ànima i funcionament de moviment social, amb abast a molts espais de la vida quotidiana de la classe obrera. Ateneus, excursionisme, cultura, escoles, barris...

Aquesta permeabilitat desdibuixà fronteres i va aportar de forma natural persones a l'acció, acostumades a viure en un ecosistema de vivers de participació normalitzada.

Òbviament ara és infinitament més difícil reproduïr aquest model: La classe treballadora ha patit una alienació brutal degut a la penetració de l'ideologia neoliberal, individualista i consumista. Ja no treballem juntes i, si ho fem, sortim corrent de la feina a realitzar models d'oci o d'obligacions culturalment molt diferents.

Hem de canviar la inèrcia de secretaries ofegades de feina, sense suport habitual d'afiliades i, moltes vegades, amb problemes per a trobar relleus degut al model de peix que es mossega la cua. Si no ha millorat la participació en 30 anys amb aquest model, no sembla probable que ho faci en els propers 30...

Grups d'acció sectorial, potser?

Ja tenim prou acords que aposten per l'existència de grups de suport a les diferents secretaries de cada ens de la nostra organització. És quelcom redundant, doncs l'alternativa seria models basats en la centralització unipersonal de les tasques sectorials dels sindicats o confederacions, una cosa contrària als principis de federalisme i coordinació.

La qüestió és que aquests espais de participació i acció tenen una presència molt minoritària a la nostra organització, es podria pensar que com a conseqüència de la reduïda capacitat militant arreu de la societat i, en particular, al sindicat. Però som davant només de la conseqüència de la poca participació o, potser també, davant una de les causes?

Les persones tendim a dedicar forces en aquelles motivacions que més ens atreuen, sigui purament la sindical, antirepressió, feminisme, migracions, salut laboral, precarietat, cultura, joves, espai estudiantil...un llarg etcètera. Una altra característica d'un espai purament activista és el gust dels seus integrants per l'acció concreta, els projectes a desenvolupar, les idees...el posar fil a l'agulla. No hi ha la pressió del dia a dia que ens obliga a economitzar forces i així el marge d'acció és molt més ample.

Com a conseqüència, un increment dels grups d'acció i suport a diferents secretaries de federacions, sindicats, confederació, suposaria que alguns d'ells tindrien èxit, consolidant dinàmiques creatives i aportant múscul i major capacitat del sindicat per a intervenir en la societat en molts nivells. Aquests grups poden canalitzar, de forma concreta, les ganes de participar de l'afiliació entrant i l'existent. Allà on el sindicalisme de la concertació ofereix una cartera de serveis als seus clients, nosaltres ho faríem amb espais de militància concreta als nostres afiliats i afiliades.

Potser és aquesta una de les respostes per a integrar no només una major participació, sino que aquesta reverteixi en una més potent força i capacitat d'intervenció del sindicat cap a la societat. Som més de 15100 persones afiliades a Catalunya, segurament hi ha prou gent motivada per tirar endavant diferents grups d'acció sectorial concrets. Afavorim-ho i fem-los créixer.

Les nostres pensions ni es venen ni es negocien

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

El passat 24 de novembre es va fer una reunió entre el govern, les organitzacions de la patronal i els sindicats CCOO i UGT. El punt a tractar era, segons havia transcendit, negociar la "pau social". Entre bambolines, no obstant, hi havia més punts a sobre la taula. Les organitzacions empresarials ja han reclamat la necessitat d'una nova reforma laboral. Igualment, grans corporacions financeres i de les assegurances han començat a promoure una campanya mediàtica per preparar el terreny d'una nova reforma de les pensions. Volen aprofundir la que, els mateixos agents, van pactar el gener de l'any 2011 en aquella ocasió sota l'empara del govern Zapatero del PSOE.

L'experiència ens diu que massa vegades d'aquestes trobades en surten acords altament lesius pels interessos de la classe treballadora, de la majoria de la població. En el passat hem vist reiteradament com sota l'excusa de la pau social hem anat deixant drets i conquestes a la cuneta de la història: ara les empreses poden acomiadar lliurement (com a molt pagant indemnitzacions cada cop més petites), poden disposar força lliurement d'una part de la nostra jornada laboral fent-nos treballar fora d'horari, ens poden fer treballar en tasques per sobre la qualificació del nostre contracte... i un llarg etcètera.

I, en el nom de la pau social, també hem vist com ara cal treballar més que fa 6 anys per accedir a una pensió complerta i com l'allargament

de les bases reguladores fa baixar unes pensions que, d'entrada, ja són de les més baixes de la UE. Totes aquestes concessions fetes, sempre, en nom d'una pau social que només beneficia als de dalt, als propietaris del capital.

Ara mateix sembla que una propera presa d'aquest capitalisme tant voraç en drets i beneficis és el que queden de les pensions públiques, ja retallades durant el pensionazo de 2011. De fet, avui en dia l'Estat espanyol dedica només el 10,5% del seu PIB al pagament de pensions i es calcula que el cost màxim previst pel 2050 serà del 12,5%. En contrast, aquest any, països com Itàlia hi dediquen un 15,8% del seu PIB, Grècia (14,5%), França (13,8%), Àustria (13,2%) o Portugal (13%).

No obstant, la premsa liberal ja fa setmanes que planteja que les pensions públiques són insostenibles. I argumenten que el govern del PP acabarà d'esgotar el proper any 2017 els 66.800 milions d'euros de superàvit acumulat que es va trobar el 2011. En canvi, de manera intencional n'amaguen les causes. Una d'elles és la reducció salarial de la classe treballadora provocada per la reforma laboral del 2012 (cobrem menys, cotitzem menys) tant aplaudida per les organitzacions empresarials. Una altra prové dels milions d'hores extres no pagades que, segons les pròpies estadístiques oficials, ja superen a les pagades.

Altres causes que fan buidar la caixa de les pensions són el pagament de múltiples subvencions a empresaris (al voltant de 21.000 milions) i les diferents reduccions de cotitzacions socials d'empreses (1500 milions). En definitiva, el govern ha transferit una gran quantitat de recursos públics als empresaris i, alhora, ha creat una imatge catastrofista de la insostenibilitat del sistema públic de pensions que legitimi un nou atac. Maten, així, dos ocells d'un sol tret.

Les alternatives per millorar el sistema de pensions actual en benefici de la gran majoria de la població n'hi ha i moltes. Per començar, un increment dels salaris tant retallats els darrers anys junt amb la cotització de totes les hores treballades. D'altra banda, una reducció de la jornada laboral que permeti incrementar la població amb feina. A banda d'eliminar les subvencions públiques als empresaris i les bonificacions a la contractació, també es pot obrir el debat de si convé traslladar el pagament de les pensions als Pressupostos Generals de l'Estat.

Cap d'aquestes solucions comporta retallar unes pensions que, els i les treballadores sabem molt bé, actualment són molt baixes. Ni tampoc comporta haver de recórrer a plans de pensions privats, la finalitat dels quals és enriquir a les empreses financeres.

A la CGT no ens empassem les seves mentides. Creiem que en pocs mesos ens trobarem amb una nova agressió contra els nostres drets i cal preparar-ne l'acció col·lectiva des d'avui mateix.

Fem una crida a les diverses organitzacions catalanes, moviments socials i sindicats no pactistes per analitzar degudament la situació i iniciar els procesos d'informació i construcció d'una resposta conjunta com a classe.

Ens volen en shock, però ens trobaran preparades. Organitzem la resposta.

S'atreviran a retallar les pensions?

Antonio Pérez Collado, militant de CGT-PV

Mariano Rajoy podria enquadrar-se amb aquests entrenadors que no canvien una alineació excepte derrota sonada, lesió o sanció dels fixos. Per això ha alineat un Govern per continuar amb el sistema de joc que li ha permès salvar els mobles i fins i tot conservar casa a la Moncloa; tret que l'esquerra captiva i desarmada es posi en el lloc que mai va haver d'abandonar o que les víctimes de tant d'ajust diguin prou, apaguin la tele i omplin els carrers.

Com no hi ha indicis que vagi a succeir així, ens temem que un dels primers atacs serà contra les castigades pensions públiques. Aquestes modestes pagues que la gent gran, després d'una vida treballant dur, venia rebent com recompensa pel seu esforç i aportació a la riquesa nacional. I és que la vellesa, des dels tuareg als sioux, ha merescut respecte, admiració i cures del seu entorn social.

Avui aquesta preocupació per la gent gran està en franca reculada al món desenvolupat, on es gasta més a aparentar una eterna joventut que a proporcionar una vida digna als qui van procurar deixar-nos un món millor. Exemplars de l'anomenat homo sapiens hi ha fins i tot que diuen sense rubor que els vells s'obstinen a seguir vius massa anys després de

jubilar-se. Vaja, que no produeixen res que es pugui vendre, ocasionen moltes despeses i fins i tot són lents per creuar el semàfor.

Els últims governs ja han propinat diverses mossegades al sagrat dret a una pensió decent. No obstant això, asseguren, l'actual sistema de pensions és insostenible i, lògicament, cal tornar a retallar. Com ens consideren éssers inferiors, sense la seva elitista formació, utilitzen el símil de la infantil guardiola perquè els entenguem. La guardiola del simpàtic porquet es buida i ells, valedors del nostre benestar, no troben una altra solució que retallar aquesta despesa; no la de Defensa, la Casa Reial o els seus propis i engreixats salaris, per exemple.

Tampoc se'ls ocorre retornar a la guardiola el que s'ha tret per a altres despeses, ni augmentar les cotitzacions de les empreses amb grans beneficis, ni implantar uns salaris europeus que generarien més cotitzacions, ni perseguir eficaçment el frau fiscal i les hores extres sense declarar (ni cotitzar) i moltes altres mesures que no afegim perquè sabem que ells les coneixen.

Des de fa anys circula un 'Decàleg de la manipulació mediàtica', atribuït al lingüista i filòsof Noam Chomsky, segurament el més important dels pensadors contemporanis, que sens dubte s'està aplicant al nostre país. Segons aquestes normes de l'engany col·lectiu, per convèncer a la població que ha d'acceptar sacrificis cal dir-li que és pel seu bé, que així se li assegura el futur i amenaçar-lo amb mesures pitjors que les que es pensa aplicar; així després aquesta derrota semblarà una petita victòria. En definitiva: estem davant un meticulós pla per robar-nos el dret a les pensions públiques, l'import de les quals ja hem pagat durant la nostra vida laboral. I aquest dret cal defensar-lo i millorar-lo.

Governabilitat i pressupostos

Ermengol Gassiot

Una organització que pretén ser revolucionària en cap cas es pot sentir interpel·lada per la governabilitat capitalista. I això és aplicable a molts nivells, a molts plànols diferents de la realitat. Un exemple el podem trobar en el món sindical. De vegades he vist com quan una secció sindical entra a un comitè d'empresa, i especialment quan ho fa en majoria, se sent imbuïda d'una espècie de responsabilitat respecte la mateixa empresa. La distància amb l'empresari disminueix perquè, es clar, cal resoldre problemes amb els que ell es troba: com afrontar oscil·lacions en la demanda de productes que motiven pics de treball en determinats moments, com resoldre una reducció de les transferències públiques (en l'àmbit de l'administració) que afecta directament als/les treballadores, etc. Mentre, augmenta de manera directament proporcional la distància amb la resta de treballadores, aquells i aquelles que passen totes les seves hores treballant, que no s'integren a les dinàmiques institucionals de la regulació de les relacions socials dins de l'empresa.

Tothom ho hem vist unes quantes vegades. Com deia, en el món del treball em temo que alguna ocasió ha passat en alguna secció sindical de l'organització on milito. De manera molt més concreta, ho veiem sovint en delegades i delegats de sindicats majoritaris, presidents de comitès d'empresa, quan argumenten que com a mal menor s'han d'assumir acomiadaments, suspensions temporals de feina o revisions a la baixa de les condicions laborals. Nosaltres moltes vegades ens hi hem oposat. Sovint amb mobilitzacions. I algunes vegades hem guanyat tot i que, ho hem de reconèixer, que són més les que aquest tipus d'arguments acaben triomfant entre plantilles que se senten cada vegada més pessimistes i més allunyades d'aquests "representants sindicals". Vull pensar que si aquests representants sindicals assumeixen els paràmetres bàsics dels plantejaments dels empresaris quan imposen aquests tipus d'acords, ho fan interpel·lats, precisament, per aquesta fal·làcia de la governabilitat, en aquest cas de l'empresa. Fins i tot quan la seva actitud és sincera, no motivada per un intercanvi de cromos que no es fa públic, la seva situació els fa més propers als enemics de la classe treballadora que als seus propis companys i companyes. L'alternativa hauria passat per cedir a qui té el Poder la responsabilitat de resoldre les diferents situacions i dedicar els esforços a construir les bases per a la defensa radical dels interessos dels i les treballadores. I això passa per no acceptar (i, per tant, negar) la lògica dels patrons.

A un altre nivell aquests dies ho estem veient en la tramitació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Un govern de la burgesia, o com a mínim auspiciat per la burgesia, promou una llei de pressupostos en coherència amb els interessos dels seus padrins. Una part molt rellevant de l'acció social del propi govern es delega a empreses que es lucren fent coses tant rellevants com menjadors escolars, la cura de les persones grans, l'atenció a la infància. Són les anomenades empreses del tercer sector que, com la resta d'empreses, funcionen i es mouen seguint la lògica de la producció de plusvàlua. Per exemple, si cal incrementar les ràtios de pacients per treballador/a per tal de mantenir un cert nivell de benefici encara que això reverteixi en contra del servei (públic) que ofereixen, no dubten en fer-ho. En aquests pressupostos observem també com el percentatge de recursos que s'enduen les escoles concertades, que, no ho oblidem, són també empreses privades, augmenta mentre a l'ensenyament públic es consoliden anys de funestes retallades. De manera similar a l'àmbit sanitari segueixen reproduint un model basat amb un fort intervencionisme de les empreses privades sobre quelcom tant bàsic, i tant de primera necessitat, com és la garantia de la nostra salut. I així podríem anar sumant exemples. Però no cal, tothom tenim ben present de què estem parlant, encara que ens els intentin ensucrar amb petites mesures de cara a la galeria com, fa unes setmanes, alguns impostos al consum de begudes ensucrades (valgui la reiteració). Impostos que són al consum, no a les rendes.

Com deia, qui vulgui de manera sincera fer la revolució no pot veure's interpel·lat per a qui demana mantenir les regles de l'estatus quo. Discussió a banda de la pertinència o no de la participació en la política institucional, és innegable que ara mateix les CUP tenen un problema. No tant per la decisió que al final prenguin sobre aquests pressupostos, com ja de per si pel simple fet de sentir-se cridades a debatre'n la seva aprovació. Mentre tot això va passant, alguns de nosaltres ens sentim cada vegada més allunyats d'aquest escenari que mai ha sigut el nostre. Mirem els toros des de la barrera mentre pensem com i quan construirem els nostres propis espais de política del conflicte i la lluita.

Possiblement, un dels propers sigui aquest 18 de gener. I n'hi haurà molts d'altres.

** Ermenol Gassiot és secretari general de la CGT de Catalunya*

El Govern obstinat a tapar l'estafa de la tarifa de l'aigua

Secció Sindical de la CGT a ATLL

El passat 22 de desembre, el departament de Territori i Sostenibilitat va emetre una nota de premsa on anunciava a bombo i plateret que evitava l'increment del 4,6% de la tarifa de l'aigua proposat per ATLL per al 2017 a canvi de renunciar a cobrar durant el 2017 una part del cànon que l'empresa paga per la concessió, 7 milions d'euros.

El Govern diu que gràcies a aquest intercanvi impedeix un increment del cost del rebut de l'aigua que paguem els ciutadans.

Un cop més el Govern demostra la seva submissió a l'empresa privada i ens vol enganyar de la pitjor manera, amb una mitja veritat. Possiblement no veurem incrementat el rebut de l'aigua però el fet de posposar aquest pagament implicarà que els ciutadans, com a contribuents que som, haguem de cobrir aquesta manca d'entrada de diners en el pressupost per a l'any 2017, per cert, encara en discussió.

No serà l'únic que pagarem. No hem d'oblidar quan parlem de 7 milions els interessos que aquests generen durant el període de la concessió (5,6 milions) per la qual cosa la quantitat real és sensiblement superior, fet que ens amaga el Govern en la seva mitja veritat.

Hem de recordar que la xifra de 7 milions és aproximadament la mateixa que està sent investigada per la fiscalia en relació amb el possible frau de factures entre la concessionària i l'Empresa Operadora ATLL propietat d'Acciona, per serveis que no es van fer.

Per si això no fos suficient cal dir que el Govern posposant aquests pagaments incompleix els plecs i el contracte de concessió en què són recollides les anualitats que la concessionària ha d'abonar. El tracte de privilegi envers l'empresa privada és escandalós.

En conclusió podem dir que un cop més el Govern no vetlla pels interessos de la ciutadania i actua com a subsidiari del capital privat amb interessos merament econòmics i sovint renyats amb les necessitats de les persones. Cal retornar a mans públiques i amb una bona administració un servei que mai no hauria d'haver estat privatitzat.

El gran negoci privat del tramvia

Saturnino Mercader

No deixa de sorprendre que en el debat que s'està generant amb l'ampliació del tramvia a la Diagonal, a la premsa catalana, ningú estigui traient a la llum un fet que li hauria de preocupar a tota la població. Em refereixo al gran negoci privat que es pretén fer amb diners públics.

A excepció de l'anomenada premsa alternativa, gairebé no s'explica que darrera del Tram es troben grans multinacionals com Globalvia. Ni s'investiga o denuncia com aquestes multinacionals mouen fils i portes giratòries per aconseguir augmentar el seu negoci privat gràcies a la inversió pública. En la meva opinió el debat no hauria de ser tramvia sí o tramvia no. Més aviat el que hauríem d'estar debatent és si és ètic o no, que accionistes privats s'omplin les butxaques amb diners públics.

Algú s'imagina el que passaria, o com reaccionaria la població, si Ada Colau construís un hospital o un institut i després li donés a Sanitas o a l'ensenyament privat, per a què l'explotessin amb ànim de lucre? Doncs això, exactament, és el que està a punt de passar amb el tramvia. I parlem d'una xifra més que considerable: les obres d'unió del tramvia a la Diagonal es calcula que tindran un cost de 175 milions d'euros. Realment no hi ha altres prioritats en serveis socials bàsics per a la ciutadania, o carències a la pròpia xarxa de transport públic per cobrir, i que no passi per desembutxacar aquesta quantitat a una empresa privada?

No deixa de ser curiós que fos José María Porcioles, alcalde franquista de Barcelona, qui al 1958 iniciés el procés de municipalització dels transports públics de la nostra ciutat i que, ara, sigui Barcelona en Comú, el partit més progressista que ha governat la nostra ciutat, qui aposti per privatitzar el transport públic i que ho faci amb arguments tan peregrins com que la proposta del tramvia per tota la Diagonal la portaven al seu programa electoral, o que gràcies al tramvia es reduiria la contaminació de la ciutat i, amb això, les morts prematures de més de 3.000 ciutadans l'any.

Al 2010 Barcelona va votar en referèndum no al tramvia. El programa electoral de Barcelona en Comú va ser votat només pel 35% de les persones que van anar a les urnes el 24 de maig de 2015, el que vol dir que una majoria, el 65%, no la van votar. Dir que el tramvia evitaria la mort prematura de 3.000 persones perquè es reduiria la contaminació es fer un brindis al sol. Si aquesta dada és certa la pregunta seria, a què esperem per evitar, amb mesures dràstiques, reduir l'entrada de vehicles privats a la nostra ciutat, o a reduir el número de creuers contaminants que atraquen al nostre port o a reduir el número d'avions que arriben cada dia a l'aeroport del Prat? No seria molt més progressista preocupar-se fonamentalment pels motius que provoquen que l'esperança de vida en un barri ric com Pedralbes sigui de 86.5 anys mentre que en barris obrers com Nou Barris sigui de tan sols 75.2 anys?

La qüestió no és si tramvia sí o tramvia no. Millorar el transport públic de la nostra ciutat passa, como ja va passar el 1958, per municipalitzar les empreses que operen a la nostra ciutat, incloent el tramvia. Aquesta mesura no només faria més barata la seva explotació sinó que seria molt més eficaç. El model de transport públic més adequat, a cada moment i lloc, tramvia, metro, o autobús, és un fet que tècnics i veïns, sense l'assessorament de les empreses i organitzacions que controlen el Tram, hem de decidir. I si volem evitar que s'imposi el model de ciutat que defensa la classe benestant de Barcelona hem de començar per evitar les portes giratòries, i això també anava al programa electoral de Barcelona en Comú. Acceptar el nomenament de Felip Puig com a president del Tram va en la línia contrària.

** Saturnino Mercader, és Secretari d'Acció Sindical de la CGT de Catalunya*

La crisi congela salaris i puja un 10% els preus

Diari del Treball

Mentre la crisi ha congelat durant sis anys els salaris, en el mateix període de temps, els preus van pujar almenys un 10,7% la qual cosa ha erosionat el poder adquisitiu.

Els salaris van caure a Espanya una mitjana del 0,7% entre els anys 2008 i 2014. L'Institut Nacional d'Estadística (INE) va estrenar divendres, 18 de novembre, una nova forma de rastrejar els salaris amb l'Índex de Preus del Treball que mesura la variació del cost salarial que paguen els empresaris pel conjunt d'ocupacions existents, però sense estar afectat pels canvis en la quantitat i la qualitat dels llocs de treball.

Què vol dir que es descompta l'efecte composició? Fins ara, l'Enquesta d'Estructura Salarial era l'encarregada de mesurar l'evolució dels sous. Però aquesta enquesta incorporava també altres moviments que afectaven els salaris, com pujades de salari per antiguitat, indemnitzacions per acomiadament, reduccions en el nombre d'hora treballades (o ampliacions), pas de ser temporal a indefinit. Aquest nou indicador es genera com l'IPC i pren una cistella de llocs de treball en els quals no té en compte aquest tipus d'influències. El resultat: es mesura el que ha variat el salari per hora de treball en un tipus determinat de lloc de treball, sense tenir en compte l'impacte d'altres factors.

L'indicador és un índex de preus en si mateix. Si el comparem amb l'IPC trobem que en el

mateix període de temps els preus dels béns i serveis dels consumidors van pujar un 10%, enfront d'aquesta caiguda del 0,7%. D'aquí es pot derivar que hi ha hagut una pèrdua de poder adquisitiu en els sous.

Encara que l'estadística arrenca el 18 de novembre, l'INE ha tirat enrere fins al començament de la crisi per observar com han afectat aquests anys als salaris que es pagaven. No tots els anys van tractar igual els salaris. El 2008 i 2009, malgrat estar ja ben entrada la crisi, els salaris van créixer un 1,5% i un 0,5% respectivament. Va ser en 2011 i 2012 quan es va acumular i va registrar la caiguda més intensa dels salaris, arribant a caure un 1,6% en el 2012 . El 2013 encara es va perllongar lleugerament la caiguda amb un descens del 0,3% i va ser per fi el 2014, quan va arrencar també la creació d'ocupació, quan els preus per hora treballada van començar a recuperar-se.

Fins ara, l'Enquesta d'Estructura Salarial no reflectia la caiguda esmentada. És més, en els pitjors anys de la crisi encara donava un lleuger augment a l'alça. Però aquest nou instrument estadístic no deixa cap dubte sobre la foto fixa que ha suposat la crisi en termes de salaris.

Una altra cosa és la qualitat i la quantitat d'ocupació, que és el que ha patit amb més virulència en la crisi. Treballa molta menys gent, s'han reduït les jornades laborals i es treballen menys hores, i la composició de l'ocupació és més precària. Però aquests elements no són absorbits per l'indicador.

Les principals diferències es registren per sectors, per tipus d'ocupació i per edat. Les administracions públiques han estat les que s'han vist més afectades per la caiguda dels salaris, amb una reducció mitjana del 7,1%, seguida de les activitats sanitàries, on els salaris han caigut un 5,3%. Seguint l'explicació metodològica, un funcionari avui cobra un 7% menys que el 2008, independentment dels efectes que ha causat en la massa salarial les jubilacions, o l'antiguitat.

A la banda contrària, les majors pujades van ser per a l'hostaleria (14,8%) i les indústries extractives (5,2%). Cal recordar que aquestes pujades són relatives, i a vegades els salaris més baixos són els que tenen més marge de pujada. En aquest sentit, les ocupacions elementals van pujar un 3,7% el seu salari en el mateix període, mentre que els sous dels directius van caure un 7%.

A més la franja d'edat que ha vist com es reduïa més els seus salaris està entre els 35 i els 44 anys, amb una caiguda de l'1,7%. Això és: una persona de 40 anys cobra per hora treballada menys que fa sis anys. Han estat els menors de 25 anys els que han aconseguit recuperar els preus de l'hora treballada, que han pujat un 8,1% en aquest període.

CGT no participa en Falses Mobilitzacions

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

CGT no va participar a les mobilitzacions instrumentals dels sindicats del règim dels dies 15 i 18 de desembre perquè l'única cosa que pretenien era aconseguir posicionar-se, amb alguna legitimitat, en les negociacions de diàleg social que porten realitzant amb els diferents governs des de 1977.

Els sindicats de la Concertació han estat eines bàsiques per a la domesticació dels i les assalariades, inserint-les en la dinàmica única del Pacte Social continuat, signant les Reformes Laborals - cada vegada més precaritzadores - i permetent amb això que les patronals mantinguin o millorin les seves taxes de guany i s'implementi un model neoliberal i desregularitzat de condicions laborals. Han garantit amb això la "pau social" a canvi de protagonisme i prebendes per a les seves organitzacions i les seves cúpules.

Aquests sindicats, amb enorme afiliació en dates passades, amb influència en tots els estrats, amb presència en totes les taules de negociació, omnipresents en les televisions i mitjans de comunicació, participants en sopars empresarials, governamentals i extraoficials, van admetre la Unió Europea de manera incondicional en el 86 i van admetre Maastricht en el 93. Després només han fet declaracions grandilocuents i no han mogut ni un dit contra aquesta Europa del Capital i els Mercats.

Les vàries desenes de Reformes Laborals des dels Pactes de la Moncloa (1977) i dels Sistemes Públics de Pensions, fins a l'última Reforma del PP en el 2012, han destruït el contrapoder de la classe obrera, per mitjà d'aquestes polítiques de "consens i diàleg social", deixant-nos en una situació de precarietat integral, pobresa i desigualtat social, fins a extrems mai coneguts en l'estat espanyol.

Malgrat les polítiques fiscals, tributàries i socials, denominades d'ajust i austeritat, no han sortit mai al carrer amb intencions serioses i fermes d'enfrontar-se a aquestes polítiques criminals que s'han implantat contra la majoria de les persones.

Mobilitzar-se, és tenir convicció i voluntat per buscar, presentar i defensar alternatives i accions amb les quals:

- Oposar-se als acomiadaments col·lectius (a milions) a través dels ERE.

- Oposar-se al fet que la voluntat unilateral de l'empresari sigui la que determini les condicions de treball.

- Oposar-se al fet que els i les treballadores perdem els convenis i les nostres relacions laborals siguin individualitzades i disponibles per l'empresari.

- Oposar-se a la baixada dels salaris, a les dobles escales salarials.

- Defensar el contracte estable i fix en tots els mercats, tant públics com privats i no admetre contractes i subcontractes, prestamisme laboral, externalitzacions, privatitzacions…

- Defensar allò Públic i la reversió de tot el que s'ha privatitzat.

- Defensar els drets i llibertats que ens han robat i enfrontar-se a la repressió que han desenvolupat contra les persones més coherents de la classe que diuen representar.

La CGT està als carrers amb els qui sofreixen, amb precàries i precaris, amb les milions de persones als qui se'ls ha arrabassat el treball, el sostre (la casa), el pa (el salari i les prestacions socials), la llibertat, i amb la majoria social, que hem estat estafades amb polítiques que han "salvat als bancs amb centenars de milers de milions", a les empreses i els rics, a través de baixar-los els impostos, i s'han emportat per davant ocupacions, pensions, salut, educació i cures

Les mobilitzacions del 15-M, les Marees, les Marxes de la Dignitat, les Plataformes en defensa d'allò Públic, el Sindicalisme alternatiu, sí tenim legitimitat, perquè sí hem proposat alternatives, perquè sí hem portat endavant processos d'autogestió i economia social alternativa i perquè SÍ HEM ESTAT ALS CARRERS enfrontant-nos a aquest capitalisme depredador.

Els "sindicats del règim", no només s'han amagat tot el temps de la crisi-estafa sinó que, al seu "ADN", hi està gravat que a la "col·laboració amb els governs i l'empresariat" és on tenen la seva raó de ser.

La CGT seguirà sortint als carrers a defensar les reivindicacions i propostes que mai hem abandonat, les que són dels qui construïm una societat de tots i totes, igualitària, i entenem que, tal com diu la consigna que cridem en les Manifestacions: "No hi ha una altra manera, o amb la patronal, o amb la classe obrera".

La conciliació d'horaris és impossible sense la derogació de l'actual reforma laboral

Gabinet de premsa del Comitè Confederal de la CGT

Al nostre país són necessàries lleis, com en altres llocs d'Europa, que permetin la conciliació de la vida laboral i la vida familiar. La Confederació General del Treball (CGT) s'ha posicionat després de l'anunci de la ministra d'Ocupació, Fátima Báñez, per buscar un Pacte d'Estat que aconsegueixi la conciliació i racionalització dels horaris laborals.

Segons la CGT, la "nova" proposta de Báñez és una altra sortida en el buit per arribar a cap lloc i continuar mantenint tota l'estructura laboral com fins ara. La iniciativa, de la qual ja van parlar PSOE i PP fa anys, és totalment incompatible amb la Reforma Laboral del Partit Popular i que en cap cas està disposat a derogar.

A més, aquesta mesura seria incompatible amb el Decret Llei que permet a les Comunitats Autònomes establir lliurement els horaris laborals als seus territoris. "Tenim un horari laboral que comença a les 9 del matí i finalitza a les 10 de la nit, com es compatibilitza la jornada laboral amb la vida personal? És pràcticament impossible fer-ho", remarca Desiderio Martín, Secretari de Formació i Salut Laboral del Comitè Confederal de la CGT. L'actual flexibilitat horària és una gran mentida, producte d'aquesta Reforma Laboral, que permet que l'ordenació del temps de treball quedi en mans de l'empresariat. En aquest sentit la CGT considera que els horaris s'estableixen únicament en funció de la productivitat i no tenint en compte les necessitats familiars i personals de les treballadores i treballadors.

Sobre la creació d'una borsa d'hores, la CGT assenyala una altra realitat ben diferent. El 50 % de les hores extraordinàries que es realitzen en aquest país no són remunerades. Això permet a les empreses disposar amb gran llibertat del temps de la plantilla. Per això, en relació al foment del "teletreball" que vol aconseguir Báñez amb aquest Pacte d'Estat, l'organització anarcosindicalista assegura que es tracta d'una altra fal·làcia perquè gran part del treball que no es paga en aquest país és precisament el que les treballadores i treballadors es porten a casa.

CGT convoca vaga a l'ensenyament públic el 18 de gener

Durant el debat de pressupostos per revertir les retallades

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/

CGT Ensenyament hem convocat als i a les treballadores de l'ensenyament públic no universitari de Catalunya a una jornada de VAGA el DIMECRES 18 DE GENER, coincidint amb la setmana de debat d'esmenes parcials als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per l'any 2017.

Des del passat mes d'octubre hem fet, junt amb altres sindicats, xerrades i assemblees a nombrosos centres explicant perquè considerem que ara és el moment de començar a revertir les retallades i perquè creiem que passar a l'ofensiva i anar a la vaga mentre s'estan debatent els pressupostosi aprofitant l'actual situació política a Catalunya ens dóna veritables opcions d'assolir les reivindicacions que plantegem.

Volem fer palès que aquesta convocatòria sorgeix després d'un treball i d'un debat previ amb la resta de sindicats, amb els quals vam concretar les reivindicacions i vam coincidir en la necessitat d'anar a la vaga per pressionar a l'administració perquè les incloguin dins dels propers pressupostos tal i com s'explica al manifest intersindical. També després de molts debats als centres, on molts companys i companyes han manifestat que consideren bàsic que aquesta no sigui una altra vaga d'un dia que serveixi només per expressar la nostra disconformitat sinó que es convoqui en uns terminis i amb unes perspectives de continuïtat que generin prou pressió com per aconseguir realment les reivindicacions plantejades.

És en aquest sentit que a la darrera reunió intersindical no hem pogut arribar a un acord pel que fa a la/les data/es de la vaga. La resta de sindicats de la intersindical han decidit convocar una única jornada de vaga el dia 9 de febrer. Des de CGT entenem que és massa tard i amb les decisions sobre assignacions pressupostàries ja preses, atès que els debats d'esmenes parcials als pressupostos estan fixats entre el 16 i el 20 de gener (el d'ensenyament està previst per al 18 de gener) i que a més, no permet cap perspectiva de continuïtat possible dins dels terminis de l'aprovació definitiva dels pressupostos que tindrà lloc el mateix 9 de febrer sobre una proposta ja tancada. Fer una jornada de vaga aïllada i quan ja està tot decidit desvirtua el compromís que tots els sindicats havíem pres davant del professorat.

Des de CGT Ensenyament considerem fonamental que la vaga arribi abans, mentre s'estan debatent i decidint els pressupostos i que tingui possibilitat de continuïtat. És per això que, sense descartar més convocatòries, inclosa la del 9 de febrer, us convoquem a aquesta primera jornada de vaga en ple debat d'esmenes parcials de l'àrea d'educació.

Davant d'aquest desacord en el calendari, el nostre plantejament a la intersindical ha estat que CGT convoquem ambdues dates, ratificant la segona amb els nostres companys i companyes, però la resta de sindicats ha decidit no incorporar-nos al cartell conjunt del 9 perquè no renunciem a convocar també el 18 de gener. Nosaltres seguim fent una crida a la resta de sindicats a fer una primera convocatòria de vaga mentre s'estan debatent i decidint els pressupostos d'ensenyament.

Es convoca concentració de 12 a 14h davant del Parlament de Catalunya. Properament concretarem les accions que acompanyaran la vaga i de l'assemblea que durem a terme per ratificar i concretar la seva continuïtat. Us demanem que feu difusió d'aquesta convocatòria i de les raons per les quals des de CGT trobem essencial que tingui lloc en els terminis esmentats. Si voleu que anem al vostre centre a explicar-ho i debatre-ho amb vosaltres o teniu qualsevol altre dubte o consideració no dubteu a contactar-nos.

Per revertir les retallades... passem a l'ofensiva: anem a la vaga!

Després de més de cinc anys de patir i d'acumular retallades que han anat degradant la qualitat de l'educació pública i les nostres condicions laborals, ens trobem en un moment en el qual hi ha veritables opcions de començar a recuperar allò que ens han pres. Amb el debat i l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2017 tenim una oportunitat real de començar a revertir les retallades... i l'hem d'aprofitar.

Que la vaga és l'eina més potent que tenim els i les treballadores per defensar les nostres condicions laborals i, en el nostre cas, la qualitat de l'educació pública és un fet constatat històricament. Que els darrers anys segurament no s'ha fet servir la vaga de la manera que hauria calgut per aconseguir els objectius que es pretenien, segurament també. Ara però, estem construint una vaga amb elements que ens permeten pensar que sí que pot servir per aconseguir les reivindicacions que plantegem.

PER QUÈ AQUESTA VAGA SÍ QUE POT SERVIR?

Perquè arribaria en un moment clau: a diferència d'altres vagues que s'han convocat quan s'havien consumat els atacs que es rebutjaven o algunes que directament semblaven convocades més per protocol que per guanyar, aquesta vaga es convocaria en ple debat de pressupostos quan s'està decidint a quines partides van a parar els diners de tothom. L'anunci d'una convocatòria de vaga aquest mes de desembre ha de servir perquè el govern i tots els grups parlamentaris sàpiguen durant els debats d'esmenes parcials que, si no s'inclouen als pressupostos les reivindicacions que fem, anem a la vaga.

Perquè la conjuntura política ens és favorable: les vagues que s'han fet davant de governs de majories absolutes tenien molt més difícil assolir els seus objectius ja que aquests podien imposar unilateralment els seus plans. També era molt més difícil aturar mesures pactades per diversos grups parlamentaris com, per exemple, va ser la LEC (PSC+ICV+ERC+CiU). Aquests pressuposts no els pot aprovar el govern de JxS en solitari perquè no té majoria suficient per fer-ho i l'actual situació política a Catalunya fa que hagi de buscar el suport d'altres grups parlamentaris probablement més sensibles a les nostres reivindicacions. Per tant, la pressió que ara puguem fer pot tenir més efectes i l'eina que més pressió pot exercir serà, sense dubte, la vaga.

Perquè l'educació pública serà un dels punts centrals de l'actual debat de pressupostos: El Departament parla d'innovació i del model educatiu de Finlàndia (a on s'inverteix més del 10% del PIB en educació) però calla davant dels informes recents que indiquen que la in-

versió en educació a Catalunya està al nivell de Laos o Perú, a la cua de la Unió Europea. Actualment no arribem al 3% del PIB quan la pròpia LEC parla del 6%. Aquest vergonyós infrafinançament de l'educació pública està sent objecte de nombroses crítiques i debats, i serà indefensable no augmentar-lo considerablement als propers pressupostos.

Perquè les reivindicacions són assolibles. A la plataforma reivindicativa acordada pels sindicats de l'educació pública hem prioritzat, de les moltes reivindicacions que podríem fer, aquelles que, a partir de les opinions dels i de les docents, són considerades les més urgents. A diferència d'altres vegades, l'objectiu no és expressar disconformitat sinó aconseguir-les. Per això, no hem enumerat les més de vint retallades que ara per ara patim, sinó que assenyalem aquelles que suposen els mínims que pensem que han d'incloure els pressupostos i que sabem que són assumibles pel govern i assolibles per a nosaltres. (veieu el quadre) De fet, sobre algunes d'elles, el Govern ja comença a anunciar certes "concessions". Garanties no en tenim, però creiem que anant a la vaga, podem fer prou pressió per assolir les reivindicacions plantejades.

Perquè l'estem construint als centres amb els i les docents: a diferència d'altres vagues convocades sense consultar als i a les treballadores, des del mes d'octubre estem fent xerrades i assemblees als centres explicant perquè pensem que ara tenim possibilitats de començar a revertir les retallades i que la vaga és la millor manera que tenim per fer-ho, escoltant què en pensen els i les nostres companyes.

Valorem molt positivament aquest període de debats i les respostes obtingudes. S'està entenent molt bé que estem en un moment clau i que aquesta vaga tindria elements diferents a d'altres anteriors. Aquest treball previ ens permet saber que, si anem a la vaga, moltes treballadores i treballadors coneixen i comparteixen les raons per fer-la i l'explicaran, construiran i faran amb nosaltres.

CALDRAN PERSPECTIVES DE CONTINUÏTAT

Pensem que un altre dels elements que aquesta vaga haurà de tenir, a diferència d'altres, és una perspectiva clara de continuïtat. Des de CGT creiem que el format de vaga que més objectius ens permetria aconseguir és el de la vaga indefinida, que podria ser discontínua, progressiva o com decidíssim de la forma més àmplia possible.

Tot i això, entenem que el context de pressupostos té uns terminis determinats (es preveu siguin aprovats entre finals de gener i començaments/mitjans de febrer). També creiem que, en el context actual i amb els elements descrits anteriorment, no podem descartar que una primera convocatòria de vaga ens permeti assolir o apropar-nos a les reivindicacions plantejades. Per tant, i si això permet convocar-la juntament amb altres sindicats, acceptarem començar amb una convocatòria d'un dia, però proposarem que, en cas de no obtenir resposta a les nostres demandes amb la vaga d'un dia, es convoquin més jornades de forma indefinida i fins a assolir totes les reivindicacions plantejades. I, en tot cas, defensarem que la decisió sobre com continuem l'hem de prendre a partir del debat i de la participació del màxim de treballadores i treballadors de l'educació, tal i com hem començat a construir aquesta vaga.

Un exemple ben recent de vaga que sí que ha servit: els i les estudiants han tombat les revàlides de la LOMCE per secundària. I ho han fet anant a la vaga en un bon moment (abans del debat d'investidura), amb una conjuntura política més favorable que abans (el PP ja no té majoria absoluta), prioritzant una reivindicació molt clara, i donant-li perspectives de continuïtat (van convocar a l'octubre i al novembre).

Hi ha vegades que som els i les docents qui hem d'aprendre dels i de les nostres alumnes. A veure si és així i, com han fet ells/es, passem a l'ofensiva, anem a la vaga i revertim les retallades.

Reivindicacions vaga 18G

- El **retorn a l'horari lectiu anterior a les retallades** (18h a secundària i 23h a primària), que suposaria la **incorporació als centres de 6.000 docents** (que van ser acomiadats/des) i per tant una **major atenció a l'alumnat**, més possibilitats de desdoblaments, més temps de preparació de classes i seguiment, de coordinació, d'atenció a famílies, etc.
- **Substitucions de tot el personal des del primer dia** i des de l'1 de setembre, és essencial perquè l'alumnat segueixi les classes amb normalitat quan algun/na docent s'ha d'absentar de la feina per motiu de baixa o permís.
- **Reducció de 2 hores lectives als majors de 55 anys** i cobrament del juliol del personal substitut.
- **Cap tancament d'aules a centres públics i reducció de les ràtios** per poder oferir una atenció més individualitzada a l'alumnat.
- **Oferta pública suficient que garanteixi l'estabilitat del personal interí** per reduir la inacceptable taxa d'interinitat.

La precarietat i el conveni de telemarqueting: un altre conveni és possible

Santiago Alonso

Es diu moltes vegades que el telemarqueting és un exemple de treball precari. Intentaré explicar què significa això. En la meva empresa la major part de la gent a la qual contracten són dones amb jornada parcial. Atenem una infinitat de serveis, des de serveis bancaris, companyies d'assegurances, companyies telefòniques, fins i tot el servei d'atenció al client d'una gran administració pública. Tots ens presentem al telèfon com a treballadors d'aquestes empreses, però en realitat tenim un contracte a través d'una subcontracta que pertany a la patronal de telemarqueting integrada en la CEOE.

Precarietat significa atendre situacions complexes sense amb prou feines formació i, encara que treballo per a una subcontracta, suportar els canvis de directrius del client principal tots els dies sense temps suficient per assimilar-los.

Precarietat significa que haig d'estar connectat a un telèfon durant tota la meva jornada laboral i solament puc aixecar-me 5 minuts a l'hora tant perquè descansi la meva vista com per anar al bany. Això ho aconseguim després d'una sentència del Tribunal Suprem.

Precarietat significa que com tinc un torn "partit", em poden moure des de les 9 del matí fins a les 8 de la tarda com ells vulguin avisant-me solament amb una setmana d'antelació.

Precarietat significa que solament gaudeixo de dos caps de setmana al mes, encara que coincideixin amb les meves vacances, i que m'avisen mensualment dels caps de setmana que tinc lliures, la qual cosa m'impossibilita planificar els meus dies lliures.
Precarietat significa que no cobrem en vacances el mateix que la resta de mesos, atès que una part del salari variable (incentius i comissions) l'empresa es nega a pagar-ho, a pesar que també el Tribunal Suprem té una sentència ferma que l'obliga a fer-ho.

Precarietat significa que la major part de les empreses del sector, encara que estan obligades des de l'any 2007, no tenen pla d'igualtat.

Precarietat també significa que encara que jo porto diversos anys treballant per al mateix client, segueixo tenint un contracte temporal d'obra o servei i la meva antiguitat l'he perdut, atès que quan canvia la subcontracta no em reconeixen l'antiguitat inicial. A més, estic exposat al fet que, encara que la meva obra no acabi, qualsevol dia donin per finalitzat el meu contracte perquè diuen que baixa el volum de trucades amb una simple justificació d'un full de càlcul impossible de verificar. Això està regulat en els articles 17 i 18 del conveni col·lectiu que volem canviar.

Precarietat significa que en el període 2010-2014 vaig perdre un 5% de poder adquisitiu a pesar que la meva empresa va augmentar la seva facturació i els seus beneficis. El mateix que em passa a mi els passa a tots els treballadors del telemarqueting, atès que això estava regulat en el conveni anterior.

La precarietat la sento prop de mi i de vegades m'espanta denunciar-la públicament, perquè encara tinc la sort de conservar la jornada completa. Des de fa anys en la meva empresa i en tot el sector solament es contracta a treballadors a temps parcial per poder obligar-los a rendir més i, si no aguanten, acomiadar-los o fer que se'n vagin. I a més els que estan treballant directament amb la meva empresa tenen sort, perquè cada dia contracten a més treballadors per ETT amb menys drets encara. Tampoc són molt més afortunats els qui comencen a treballar directament contractats per la meva empresa, perquè estan amb un contracte eventual i als dos mesos els poden enviar gairebé gratis al carrer.

Però nosaltres no ens conformem. Des de fa 24 mesos els sindicats en la taula del conveni estan lluitant per un conveni col·lectiu digne.

Jo crec que un altre conveni és possible i lluito dia a dia per aconseguir-ho. M'agradaria que el nou conveni obligués a les empreses a contractar en jornada completa. Que el nou conveni fixés una formació adequada per als llocs de treball i regulés una carrera professional sense endolls ni amiguismes. Lluito per un conveni que obligui al fet que si el client pel qual treballo canvia de subcontracta es garanteixi tant el meu lloc de treball com l'antiguitat que tinc. Em mobilitzo per acabar amb l'article del conveni que permet que quan l'empresa asseguri que hi ha menys trucades diguin que el meu contracte ha acabat encara que segueixi la meva campanya. Em mobilitzo perquè es compleixen les sentències del Tribunal Suprem i que em paguin el que em deuen. Em mobilitzo també per un sou digne, començant per recuperar el poder adquisitiu que vaig perdre en el conveni anterior. En el fons el que m'agradaria és que no s'aprofités la subcontractació per pagar menys i tenir menys drets, que és en el que s'ha convertit el telemarqueting.

El dilluns 28 de novembre, estàvem convocats a la vaga 80.000 treballadors i treballadores de tot l'Estat. Creiem que un altre conveni és possible i tu també tens molt a dir. Com a usuari d'una empresa telefònica, un banc o una administració pública t'animo al fet que truquis per telèfon i protestis per la situació dels treballadors del sector. Com a usuari tens tot el dret del món a demanar que ens tractin amb unes condicions dignes. Com a usuari tens tot el dret a exigir un servei d'atenció al client de qualitat. Si nosaltres des d'un costat del telèfon protestem i demanem millors condicions i tu des de l'altre també protestes i defenses que els call centers tinguin qualitat, potser aquest dia tot començarà a millorar.

** Santiago Alonso és el Coordinador estatal de Telemarqueting de CGT. Article publicat a eldiario.es*

Notícies sindicals

Concentracions en defensa d'un servei públic i de qualitat per a famílies en risc d'exclusió social

El 24 de novembre uns 85 treballadors de FASI ((Fundació Acció Social i infància) i afiliats de CGT vam realitzar una concentració de protesta contra la reducció del pressupost que la Generalitat destina a prevenir l'exclusió social de la infància. La mobilització es va fer en el Palau Robert de Barcelona on es realitzaven unes jornades sobre la infància a les quals assistia, entre altres, la Consellera de Benestar Social Dolors Bassa i el responsable de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA). El 14 de desembre es va fer una nova concentració a la seu de la DGAIA a Barcelona en defensa d'un servei públic i de qualitat per a la infància i les famílies en risc d'exclusió social.

La Generalitat pretén disminuir la partida pressupostària que es destina en l'actualitat de 472.000€ per cada "Casa d'Infants" i que passaria a ser de 424.000€, la qual cosa suposa una baixada total de 48.000€ a cada casa, i una retallada pressupostària total de 528.000€, la qual cosa provocarà una disminució en els menors atesos i del treballadors a cada centre, quan és un servei que en alguna casa hi ha llista d'espera.

L'objectiu principal del servei és donar a les famílies el suport necessari que eviti la separació dels fills i filles i/o la possibilitat del retorn a casa dels menors institucionalitzats.

Si uns diners estan ben destinats, aquests són els que es dediquen a la prevenció, i més si és per a menors d'entre 3 i 18 anys i les seves famílies, que per diferents motius socio-econòmics i/o familiars, es veuen desbordats per situacions que requereixen una intervenció especialitzada.

El projecte de "Cases d'Infants", és gestionat per FASI, una entitat sense ànim de lucre, els mitjans econòmics de la qual provenen de la DGAIA, organisme que supervisa i avalua el projecte i que recentment ha anunciat la retallada pressupostària. Aquesta retallada serà executada per l'entitat privada FASI, amb el que comportarà una reestructuració profunda del servei.

El projecte consta d'11 cases residencials distribuïdes per diverses localitats de Catalunya. Cadascuna de les cases té una plantilla de professionals formada per 2 treballadores familiars, 6 educadors socials i un equip tècnic format per un psicòleg i un pedagog, aquests últims actuen simultàniament en dues cases. El projecte també compta amb un treballador social. Els professionals atenen durant les 24 hores els set dies de la setmana a 10 menors en cadascuna de les cases.

Mitjançant un treball educatiu, una atenció individualitzada i la promoció de les capacitats parentals de la família, fent-la partícip del seu procés, es generen canvis positius en les dinàmiques familiars, augmentant les possibilitats de tornada al domicili familiar. El total de menors que s'estan atenent en l'actualitat en les Cases d'Infants és de 110.

Amb la retallada pressupostària les "Cases d'Infants" passarien a tenir solament 8 places, fent perillar la qualitat tècnica del projecte, a més d'una major precarització de l'actual servei i de les condicions laborals dels treballadors, donant-se una menor atenció personalitzada.

Considerem que el projecte d'obrir més cases pel territori és correcte sempre que es respectin les 10 places existents per cada "Casa d'Infants" i l'actual model de projecte que respecti les ràtios actuals, apostant pels professionals ja existents així com l'estabilitat i qualitat que ha donat a les famílies que han estat ateses al llarg d'aquests 6 anys.

CGT Barcelona

Èxit rotund de la vaga al sector del Telemàrqueting del 28N

Els treballadors/es del Contact Center (més conegut com Telemarqueting) van resposdre de forma contundent al repte de la patronal secundant massivament la vaga de 24 hores del 28 de novembre a nivell d'estat espanyol, amb un 75% aproximadament de seguiment, que supera fins i tot la ja elevada xifra del passat 6 d'octubre.

La CGT, present en la taula de negociació del conveni col·lectiu del Contact Center, que afecta a més de 80.000 treballadors en tot l'estat espanyol, vam convocar la Vaga de 24 hores, igual que altres sindicats amb implantació en el sector.

Per a la CGT el principal motiu que ens han portat a aquesta nova convocatòria de vaga, continuïtat de les jornades d'aturades que s'han estat realitzant seguides majoritàriament per les plantilles, és que es porten 23 mesos de negociacions del conveni col·lectiu i els únics plantejaments empresarials són més retallades en drets i contenció salarial, en un sector en el qual la precarietat laboral i els drets socials ja estan sota mínims per als treballadors, però els beneficis empresarials no paren d'augmentar.

L'absolut bloqueig a les propostes de la part social en la negociació del VI Conveni de Contact Center per part de la patronal del sector (Associació de Contact Center Espanyola, pertanyent a la CEOE) i la pretensió d'una nova congelació

salarial en 2015 i una raquítica pujada salarial del 0,7% durant els propers anys, formen part de les propostes patronals. El Conveni de Contact Center està vigent en ultraactivitat, amb el sou congelat des de l'1 de gener de 2014. A més estem suportant, la il·legalitat de diverses clàusules del conveni col·lectiu que la patronal es nega a canviar.

Aquest sector està dominat per multinacionals i per empreses de serveis, i és un dels sectors amb pitjors salaris al mercat laboral, entre 600 i 800 Euros al mes per a jornades completes, i la inseguretat constant de permanència en el lloc de treball.

La CGT exigeix la subrogació dels llocs de treball, doncs els canvis i successions d'empresa són constants i provoquen que els treballadors perdin la seva antiguitat i els seus drets encara que realitzin el mateix treball; s'apliquen jornades amb poques hores de treball o jornades partides que no permeten la conciliació familiar; s'encadenen els contractes en lloc de fomentar l'estabilitat, i, a més, l'administració decreta uns serveis mínims del 100% en alguns serveis vulnerant el dret de vaga de treballadors que ni tenen un sou digne ni unes condicions estables, sent vergonyós que l'administració solament es preocupi de la qualitat dels serveis que ofereixen aquestes empreses quan els treballadors realitzen vagues, desentenent-se la resta dels dies de l'any.

CGT aposta perquè el nou conveni acabi amb la precarietat laboral que existeix en el sector del Telemarqueting. Aquesta precarietat s'expressa no solament en ínfims salaris, sinó en els redactats de convenis anteriors que contenen clàusules que faciliten encara més els acomiadaments del que ho han fet les últimes reformes laborals. L'alta temporalitat del sector, així com la proliferació de les jornades parcials, són uns altres dels principals problemes que existeixen, i pels quals CGT opina que és imprescindible buscar solucions.

Així, mobilització després de mobilització, les treballadores i treballadors d'aquesta maltractada activitat anem demostrant que no ens atemorim davant les provocacions i els desfavors d'una patronal no sabem si més desconcertada que superba o viceversa.

La campanya de mobilitzacions impulsada per CGT i secundada pels altres sindicats de la taula negociadora, CCOO, UGT i CiG, a més d'altres organitzacions sindicals, està aconseguint un ritme que ja solament podrà detenir-se amb un canvi radical d'actitud de la patronal. La intensa labor d'agitació desenvolupada en comunicats i xarxes socials, amanida amb visites al Congrés dels Diputats i el Parlament Europeu, s'ha vist així mateix complementada amb multitudinàries manifestacions a diverses ciutats, amb milers de treballadores.

Ressaltar d'altra banda la campanya paral·lela de saturació de les línies d'atenció al client de Movistar, Vodafone i Banc de Santander que també va ser un rotund èxit que va aconseguir col·lapsar aquests serveis, demostrant que la ciutadania ha entès la importància de professionalitzar i dignificar el sector del telemarqueting. A més dels tres serveis citats, molts altres de banca, telefònica, energètiques o telecos es van saturar, tant per l'ampli seguiment de la vaga com per la participació de la ciutadania, que ha trucat massivament a aquests serveis.

El hashtag #SaturaTelemarketing va ocupar el primer lloc en les tendències de twitter Espanya durant bona part del 28 de novembre.

Però per important i reeixida que hagi estat aquesta jornada, ha de tenir una continuïtat en un calendari de futures mobilitzacions. Aquesta lluita sabem que per aconseguir coses ha de ser llarga, però és justa.

CGT no es conforma amb salvar els mobles d'aquest desafortunat conveni actual, vol un conveni digne de debò que millori les condicions i doni prestigi amb una ocupació de qualitat als treballadors i les treballadores del sector del telemarqueting.

Després de l'èxit de la convocatòria del 28 de novembre, CGT ha decidit convocar una nova vaga d'un dia complet en el sector del Contact Center per al 26 de gener de 2017 per donar continuïtat a la mobilització, una vaga a la que no s'han sumat la resta de sindicats.

Sector Federal de Telemàrqueting de la CGT

Nova campanya de CGT per aturar la privatització d'Aena

Privatització de beneficis (Aena), nacionalització de pèrdues (autopistes de peatge). Aquest titular podria resumir la setmana de "globus sonda" en la premsa, amb els quals el ministre de Foment estrenava el seu mandat. Davant del fet que Rajoy estigui disposat a perdre el control públic dels aeroports d'Aena, CGT comença una campanya per parar la privatització d'Aena definitivament.

L'ampliació de la privatització d'Aena, ocasionaria que la part pública perdés majoria absoluta de control i ens deixaria una Aena privada i controlada per fons voltors, la rendibilitat immediata dels quals és la seva principal estratègia per a la cerca dels seus objectius, i es posarà en risc "les condicions mínimes necessàries per garantir l'accessibilitat, suficiència i idoneïtat de les infraestructures aeroportuàries i l'adequada prestació dels serveis aeroportuaris bàsics de la xarxa d'aeroports d'Aena". Quina importància es donaria a la seguretat operacional, o al trànsit aeri aeroportuari, o al medi ambient?

Hem transmès la inquietud de les plantilles per l'estrangulament de les mateixes, la precarietat de les condicions laborals que estem sofrint els treballadors d'Aena, especialment els conflictes laborals latents en tota la xarxa d'aeroports.

A part hem estat debatent sobre la situació de low-costització del sector aeroportuari i aeri, coincidint en gairebé tots els punts de vista amb ells. Per això hem sol·licitat una sèrie de preguntes parlamentàries per aclarir la situació on ens trobem, així com la inclusió d'una pregunta parlamentària oral en la compareixença del ministre de Foment.

Des de CGT iniciem d'aquesta forma una nova campanya per aturar la privatització d'Aena i contra la precarietat laboral als centres de treball que aquesta comporta i per conscienciar a la societat del perjudici que ocasiona la pèrdua de control en la gestió i manteniment d'infraestructures bàsiques per a la mobilitat i cohesió del país on vivim.

Ara és el moment ideal perquè ens dotem d'una xarxa d'aeroports d'interès general públics i d'interès social, adaptats al segle XXI, al temps de no permetre que es repeteixi l'espoli d'Aena.

CGT Aena Enaire

Trobada de delegats/des de prevenció el 16 de desembre a Barcelona

El 16 de desembre la CGT Catalunya va convocar una trobada de delegats i delegades de prevenció a l'espai de Can Batlló, Sants, Barcelona. La convocatòria va servir per a presentar la nova web de Salut Laboral de CGT Catalunya,

A la trobada es van fer Grups de Treball per a posar en comú necessitats i problemes comuns de diferents àmbits d'actuació: Administració Pública, Amiant, Metall, Riscos Psicosocials i Mútues, etc.

Com en les anteriors dos Trobades realitzades darrerament, entenem que és un espai de debat i reflexió útil per posar en comú la lluita en l'àmbit de la prevenció de riscos laborals.

En aquest àmbit recordem que des de la Secretaria de Salut Laboral es va crear un grup de Telegram de delegades i delegats de prevenció de CGT Catalunya amb l'objectiu de posar en comú dubtes, materials interessants i comentaris en matèria de salut laboral, que compta en aquests moments amb més de 300 delegats i delegades participant-hi i és un espai dinàmic on es resolen dubtes aplicant el suport mutu, posant en comú les experiències de cada empresa i facilitant la coordinació.

Si hi ha delegats de prevenció o afiliats/des interessades que no estan al grup i hi volen participar, cal que contactin amb la Secretaria de Salut Laboral. Fem Xarxa i Suport Mutu. O els seus beneficis o la nostra Salut!

Secretaria de Salut Laboral CGT Catalunya

Una sentència de l'Audiència Nacional obliga a CaixaBank a registrar l'horari de tota la plantilla

CGT ha aconseguit a l'Audiència Nacional un Acord Judicial amb CaixaBank, tenint el mateix per a CGT la consideració de sentència ferma.

Paràgrafs íntegres de l'Acord Judicial: "Las partes se comprometen a iniciar un proceso de negociación para la implantación de un registro de jornada para la totalidad de la plantilla que se iniciará en el plazo máximo de 15 días y que deberá concluir antes del 30 de abril de 2017.

Las partes demendantes aceptan sin perjuicio de reservarse el derecho de ejercitar las acciones oportunas transcurrido dicho plazo si no se ha alcanzado acuerdo"

La literalitat dels paràgrafs de l'acord judicial anteriorment reproduït serà interpretada per la plantilla amb la llibertat, maduresa i capacitat crítica que cadascun posi en la seva interpretació.

Per a CGT, amb maduresa sindical, amb capacitat crítica i, amb llibertat i legalitat, la interpretació no és una altra que, després d'aquest procés de negociació amb la RLT, i arribats al 30 d'abril com a data límit, a partir de l'1 de maig i en base i amb la modalitat i compromisos que s'acordin, CaixaBank ha d'implantar el Registre horari de jornada per a tota la plantilla.

Per a CGT, aquest acord necessàriament ha de contenir una premissa bàsica que constitueixi una línia vermella que no es pot superar: "reflectir a la base del seu text que l'acord dimana del compliment de la legalitat vigent en matèria de registre de jornades, d'hores extres i de la seva compensació i, amb referència expressa als seus articulats. Llegeixi's, Estatut dels Treballadors i Conveni Col·lectiu d'Estalvi"

La CGT, ha iniciat aquest procés en solitari, encara que en última instància alguns sindicats s'han sumat amb honestedat i professionalitat i, uns altres, ho han fet per purs motius electoralistes, propagandístics i de fals orgull de "majoritaris".

La CGT, podent haver anat a judici, no ho ha fet (la decisió era només de CGT) i donant mostres de responsabilitat, d'un alt compromís amb la plantilla, abandonant un llarg camí judicial i amb l'aval d'un alt tribunal com és l'Audiència Nacional, signa aquest document.

El treball precís i coherent de la CGT continua perquè aquest Acord Judicial sigui des de ja una realitat palpable per a tots els companys i traduir-ho en una eina útil per a la plantilla enfront de la voraç pressió comercial de CaixaBank i els postulats a curt plaç dels seus comandaments intermedis, pressió que s'ha traduït en que la major part dels companys i companyes hagin hagut de realitzar hores extraordinàries durant anys sense control ni compensació; i amb els majoritaris i les seves desenes de milers d'hores sindicals mirant cap a un altre costat.

Arribat el dia 30 d'Abril sense un acord satisfactori per a la plantilla, sense dates fixes per a l'inici de la implantació d'un "registre de jornada per a la totalitat de la plantilla" (llegeixi's acord) i amb les premisses d'incorporació en el mateix de la filosofia de la legislació laboral aplicable i, per descomptat, sense pròrrogues com fan en altres entitats, CGT tornarà a l'Audiència nacional per denunciar el seu incompliment.

El compliment de l'acord permetrà de ben segur una major implicació professional de la plantilla i una millorança importantíssima de la vida laboral i familiar; podent conciliar-la segons els nostres desitjos i no segons els desitjos del negoci.

FESIBAC-CGT

Jornada negra el 13 de desembre contra la Borsa de Treball de l'ICS

La jornada negra va consistir en concentracions als centres de treball i portar peces de roba negra per tal de denunciar públicament el que comporta el pacte de borsa de treball: les estatutàries fixes en perdre la 9/90 (la prioritat en la promoció interna), i les suplents interines i temporals quan signen els nomenaments dels contractes que cada cop són més perversos.

Estem davant d'un sistema d'oferta de treball temporal i promoció opac i gens equitatiu d'un ens públic.

Des de l'existència d'aquesta borsa de treball, és casualitat que la major part de contractacions es facin mes a mes? Per què?

L'ICS va saber trobar uns foradets "legals" al pacte per evitar-lo i, d'aquesta manera, no seguir els criteris de borsa i poder contractar a qui vulgui (endolls de l'ICS, UGT i SATSE? No, que va!) Endol: clans familiars, rotllets, amiguets del partit o de l'Opus,...

També és una casualitat que la majoria de perfils beneficiïn a certes persones i no a d'altres. Sí, de fet, el govern en funcions del PP va igualar "perfil professional" al nivell d'endoll (és el cas dels ex-ministres Soria i Wert), i la "dedocràcia" també es present a l'ICS, això si, després ens demanen polivalència.

No oblidem a més, si sembla poc entrebanc, el criteri subjectiu de l'avaluació: un 20%, deu n'hi do! Aquest criteri és el preferit per deixar fora de l'ICS a aquelles companyes contestatàries i que no s'empassen qualsevol tasca o ordre fora del que té a evure amb la seva feina.

Per acabar-ho d'arrodonir, l'ICS i els seus còmplices, mantenen l'opacitat de la borsa al lliurar només dades estèrils a les Juntes de Personal, amb les que no es pot exercir el control de la selecció temporal d'un ens públic.

Amb tots aquests i d'altres tripijocs, assoleixen el principi general de la "seva" Borsa de Treball, que és seleccionar el "seu" millor candidat.

Aquest pacte i la seva "gestió" perpetua la precarietat laboral de les treballadores de l'ICS i el desmantellament de la sanitat pública, per la qual cosa, si UGT i SATSE no denuncien abans del 31 de desembre aquest pacte, en continuaran sent els únics responsables...

FESANCAT-CGT

Campanya de suport econòmic i concentració el 21 de desembre per la readmissió dels acomiadats a TGT Viladecans

L'empresa TGT acomiada i sanciona per defensar els drets dels treballadors.

Des que a finals de l'any 2015, treballadors de l'empresa de distribució de productes làctics de Viladecans Teodoro García Torralba (TGT), van decidir fer el pas d'introduir en l'empresa un nou sindicat, en aquest cas la CGT, amb l'objectiu d'organitzar-se en un sindicat combatiu i intentar millorar les seves condicions laborals, una cosa que amb els representants sindicals existents a l'empresa (UGT) en aquell moment era impossible, ja que aquests tan sols complien fidelment les ordres del seu amo, l'empresari.

Des d'aquest moment, per a la Direcció de TGT, i per als representants d'UGT, els treballadors afiliats a la CGT s'han convertit en una cosa a eliminar, ja que per a ells la lluita sindical no existeix a TGT, i qualsevol que intenti exercir els seus drets i millorar les seves condicions laborals es converteix immediatament en el seu "enemic".

Davant aquest panorama els companys van decidir no donar cap pas enrere i sota l'empara de la legislació laboral vigent en aquest país continuar la lluita.

Es van promoure noves eleccions sindicals en les quals els candidats al Comitè d'empresa per la CGT van ser els més recolzats en el col·legi obrer, no així en el col·legi tècnic, territori controlat per l'empresa i pels seus llepaculs d'UGT.

Una vegada celebrades les eleccions sindicals, amb un resultat que en res li va agradar a l'empresa, van començar els atacs i persecució cap a tot allò que fes olor de CGT a l'empresa, al principi de forma "moderada" amb obertura de petits expedients disciplinaris sempre basats en la testifical d'algun dels estómacs agraïts de l'empresa (Caps d'Equip, Administratius, i en algun cas, delegats d'UGT).

Però el súmmum dels despropòsits va arribar a mitjans del mes d'octubre, i l'empresa en un atac en tota regla a la llibertat sindical i a tots els drets de la classe obrera, va procedir a l'acomiadament de 6 treballadors afiliats a la CGT, així i tot, no en tenia prou, i veient que NO aconseguia implantar la seva política de la por i que la CGT no es rendia i continuava viva, va procedir a sancionar als seus dos representants en el Comitè d'empresa amb suspensió d'ocupació i sou de 45 dies.

Per més inri, també va obrir expedient disciplinari a altres dos companys afiliats a la CGT, però en aquest cas va voler ser benèvola i tan sols els sancionava amb Falta Greu i amonestació per escrit.

Per tot això, després de la concentració convocada el 21 de desembre a les portes de l'empresa, sol·licitem solidaritat i suport per mantenir la lluita, qualsevol aportació per petita que sigui serà benvinguda i ben utilitzada, servirà per respirar dignitat, per mantenir la flama de la rebel·lia viva, per vèncer a aquests dinosaures empresarials que es creuen que encara vivim al segle XIX, i que es pensen que som els seus esclaus i que no tenim drets.

Aportacions econòmiques al compte: ES89 2100 4681 810100307955

Que la por no destrueixi la solidaritat.

Federació Local CGT Viladecans

Conversem amb...

Marcel·lí Reyes, militant de l'anarcosindicalism

"Malgrat tot, lluitar sempre comp

Manel de Sucre Cortiella

Avui ens trobem amb Marcel·li Reyes, tot un personatge de l'anarcosindicalisme dels primers temps d'aquella transició llibertària sobre la que ja hem tingut ocasió d'entrevistar alguns dels seus protagonistes.

Tot i les nostres diferencies, si no polítiques, si que les tenim de criteri i de manera de fer, al llarg dels anys sembla que és més que evident; però no treu què d'una manera o altra sempre ens hem tolerat, no en va, vaig conèixer Marcel·lí en aquells anys de canvi i il·lusió en què tots, o almenys una part important, volíem canviar algunes coses de les nostres vides, i estàvem convençuts que podien canviar, i de fet alguna cosa va canviar, però no en excés i després d'aquella efervescència vingueren anys d'assossec i desencís.

Ara quan un mira enrere, em fa l'efecte que poc o gairebé res ha canviat i que tot va ser un gran error, una gran mentirà, però el cert és que com a perspectiva, la nostra generació no vam saber o no vam voler anar més enllà, més lluny, como deia la cançó o simplement ens va faltar convicció, així és com l'horitzó ràpidament se'ns exhaureix, per la qual cosa no ens queda ara més que tornar-hi i ser persistents i intentar creure que és possible un món millor; o entendre que noves generacions necessiten d'aquest món millor, i ara ja és urgent, com diu Carlos Taibo i altres el col·lapso és imminent, per tant d'alguna manera tenim que desaprendre ràpidament, seria la cosa més racional que faríem generacionalment en els últims almenys 200 anys.

Però ara estem aquí per parlar amb en Marcel·li i aquestes no poden ser les preguntes normals del moment i d'alguna manera , sinó que crec que val la pena anar directament a la qüestió de l'anarcosindicalisme i els seus temps de militància després, en tot cas, ja anirem per altres camins, si es que tenim la oportunitat; ja que des de primer moment com he dit abans, el vaig veure moure's pels passadissos de la Federació Local de la CNT, en aquell temps a la Plaça Reial.

La "Soli" de l'interior ni existia, i molt pocs mesos abans, era molt difícil trobar els locals on es pogués estar parlant de l'anarcosindicalisme, o ni tan sols que ens arribés un exemplar d'algun diari de l'exili com "Le Combat syndicaliste" o "l'Espoir"; el despertar de l'anarquisme a casa nostra costava que arranqués organitzativament.

- Com vas arribar fins a la CNT? Quins van ser els teus primers passos en aquest laberíntic món de l'anarcosindicalisme?

La meva conscienciació va venir quan vaig començar a treballar el gener de 1970. Al poc temps l'empresa va fer suspensió de pagaments i pretenia acomiadar part de la plantilla sense indemnitzar-la ni pagar el que devia als treballadors en salaris i hores extres, aprofitant que era estrangera i els responsables màxims havien fugit. Vaig implicar-me ple d'indignació i per la influència més endavant de les vagues de Roca, on treballava el meu pare, vaig anar optant per l'anarcosindicalisme. De fet amb gent del Baix Llobregat Sud que estàvem organitzats ja en diferents col·lectius vaig assistir a l'assemblea de Sants de 29 de febrer de 1976 a l'església de Sant Medir i vaig participar-hi, però no em va convèncer del tot el que allà vaig veure i vaig trigar encara uns mesos en afiliar-me, primer a Oficines i Despatxos i després al Metall, quan vaig entrar a treballar a l'empresa de màquines de cosir Alfa. I també vaig col·laborar en la creació de les Federacions Locals de la CNT de Viladecans i Gavà.

- Vas arribar a ser secretari de la Federació Local de Barcelona cap als 80 crec del ja passat segle, que suposo seria una experiència brutal i carregada de molta adrenalina o alguna cosa semblant?

Cal dir que vaig ser un candidat de consens dels sectors ortodoxos tot i que havia estat expulsat del meu propi grup d'afinitat "Els pies negros" per no voler entrar a la FAI, però van pensar: millor un moderat i no alineat dintre del sector oficial ja que sinó cada facció tindrà un candidat i s'anul·laran els uns als altres. Vaig començar el mandat precisament el 23 d'abril de 1979, estant qüestionats alhora el Comitè de Catalunya i l'Estatal -tots ells situats a Barcelona- i em va tocar com a primera actuació viure el cessament de Ramon Barnils com director de la "Soli". També veure i viure tota mena de conflictes personals, laborals, orgànics, interns i externs, amb un pseudo comitè pro-presos ocupa, amb els advocats laboralistes, fins i tot amb la delinqüència comuna que assaltava els companys que anaven a la seu local que es va haver de solucionar de manera dràstica en fallar la negociació. També amb l'extrema dreta...

Va ser molt ingrata la preparació del Vè Congrés de la CNT, patint un foc creuat absurd i injust i òbviament les convulsions primeres del postcongrés, cal dir que vàrem actuar en tot moment seguint la normativa orgànica però de la manera més conciliadora i racional possible, aconseguint així que mentre alguns ens consideraven tous i lents de reflexes altres en canvi ens titllessin de dictatorials. Per desgracia abundaven els piròmans i mancaven bombers.

I la premsa i ràdio burgesa que havia decidit no informar de conflictes socials i laborals, en una reunió de directors de mitjans, va obrir en canvi la veda contra la CNT i contra el comitè local també inventant i amplificant qualsevol conflicte i llençant tota classe de rumors i falsedats. Per exemple que jo era advocat, o que tenia un negoci, entre altres bestieses.

- Queda constància amb les teves paraules que va ser un temps d'esperança però alhora molt convuls, després del Vè Congrés que menciones, quina actitud vas prendre tú directament? va ser una decisió col·lectiva de tot el comitè local de Barcelona o de sindicat, perquè es sabut que a partir d'aquell moment el projecte es diversifica, què en penses tú d'aquell moment?

El comitè local des del primer dia del seu

ne dels primers temps de la transició llibertària

pensa”

mandat va actuar amb perfecta unitat d’acció i consens, únicament vaig assumir voluntàriament mantenir-me el més aïllat possible dels llocs on pul·lulava la gent llibertària per evitar propiciar rumors i evitar pressions, també evitant actituds personalistes tot i que em va tocar anar als sindicats més convulsos, però sempre inicialment amb ànim pacificador i d’acord amb les meves prerrogatives. Al menys el comitè local va actuar sense cap dissensió interna, tret que part del mandat Ensenyament no ens va substituir la secretaria de Formació dimitida.

Pensàvem que allò no acabaria bé per la manera en que els sindicats i part dels militants cercaven especialment arguments per destruir i desorganitzar, per vèncer en lloc de confrontar dialècticament i mirar de convèncer. Sovint sentíem parlar de victòries i d’imposar-se i per no entrar en aquest discurs, ens van titllar els que ens havien d’haver comprés millor “que no teníem collons”. Penso vist ara en perspectiva que va faltar autoestima col·lectiva i una clara voluntat de poder. Dit d’una manera diferent, l’agressivitat i la intransigència ocultaven la debilitat d’arguments, la manca de capacitat organitzativa, la deficiència en l’oratòria. Hi havia pànic a que qualsevol “líder”, grupuscle o partit podia apoderar-se de la CNT.

- Per què es va decidir entre un grup d’anarcosindicalistes de crear la Federació Anarquista Comunista de Catalunya, la FACC?
No va ser una creació del no res, alguns dels integrants havíem estat anteriorment ja companys del mateix grup d’afinitat, altres havíem també format part de la Federació Autònoma d’Estudiants (1974-1978) i altres provenien de diferents col·lectius específics i territorials. Optàvem per una de les diferents formulacions de l’anarquisme: l’anarcocomunisme, ja que estàvem desencantats de l’anarquisme de síntesi. A més volíem que tant l’anarquisme com l’anarcosindicalisme deixessin de ser estatistes, ja que amb l’excusa de l’internacionalisme no es qüestionaven els estats reals existents i s’acabaven tenint posicionaments lerrouxistes – en el cas català- o nacionalistes en general però sense reconèixer el fet. No havíem sentit mai parlar tant del Quixot, del 2 de maig i d’altres mites de la historiografia franquista com a dintre de la CNT. En una sèrie d’articles discutint amb Gómez Casas li vaig dir de canviar l’himne “A les barricades” per un pasodoble. Defensàvem l’independentisme català i les lluites d’alliberament nacional arreu del món. També la col·laboració des de la base amb altres organitzacions que lluitaven en àmbits ecologistes, antimilitaristes i polítics, sense por i sense complexos. etc.

- D’alguna manera crec que sempre hi ha hagut un potencial important de catalans per l’anarquia en aquesta direcció en els anys 80 i 90 però crec que mai es va acabar d’incidir amb excés, potser pel llegat i pes històric de les organitzacions anarcosindicalistes i anarquistes de l’estat espanyol. Què opines tú?

“L’agressivitat i la intransigència ocultaven la debilitat d’arguments, la manca de capacitat organitzativa, la deficiència en l’oratòria. Tots vàrem ser en excés dogmàtics, egòlatres i poc consistents en els nostres projectes”

Ens vàrem oblidar d’alguns referents i de part de la nostra història, i mentrestant es practicava un anarquisme de santons barbuts del segle XIX i de principis inqüestionables sense cap capacitat ni voluntat d’autocrítica. Es va abonar la persecució del que pensava diferent o proposava qualsevol opció amb sentit comú. Triomfava qui cridava més o deia més bestieses, facilitant així la infiltració de provocadors. Mentre es deixava d’estudiar els sectors econòmics i les empreses on teníem presència. Per acabar finalment marcant la línia d’actuació general els sindicats petits, sense treballadors, que amb un percentatge gran de jubilats, aturats, ex exiliats i membres del lumpen feien fugir els afiliats preocupats per la feina i les seves reivindicacions i se’ls arrossegava a continues discussions sobre conveni si o conveni no, eleccions sindicals si o no, seccions sindicals si o no, etc. I es feien afirmacions contraculturals irracionals com que “els obrers duien la cultura a la sang” i per tant no calia dedicarse a tasques formatives o culturals!

I certament no es va reconèixer allò que estava ja en els llibres, per exemple en el “Laberinto espanyol”, que hi havia diferents tipus d’anarquisme des del segle XIX a la Península Ibèrica i diferents actituds sobre l’organització. I que sovint entre uns i altres hi havia ben poca cosa en comú.

Tots vàrem ser en excés dogmàtics, egòlatres i poc consistents en els nostres projectes. Però érem fills de l’època per bé i per mal, del que venia passant al món des de les protestes dels estudiants nord-americans, alemanys i francesos, del maig del 68, de les protestes contra la guerra del Vietnam de les lluites per l’alliberament sexual, ... I malgrat tot, de la mateixa manera que cal reconèixer que entre 1976 i 1980, pels diferents exemples de lluita autònoma, revoltes, les Jornades Llibertaries, les assemblees, el treball en diferents fronts i col·lectius, varem esdevenir perillosos malgrat nosaltres mateixos, perquè posàvem en perill el pla de Transició emparat pel sistema franquista, l’oposició burgesa, els sindicats CCOO i UGT i les fundacions socialdemòcrates de França i Alemanya. I se’ns havia de destruir i eradicar. I a fe que ho varen aconseguir. Ens van derrotar en tota la línia! Des de dins i des de fora.

Però algunes de les nostres causes més justes i belles, idees i valors, han impregnat després la nostra societat i són avui altres mans qui aixequen banderes similars a les nostres i s’han aconseguit drets i objectius que nosaltres reivindicàvem.

- Després vas caminar per altres sindicats i altres organitzacions que segurament et van reportar nous contactes i noves similituds, en definitiva altres maneres d’entendre la vida i fins i tot la militància política, o digues-me tu el què?
Sempre he estat curiós i rebel i he ficat el nas en el moviment veïnal, en lluites ecologistes, en activitats de política local i a l’ensenyament, on he treballat 30 anys, he estat lluitant pels drets, primer de vaga, després pels drets i l’estabilitat dels substituts i interins, i per millors condicions de treball del professorat en general. Cal dir que hi ha molta gent noble, altruista i abnegada que treballa arreu durant anys i anys silent, i que per sort he conegut i m’han honorat amb la seva solidària amistat i amb la seva comprensió.

- També d’alguna manera sempre vas mantindré un petit lligam amb l’Ateneu Enciclopèdic o millor dit amb el Centre de Documentació Històric Social i segurament tens una resposta per aquest projecte?
La meva relació amb el CDHS i l’AEP va començar quan l’Ernesto Nuñez arran de l‘incendi del local de Reina Amàlia va venir a la FL de la CNT demanant ajuda. D’aquí va venir que em fes soci i que a mesura de les meves possibilitats hi col·laborés. Per motius familiars i laborals ha estat una presencia i una tasca molt irregular en el temps i en la disponibilitat, la darrera vegada que es van renovar carnets tenia el nº 7, per tant sóc dels més antics i potser vells dels actuals socis. A veure si aviat consolidem el futur d’ambdues entitats.

- Per fer-ho una mica cronològic no voldria deixar passar-hi aquesta oportunitat per què en diguis si hi ha un paral·lelisme entre la FACC dels 80 i la CUP d’ara mateix, si es que hi ha alguna cosa en comú, ideològicament?
La FACC dels 80 va ser bastant desconeguda entre l’entorn anarquista i anarcosindicalista local, quan no combatuda i boicotejada quan ens expressàvem públicament. Sota l’observació policial i al mateix temps durant un any amenaçats per Terra Lliure, rebíem plantofades de tot arreu, del món anarcosindicalista i llibertari. I per elevació em consta que persones i entitats alienes a la FACC en patiren les conseqüències també. Crec que ara se’ns valora d’una manera menys apassionada i més encertada. Trobo proximitat en diferents opcions i iniciatives, també en part de la CUP, que cal recordar no és una organització sinó la suma de vàries. També en diferents intents de coordinació llibertàries i anarquistes d’arreu del món des del Kurdistan, a Xile, de Bolívia, a Hong-Kong, del Cauca (Colòmbia) i com no a Catalunya.

Ara ja no sorprèn tant veure anarquistes desfilant un 11 de setembre com feia la FACC fa més de 30 anys i la IFA ja accepta organitzacions més enllà del marc estatal. Era absurd, una Internacional anarquista que no acceptava més d’una organització per estat! El més penós es veure que quan fa més falta el sindicalisme, pràcticament és mort arreu, i especialment aquí, i que en l’àmbit anarcosindicalista les escissions i els mal rotllos continuen des de fa dècades. Però és un instrument que tornarà perquè fa falta.

La meva conclusió personal de tot plegat és que malgrat tot, lluitar sempre compensa i que finalment, quan sembla que no s’han obtinguts les grans victòries esperades, un pot malgrat tot fer balanç pensant que almenys el món no és encara una mica pitjor per culpa seva. I penso que això ja paga la pena.

- El debat ja apunt d’acabar per avui, podria arrancar en aquest moment de nou, quan treuen el cap altres propostes que Marcel·li posa sobre la taula; una compensació sobre la lluita constant per la dignitat dels pobles i per descomptat de les persones, ja sigui al Kurdistan on és lluita pel reconeixement d’una identitat de poble, però també del Alto Boliviano, i la seva manera d’entendre l’autogestió, en definitiva no tanquem la porta a altres entrevistes amb ell mateix, per aprofundir en temes potser més candents en aquest moment.
Gràcies Marcel·li, per haver regalat una part del teu temps a la gent del Revista Catalunya de la CGT. Salut.

“Amb la FACC volíem que tant l’anarquisme com l’anarcosindicalisme deixessin de ser estatistes, ja que amb l’excusa de l’internacionalisme no es qüestionaven els estats reals existents”

II Trobada Euromediterrània

‘L’economia dels treballadors i treballadores’

Second Euromediterranean ‘Workers Economy’ Meeting

Més de 200 persones van acudir a la trobada organitzada per la fàbrica recuperada grega Vio.me que va tenir lloc els dies 28, 29 i 30 d’octubre. Durant aquests tres dies es van realitzar debats, reunions i tallers en els quals van participar assistents no solament de Grècia i Europa sinó també d’Amèrica Llatina. Les experiències de fàbriques recuperades i autogestionades van coincidir en l’esdeveniment amb cooperatives de treballadors i treballadores i projectes d’autoocupació que pertanyien a l’àmbit de la producció agrícola, àmbit editorial, artístic i musical, i cooperatives de consum. Passem a una petita crònica seguint el programa de la trobada:

Dia 28.

En la inauguració van intervenir Theodoros Karyotis, Andrés Ruggeri (Facultad Abierta, Argentina) i Benoît Borris (Association pour l’Autogestion, França). Andrés Ruggeri, que el 2007 va organitzar a Argentina la primera reunió d’aquest tipus, va llançar el repte d’organitzar esdeveniments similars a Àfrica i Àsia, i va informar de la trobada realitzada feia pocs dies a Uruguai (Trobada Regional Sud-americana “L’economia dels treballadors” del 20 al 22 d’octubre a Montevideo), i de la que s’havia de fer d’Amèrica del Nord, Central i el Carib, del 3 al 5 de novembre. Va explicar l’increment de les empreses recuperades a Argentina, ja que s’ha passat de les 200 existents després de la crisi de 2001 a les 370 actuals. Entre elles les hi ha emblemàtiques com l’hotel Bauen de Buenos Aires, i altres menys conegudes (per exemple existeixen 4 petits hospitals autogestionats on participen els treballadors en la seva gestió.

En el primer panell, van presentar les seves empreses recuperades els treballadors de la Cooperativa de Treballadors de Vio.me (Tessalònica, Grècia, http://www.viome.org/p/espanol.html), que produeixen productes de neteja i coles per a materials de construcció des de fa 3 anys; DITA (Tuzla, Bòsnia i Hercegovina, http://dita.ba/), productes de neteja; ITAS-Prvomajska (Ivanec, Croàcia, http://www.itas.hr/), més de 200 treballadors que produeixen màquines i eines, estan en expansió i creen llocs de treball, amb una plantilla molt jove; Jugoremedja (Zrenjanin, Sèrbia, http://www.jugoremedija.rs/), una farmacèutica recuperada, que produïa medicaments genèrics, antibiòtics, analgèsics, etc. i va arribar a tenir gairebé 250 treballadors. Aquests últims van explicar el fracàs de la seva experiència a causa de les pressions conjuntes de l’Estat i de les companyies farmacèutiques privades. Actualment l’empresa es troba en liquidació, però els treballadors i les treballadores continuen immersos en processos legals en un intent de recuperar la fàbrica. Posteriorment van intervenir Officine Zero (Roma, Itàlia, http://www.ozofficinezero.org/), Rimaflow (Milà, Itàlia, http://www.rimaflow.it/), Scop Ti-ex-Fralib (Marsella, França, http://www.scop-ti.com/), cooperativa obrera d’infusions i te. Finalment des d’Amèrica Llatina, Hugo Cabrera (Campichuelo, Argentina) i Juan Melchor Román (CNTE, Mèxic). Hugo Cabrera va aprofitar la seva intervenció per parlar sobre la nova fase repressiva oberta pel govern de Macri contra aquest tipus d’experiències. Juan Melchor Román va descriure l’experiència de les cooperatives dels mestres i les moltes dificultats que tenen davant la situació política de Mèxic, assenyalant com a problema principal al president Peña Nieto. Els companys de Kazova (Istanbul, Turquia) no van poder acudir a la trobada a causa que no se’ls va permetre abandonar el seu país.

Dia 29.

El primer panell versava sobre les ocupacions obreres i l’autogestió al llarg de la història i els seus vincles amb el present, van parlar Francesca Gabriellini (Itàlia), Mario Hernández (Argentina), Milos Vlaisavljevic (Croàcia), Alan Tuckman i Tom Unterrainer (Regne Unit), Ozgur Narin (Turquia), i Jesús Manzanares Ojeda (Espanya) que substituia a José Luis Carretero al no poder acudir a la trobada.

En un segon panell s’explicaven els valors i relacions de l’autogestió, de la mà de Gonzalo Martínez Etxeberria (Euskal Herria), Marle Moise, (Itàlia), que ens va parlar sobre la reproducció de la divisió del treball masclista en les cooperatives, i Sergi (Catalunya) de l’editorial Descontrol.

En el panell ‘Quines són les característiques d’una “Economia dels i les treballadores” militant i antagonista?’, Marrec Golonko (Cooperativa Social Marginis, Polònia), Pagkaki Work Collective (Grècia), Rodrigo del Pozo (SOLYECO, Burgos, Espanya, productes de neteja), la Cooperativa de de Vio.me (Grècia) i Micropolis Espai Social per a la Llibertat (Grècia) van compartir les seves experiències i opinions.

Més tard en el panell ‘Autogestió més enllà de la producció: altres àmbits de la vida’, grups de refugiats sirians, el col·lectiu de música Yara Aman (Grècia), que va subratllar la necessitat de recuperar els espais públics, Christy Petropoulou (Grècia) i la Clínica de Treballadores de Vio.me (Grècia), amb la seva proposta de medicina holística, consultori social obert recentment gràcies al suport del Consultori Social Obrer de Tessalònica, que porta funcionant més de 5 anys, on atenen als treballadors i familiars de VioMe, veïns del barri on està instal·lada la fàbrica i immigrants, que van parlar sobre àmbits més enllà del laboral.

Seguim amb ‘El lloc de l’autogestió com a part d’un projecte coherent per al canvi social’, on Aaraon Tauss (Colòmbia), Cooperativa de Treballadors To Kivotio (Grècia), Christos Manoukas (Grècia) i Savvas Michall (Grècia) van comentar sobre les seves propostes i projectes. La Comissió d’Economia de Dones de Rojava (Kurdistan), que va intervenir per teleconferència, es va referir a les noves cooperatives, autogestionades en la seva majoria per dones, que han sorgit en els cantons alliberats en el Kurdistan sirià.

Després va arribar el torn de ‘Les estructures polítiques, socials i legals per al suport de l’autogestió i la recuperació de fàbriques’, on integrants de Solidaires (França), Josette Bleguis (RIPESS Europe), Michel Mas (Les Amis de la Fabrique du Sud, França), Héctor Mata (Euskal Herria), que no va poder intervenir i Joseba Villareal (ELA, Euskal Herria) van prendre part.

En l’últim panell, ‘La creació de xarxes entre iniciatives autogestionàries a nivell local i internacional i el seu reptes’, van participar Fair Coop Thessalonikki (Grècia), Cooperativa de Vio.me (Grècia), Xarxa de Cooperatives Obreres d’Atenes (Grècia) i Franca Marsh (Cooperativa rural Contadinazioni i la xarxa de comerç alternatiu Fuori mercato).

Dia 30.

En el primer panell del dia ‘Béns comuns i autogestió: reapropiant-se del públic’, Richard Neuville (Association Autogestion, França), Acció Alternativa per a la Qualitat de Vida (Grècia), l’Institut de Ciències Econòmiques i de l’Autogestió (Espanya) i Christos Avramidis, van parlar sobre la necessitat que els serveis siguin llocs sota control directe de la societat.

En el següent Anthony Nicholas Prassoulis (Canadà), George Kokkinidis (Grècia/Regne Unit), Ilektra Kiriazidou (Grècia/Regne Unit) i Dimitris Kotsakis (Grècia) ens van parlar més detalladament sobre Vio.me, basant-se en les recerques que s’han dut a terme sobre aquesta experiència.Continuant la jornada, la Cooperativa de persones treballadores Pagkaki (Atenes, Grècia), va parlar sobre la sostenibilitat de les empreses sota control obrer.

Per finalitzar Maro Pantazidou / Brick Lane Debats (Regne Unit) disertaren sobre el futur del treball i les influències de les tendències socials i tecnològiques en la nostra percepció del treball. En el resum de la reunió, ‘Perspectives i objectius per al futur’, entre altres conclusions es va parlar de la necessitat de diferenciar entre empreses, que darrera de la forma jurídica de cooperativa, amaguen noves formes d’explotació o dispositius autoempresarials simples i aquelles que realment són una alternativa al model imperant. Les treballadores de Tessalònica van establir diversos criteris mínims per poder establir aquesta diferència: tots i totes les treballadore han de ser membres de la cooperativa i entre els diferents professionals de la cooperativa ha d’haver-hi igualtat absoluta (tant en termes de presa de decisions com de salari).

Des de Rimaflow van afegir altres criteris: principis antifeixistes, antisexistes, i antiracistes, una assemblea sobirana que triï als delegats i pugui ser revocada i substituïda, l’atenció a l’aspecte ecològic, el respecte als estrats socials més desfavorits, i eines per a la formació política i professional dels nous membres dels grups de treballadors de l’autogestió.

Sobre organització es van discutir dues qüestions: la creació d’una caixa de resistència mútua de cooperatives de treball i la construcció d’una xarxa independent per a la distribució de diversos productes. Es van proposar grups de treball per definir les propostes i posar-les en pràctica immediatament, treballant a diferents velocitats en funció dels contextos de cada experiència i territori.

Com a punt final afegir que aquesta segona trobada euromediterrània és un altre pas més en el camí iniciat a Argentina l’any 2007. L’autogestió pel que fa a la producció i els serveis segueix creixen, encara que s’enfrontin a les amenaces estatals i de l’àmbit privat. Tenint en compte que actualment les alternatives polítiques no estan per la transformació radical de les formes d’interacció econòmiques, aquesta autogestió de la producció i els serveis han d’escriure la seva pròpia agenda, al marge d’actors polítics que solament veuen el curt termini com el seu camp d’acció.

Entrevista a Lola Gutiérrez, detinguda a Grècia

"M'he trobat unes dones que arriben a Grècia amb el somni d'Europa i de cop estan en una presó"

Bart Grugeon Plana

Lola Gutiérrez, l'educadora social i sindicalista de la CGT que a finals de novembre i primers de desembre va passar uns quants dies tancada en un CIE d'Atenes, explica la seva vivència.

Treballa com a tècnica del servei d'acció social a la Diputació de Barcelona. També és delegada sindical de la CGT en aquesta institució. El 8 de desembre va arribar a Barcelona, procedent d'Atenes, on va ser rebuda afectuosament per familiars i companyes de feina i militància. Gutiérrez havia passat deu dies detinguda a Atenes –primer en una comissaria policial, després al centre d'internament per a dones estrangeres d'Elliniko– en ser descoberta intentant ajudar un menor refugiat d'origen kurd a viatjar a Barcelona, fent-lo passar per fill seu. En aquesta conversa, explica per primer cop la vivència.

Víctor Serri

- Perquè vas anar a Grècia?

Va ser una iniciativa personal meva, motivada pel fet que moltes persones estan encallades, sigui en camps de refugiats o no, i el seu desig és estar en llocs d'Europa, en molts casos perquè hi tenen familiars. El procés oficial de reubicacions de persones, ha passat de lent a gairebé impossible. A través de Facebook em vaig assabentar que hi havia un noi kurd que demanava poder entrar a Barcelona, perquè hi tenia persones que el podien acollir, i després tenia una via per anar a Alemanya, on viu el seu oncle. Vaig decidir anar a Grècia per intentar fer-lo entrar a Espanya amb el DNI del meu fill.

- No era una iniciativa massa subversiva? Sabies doncs el risc que assumies?

Sí, era conscient que estava prenent un risc, que el que estava fent era il·legal. Però fa molts anys que lluito en molts ambients i sóc conscient que no sempre el què és legal és just, i que algunes pràctiques considerades il·legals avui, a la llarga esdevenen legals, i al revés. Les lleis es canvien amb l'acció de la gent. Sé que és il·legal passar persones així per la frontera, però sé també que és molt injust que les persones estiguin encallades sense perspectives de futur en un lloc on no han triat estar. És aquesta la meva motivació.

- Però les coses no van anar com estava previst...

Al moment del check-in, l'hostessa va fer una petita prova parlant en castellà amb el noi kurd i va desconfiar. Crec que va donar l'alerta. Vam passar per un segon control on hi ha les botigues de luxe, i allà el criteri del cribratge és cent per cent per motiu de raça. A tota la gent morena l'aturen. Van venir molt directes a nosaltres. Amb un to de veu agressiu van preguntar la seva data de naixement i no coincidia amb la del DNI. Llavors ens van enviar a les dependències de la policia. Allà ens van separar, em van mirar l'equipatge, i m'havia de despullar. Després em van fer la fitxa policial i em van traspassar al calabós de la mateixa comissaria on vaig passar tres dies i tres nits en unes condicions molt dolentes, l'aire molt viciat, molta pudor, amb unes lliteres absolutament brutes, amb unes mantes que preferies morir-te de fred abans que posar-te-les a sobre. Érem vuit dones en una mateixa cel·la

- Aquest escenari el tenies previst d'alguna manera?

No. Jo pensava que com a molt perdria el vol i potser em posarien una fiança, i l'endemà cap a casa. Ara entenc que eviten de manera intensa que la gent refugiada passi a Europa. A la presó em vaig trobar amb altres dones que estaven en la mateixa situació que jo. Hi havia per exemple una dona siriana, refugiada legalment a Suècia que venia a buscar la seva neboda.

- I et van dur a declarar davant d'un jutge?

Sí. La jutgessa volia valorar si tenia alguna motivació de lucre. Després de la meva declaració i el suport d'un advocat que va aportar que treballo per un sindicat amb una visió internacional i que sóc activista social, em va deixar lliure sense fiança. Però després, la policia decideix que no quedo lliure sense més explicacions. Passen 30 hores i em fiquen a mi i una altra noia kurda en un cotxe sense identificació policial, conduït per un home sense uniforme de policia. Ja era de nit. Preguntava on anàvem i em responen que no ho saben. Jo m'esperava el pitjor...

- I on vau anar a parar?

Arribem a un lloc que jo no sé el que és en aquell moment, Elliniko (el centre d'atenció a immigrants per a dones d'Atenes). Allà ja m'adono que no estic lliure. Em van fer despullar altre cop i em registren i em toquen per tot arreu. Em va costar fer-me a la idea de passar de la llibertat a la presó en pocs minuts... La primera nit va ser el pitjor. L'endemà contacto amb l'advocat, i em diu que el cap de policia de l'aeroport té dret a saltar-se el mandat del jutge i que m'han declarat persona perillosa per a Grècia. És per això que estic allà i no se sap quan sortiré. Després ja vaig entrar en la dinàmica del lloc, una rutina constant, com una presó. Parles amb la gent i ja veus que no s'hi estan dos dies. Per això la idea de provisionalitat vaig decidir teure-la del cap, perquè vaig veure que si no ho feia, m'angoixaria molt.

- En quines condicions es troba el centre?

Faltaven coses bàsiques, com el sabó per rentar-se. Podíem estar dos dies sense paper higiènic. Tot ho havies de demanar una mica per caritat, i t'ho donaven si volies. El menjar és molt dolent, sempre fred... Jo sóc vegetariana, però vaig decidir menjar carn i em vaig posar malalta. Alguns companys de fora em van dur fruits secs per suplir la proteïna i no sentir-me tan fluixa. Però tot això ho supleix tot la solidaritat de les companyes, que és molt gran.

- Com va ser la teva relació amb les altres recluses?

Érem unes 35 dones al centre. Entre les dones allà hi ha molta solidaritat: de seguida algú em va portar un matalàs, roba per tapar-me... Moltes noies que estaven amb mi a la presó –perquè el CIE era una presó, passant d'eufemismes– provenien de Síria, Iraq, Iran, Afganistan, Albània... Algunes tenien familiars a Alemanya, Anglaterra o Holanda. Amb les companyes de cel·la vam ser germanes. Quan ens tenien emmanillades, ens donàvem la mà. M'anaven cantant cançons, que no entenia, per consolar-me. També hi havia maneres més alegres d'animarnos. Agafàvem una galleda i unes sabatilles i tocàvem i ballàvem. Sobretot quan es feia fosc, es necessitava reaccionar contra la depressió. Ens passàvem moltes hores al llit i, quan s'apagava la llum, sempre se sentien plors, crits de dolor, de mares que li havien tret el nen... Però després sempre algú començava a cantar o tocar el tambor per donar ànims.

- Com vas aconseguir suport a l'exterior?

El dia 28 de novembre em poso en contacte amb la CGT d'aquí i elles ja es comencen a moure. Em van dir que sortiria el dia 6 de desembre, però es va posposar, ara ja no recordo per què. Em van trucar de l'ambaixada espanyola i em va dir que s'havia posat en contacte amb el cap de policia de l'aeroport, i que li havien dit que jo estava lliure des del dimecres dia 30, o sigui que representava que no se sabia on era jo. Això em va preocupar per la invisibilitat que produeix l'acció de la policia quan és impune.

- Que en saps del paper que han tingut altres institucions en el teu cas?

Em consta que tant la Generalitat com l'Ajuntament han fet alguna gestió, però el que em van dir a l'ambaixada és que les úniques persones que van trucar van ser el secretari de relacions exteriors de la CGT i un periodista de la Directa. Segons ella, el primer que hagués hagut de fer era acudir a l'ambaixada.

- Aleshores ja vas veure clar el retorn...

Si. Es va posposar dos dies més per motius que desconec, però sí. El que passa és que m'havien de custodiar fins a l'avió i amb la companyia que la policia grega designés. Això fa que sigui encara més difícil trobar vol, ja que havia de ser la companyia oficial grega. Dos policies de paisà em van custodiar fins a l'avió, sense manies. A sobre es van perdre anant cap a l'aeroport, vam anar a parar a un lloc descampat, altre cop i van haver de posar el GPS del mòbil. Em van dur amb el bus de l'avió sola, amb els dos policies i un empleat de la companyia. En pujar a l'avió, em trobo el personal de vol: les úniques rialles que he vist a Grècia en persones uniformades.

- I ara, en quina situació estàs, judicialment?

En principi, pendent de judici, encara que, segons m'ha dit l'advocat, no necessàriament n'hi ha d'haver. La justícia grega és molt lenta i la cosa pot anar per llarg. Si no arribés a celebrarse el judici, jo no puc entrar a Grècia fins al 2023. Però moltes ganes d'entrar a Grècia no tinc.

- Quin impacte produeix la reclusió, pel que has pogut observar?

Les persones arriben allà amb un somni, el somni d'Europa, i de cop es troben en una presó. Imagina't el conflicte. Et posaré l'exemple d'una dona kurda, cega, que havia arribat a Atenes amb el marit, L'havien separat del marit, dels fills, era cega, estava sola... De tant en tant s'aixecava i preguntava "on sóc" i "quan sortiré d'aquí". Doncs això, aquesta és la sensació.

- Quines conclusions n'has tret del pas pel CIE?

M'ha sigut molt útil per entendre com és de gran aquest crim de tenir la gent tancada només pel fet de voler canviar de lloc de viure. Penso que s'haurien d'eliminar els CIE perquè no és necessari tancar a la presó a gent que ha fugit dels seus països, sense papers, que no han comès cap crim. I que es creïn espais de suport, no espais de privació de llibertat. També fer que els contingents d'acollida siguin més grans i que es compleixin, que Espanya no els compleix, i són ridículs. I finalment hauríem d'anar a l'arrel dels problemes: lluitar perquè la gent pugui viure en pau al seu país.

* Entrevista publicada a la Directa

24 anys sense Pedro Álvarez

Plataforma Pedro Álvarez
plataformapedroalvarez.com/

Seguim exigint justícia per al jove de 20 anys Pedro Álvarez que va ser assassinat per un policia a L'Hospitalet de Llobregat la nit del 15 de desembre de 1992 d'un tret al cap.

24 anys sense el Pedro, 24 anys sense justícia. La Plataforma Pedro Álvarez, moviment social contra l'abús de poder, segueix exigint justícia i la fi de la impunitat del policía que va assassinar el Pedro i de la Justícia i els polítics que el van protegir.

Per això, com cada any, hem seguit preparant activitats durant els mesos de novembre i desembre en diversos espais i localitats per demostrar que no ens oblidem ni ens oblidarem mai del nostre company, el Pedro Àlvarez, activitats que van tenir com a eix central el dia 15 de desembre amb l'ofrena floral pel matí a l'Avinguda Catalunya de L'Hospitalet, al lloc on va ser assassinat, i amb la manifestació de cada any al vespre pel centre de Barcelona des de Plaça Universitat.

Ni oblit ni perdó.

I ara què? Sobre les derrotes que diuen que pateix el Banc Expropiat

Banc Expropiat de Gràcia
https://bancexpropiatgracia.wordpress.com/

El 27 de novembre vam intentar ocupar, una altra vegada, el Banc Expropiat i no ho hem aconseguit. Té sentit continuar intentant-ho si, potser, no podrem aconseguir-ho? Però, es pot dir que anem perdent?

No estem lluitant per la possessió d'un espai físic, malgrat que aquest espai físic és important. Plantejar el sentit de les nostres accions en funció de si el projecte del Banc Expropiat té un espai i si aquest espai és la seva seu original és no entendre el que realment està en joc en aquesta lluita.

L'antiga seu del Banc Expropiat s'ha convertit en un lloc simbòlic, i es faci el que es faci amb aquest espai sempre tindrà conseqüències. El propietari sap que no el podrà ni vendre ni llogar amb facilitat. Nosaltres sabem que no podrem tornar a entrar sense un cost repressiu i una excessiva atenció mediàtica.

I és precisament per això que cada cop que intentem entrar posem sobre la taula el funcionament d'aquesta societat. Veiem el funcionament dels Mossos d'Esquadra i la seva utilització sense límits per defensar una propietat particular. Veiem el funcionament dels mitjans de comunicació i d'aquells periodistes tant preocupats de no contradir a l'empresa que li paga i de continuar agradant a la policia que li dóna exclusives, veiem el seu rigor i sobretot els seus silencis. Veiem també com les diverses administracions públiques, governs i partits es van passant la pilota calculant quants vots podran esgarrapar. Però sobretot, veiem com funciona aquesta societat on una dona pot morir en un incendi per tindre la llum tallada però a un especulador com Bravo Solano mai li faltara l'ajuda policial, mediàtica i política que necessiti.

No hem pogut tornar al Banc Expropiat i malgrat que sempre hem dit que ho continuarem intentant aquest no és l'únic objectiu del nostre projecte. No volem oblidar d'on venim perquè és la nostra manera de mostrar els efectes de l'especulació a la vila. Per això no s'ha d'entendre la nostra obstinació amb una mania personal contra la família Bravo Solano (tot i que no s'ho hagin guanyat). Especuladors hi ha milers i ha nosaltres ens ha tocat aquest, igual que a la Nova Rimaia li ha tocat Santiago Cardete o que al barri indòmit de Vallcarca o a Can Sanpere hagin de patir a Nuñez i Navarro. Són les mil cares del mateix problema: la especulació.

Fa 6 mesos, al text Parlem dels problemes reals de Gràcia?, vam dir que no volíem que s'utilitzés el Banc Expropiat com a cortina de fum dels problemes socials de la vila, volíem que fos una palanca per solucionar-los. Des de llavors es va constituir l'espai La Gràcia que volem, que agrupa diversos col·lectius, associacions i entitats de la vila. Vam partir d'una preocupació comuna sobre els efectes de l'especulació i la gentrificació a Gràcia i poc a poc les diferents problemàtiques a tractar col·lectivament es van posant sobre la taula.

Apostem per aquest espai i per les temàtiques que tracta perquè això també forma part del projecte del Banc Expropiat.

Hem demostrar que ens adaptem a las circumstàncies, buscant contínuament la millor manera d'incidir i de no acomodar-nos: amb caputxa o sense, amb #BancSorpresa o #BancAmagat, des de les aliances metropolitanes o des de la comunitat de la vila. Volem continuar cuidant-nos, cuidant el projecte i fent que continuï creixent; perquè sempre hem cregut que no és només un centre social sinó una alternativa real per a transformar la realitat. Continuem i continuarem creant una densa xarxa de suports mutus; una xarxa que generi una força per, entre altres coses, poder tornar al Banc Expropiat.

No ens oblidem de totes les persones que han estat colze a colze amb nosaltres i que poden patir conseqüències legals. La part judicial és un tema que ens suposarà molt d'esforç i de diners, ja que la nostra intenció des del principi és fer-nos càrrec de totes que han estat amb nosaltres i es facin responsables d'això. Si creieu que ens hem de defensar juntes no oblideu que estem ajuntant diners per a aquest tema.

Però tot això que hem explicat no s'entén del tot si es pensa que el Banc Expropiat són només els membres del col·lectiu. El Banc Expropiat és, o vol ser, una manera de fer les coses, i perquè sigui així mai podrem fer tot el que hem fem sense la complicitat i la participació de molta, molta gent d'altres col·lectius, barris i, fins i tot, altres ciutats. Vosaltres també sou el Banc Expropiat. Esperem estar a la alçada quan ens necessiteu al vostre costat.

Toca aturar-se, pensar i preparar el següent embat. Amb amor, el Banc Expropiat

Cops judicials contra l'oposició a la MAT

Txell Freixinet i Pasqual Aguilar

L'estafa de la MAT a les comarques gironines fa dos anys que funciona i no ha servit per abaixar el preu de la llum, ni per a impulsar les energies renovables, ni tampoc per a millorar la qualitat del subministrament tal com prometien els governs i els seus altaveus.

Mentrestant, la maquinària judicial ha seguit el seu curs. Aquests últims dies els jutjats han instruït una causa per la via penal contra sis activistes antiMAT. Al mateix temps, el poder judicial ha pronunciat sentència sobre dos dels recursos contenciosos administratius interposats a la interconnexió elèctrica de 400.000 volts Sentmenat- Baixàs.

Per una banda, aquest 19 de novembre passat el Tribunal Superior de Justícia de Madrid va dictar la sentència del recurs contra el ramal Santa Coloma de Farners-Riudarenes, l'únic tram de la MAT que encara no està fet. Tot seguit, el dia 24 de novembre, el Tribunal Suprem també va decidir el contenciós contra el tram Bescanó-Santa Llogaia. Totes dues sentències desestimen els arguments de l'oposició, però reconeixen la fragmentació per trams del projecte, fet que hauria d'invalidar per llei la tramitació i l'execució de l'obra. Alhora, les sentències determinen que els antiMAT tenen l'obligació de pagar les despeses judicials.

A més a més, els sis activistes han estat encausats per una acció de resistència passiva al nucli de Fellines, on una persona es va immobilitzar sota terra per evitar el pas de la maquinària i aturar les obres. La fiscalia els culpa d'alteració de l'ordre públic i resistència a l'autoritat, però les acusacions de Red Eléctrica de España i de la Generalitat han afegit el delicte de coaccions, cosa que augmenta considerablement les penes. El judici es farà el 2017 i els encausats s'enfronten a sol·licituds de condemnes que oscil·len entre els 19 mesos, els 5 i els 7 anys de presó; i la reclamació de gairebé 26.000 € entre responsabilitats civils, multes i penes-multes. Per acabar-ho d'adobar, alguns dels sis activistes imputats pateixen la persecució dels Mossos des de fa anys.

Durant el mes de maig del 2017 també es jutjarà l'acció del bosc okupat a les Guilleries, arran de la qual es demanen unes quantes penes-multes més per anar escarmentant la dissidència.

Som davant de decisions polítiques que adopten la forma de sentències judicials amb l'objectiu d'anul·lar les diferents vies d'impugnació de la MAT que han dut a terme els moviments antilínia.

Es vol tallar de soca-rel la pràctica de la desobediència civil, demanant penes molt dures per accions que només impliquen riscos a qui les practica i a qui hi dóna suport.

Es vol fer desistir l'oposició de la via judicial imposant despeses que signifiquen milers d'euros. Però abandonar-la suposaria sentències fermes immediates a favor de la MAT i que no es pogués portar el conflicte al Tribunal de drets humans d'Estrasburg. Cal valorar-ho.

Però el cop més dur que ha patit aquests dies la lluita contra la MAT i la defensa de la terra ha estat la pèrdua inesperada del company Carlos Juvanteny, més conegut com Xals. En Xals era veí de Sant Hilari Sacalm, o tal com li agradava recordar, Fonts de Sacalm. Va ser un dels fundadors de Salvem les Guilleries i un reivindicador incansable de la cultura popular lligada als boscos i a les rieres que tant estimava. En Xals va formar part des del primer moment del moviment antilínia i la seva presència encomanava tranquil·litat i determinació. Xals, company, el teu record ens acompanya.

Malgrat la posada en marxa de la MAT i els correctius amb els quals volen fer claudicar el moviment antilínia, es continuarà la lluita i s'afrontarà la repressió.

Encausats quatre antifeixistes del Penedès per manifestar-se contra Respeto

Grup de Suport dels Antifeixistes Encausats https://grupsuportantifasbp.wordpress.com/

A finals de desembre vam saber que quatre persones, que són i han sigut veïnes del Vendrell i de la comarca, han estat denunciades per August Armengol, dirigent de PxC i regidor de l'Ajuntament del Vendrell. Sembla ser que la causa seria la seva suposada participació en unes convocatòries fetes el passat mes d'abril de 2016 per part d'Unitat contra el Feixisme i el Racisme al Baix Penedès per tal de mostrar rebuig envers la celebració del congrés fundacional de Respeto.

Per a posar en antecedents, el passat 23 d'abril es va dur a terme al Vendrell la presentació de la federació Respeto, que agrupava les formacions d'extrema dreta Plataforma per Catalunya (PxC), Espanya2000 i Partido por la Libertad (PxL). En aquest acte fundacional també hi participà una dirigent del moviment xenòfob alemany Pegida, un fet que mostra l'estret vincle entre la federació Respeto i l'extrema dreta europea.

Davant la notícia que un esdeveniment d'aquestes característiques es duria a terme al Baix Penedès (la ubicació exacta es va mantenir en secret fins a l'últim moment), des d'Unitat Contra el Feixisme i el Racisme es

van organitzar diverses accions destinades a manifestar el rebuig envers la celebració d'un congrés de marcat caràcter xenòfob i feixista a la comarca. Resultava i resulta inquietant que un discurs que crea tal escletxa i segregació social entre veïnes per motiu de raça o de religió, pugui trobar coixí entre la gent.

La criminalització de les persones migrades, de religions diferents, i de les persones i organitzacions que configuren el moviment antifeixista i antiracista del Baix Penedès ha esdevingut una estratègia ja habitual de PxC, recorrent tant a l'insult com, sovint, als jutjats per atacar argumentacions i plantejaments que políticament no poden rebatre. Han estat ja diverses les persones denunciades anteriorment a causa del seu compromís amb la lluita contra el feixisme i el racisme que representa PxC, fet que ens mostra, per altra banda, la pobra i escassa tolerància d'aquesta formació envers la llibertat d'expressió. La indiferència de gran part dels grups polítics del consistori envers el discurs de PxC és també un factor que facilita el trencament de la cohesió social promogut per la formació d'ultradreta. Tot i l'aposta que fa PxC pel trencament de la cohesió social, això passa i passava davant la indiferència de gran part dels grups polítics del consistori.

Només ens resta dir que aquesta estratègia de denúncia i persecució s'ha revelat estèril, i no és més que una mostra de la debilitat de PxC, que no ha deixat de perdre suport social i electoral al llarg dels últims anys, havent de recórrer a la creació d'una federació amb altres grupuscles d'extrema dreta per pal·liar aquesta caiguda en picat.

Totes som veïnes sigui quina sigui la nostra religió o el color de la pell. Per això la construcció d'una societat justa, pacífica i diversa és un repte i un compromís que ens ha d'apel·lar a tots i a totes, deixant enrere (molt enrere, i per sempre) l'odi i l'obscurantisme del feixisme. Seria un descuit i una injustícia donar l'esquena a les persones que pateixen el racisme i al fet de què els pobles i barris puguin esdevenir fonts d'aïllament i no d'intercanvi.

Seguirem donant resposta al racisme i al feixisme, teixint uns pobles i barris per a totes i des de totes, sense odis i sense desigualtats. No deixarem a les companyes i companys sols. Seguirem informant dels actes i convocatòries referents a aquestes denúncies.

Agraïm el vostre suport, i com sempre… Si toquen a una ens toquen a totes!

Porres i escopetes a la universitat

Ermengol Gassiot

A mi m'havien explicat que a les universitats la policia no hi entrava. O que ho feia només en règims que, per a tothom, eren dictadures i que eren situacions relativament excepcional. Ara sabem que això no és cert. És a dir, que la policia entra repetidament a les universitats a Catalunya i, pel que sembla, també a la resta de l'estat.

El darrer cas d'invasió policial d'un campus universitari l'hem tingut el passat 12 de desembre. A la Universitat Autònoma de Barcelona. Potser algú pensarà que fer servir la paraula invasió per a referir el que ha passat avui és exagerat. Segurament tingui raó ja que, a manca de cap explicació oficial, tot sembla indicar que la policia ha entrat a la UAB a petició del seu rectorat actual. En tot cas, la BRIMO dels Mossos d'Esquadra s'ha fet present avui al campus, amb porres, escopetes de bales de foam i cares tapades envaint, això sí, la vida al campus un dilluns de tornada d'un pont llarg.

El detonant de la situació ha sigut la presència, a la plaça cívica de la UAB, d'una paradeta de les "joventuts" de l'organització Societat Civil Catalana. Escric "joventuts" entre cometes perquè qui dirigia el grup a la parada era un conegut catedràtic de dret de la UAB, fins fa poc president de Societat Civil Catalana, i que ja fa uns quants anys que va deixar de ser jove. Personalment desconec la finalitat declarada que hi havia darrera la plantada d'aquesta paradeta al bell mig del campus de Bellaterra. El que sí que sé és que fa uns mesos, el passat abril, una paradeta similar va estar "protegida" pel mateix grup de neonazis vallesans que pocs dies abans havien atacat un centres social okupat a Sabadell. I que aquest fet va motivar tensió i enfrontaments amb qui rebutjàvem la presència de feixistes a la universitat. Per tant, era fàcil suposar que de nou la presència de la parada de Societat Civil Catalana podia generar situacions similars i ser percebuda, per una part important de la comunitat universitària com una provocació. El rectorat de la UAB podria haver-ho evitat però, per contra, ha preferit cridar la BRIMO dels Mossos d'Esquadra. La mateixa que tantes vegades ha reprimit, amb cops de porra i trets de bala de goma, manifestacions i protestes socials.

El que ha passat a la UAB torna a posar tres coses a sobre la taula. La primera és la voluntat real de qui ha organitzat la paradeta avui a la plaça cívica. Sabien de sobres que la seva presència a la universitat pertorbaria la tranquil·litat d'un dia qualsevol al campus. Avui no han portat els nazis però, en canvi, han motivat un desplegament d'antiavalots que feia mesos que no es veia. En definitiva, han causat un problema on no n'hi havia cap. Suposo que això els alimenta. Hauria de dir que em sorprèn que darrera de tot això hi hagi un catedràtic de dret a qui, segur, que l'equip govern de la UAB no li ha recriminat res. Però no em sobta gens.

La segona és igualment òbvia. Aquells/es que defensen la necessitat de crear un estat, haurien de veure els mossos, i la BRIMO, com una "estructura d'estat" bàsica. Si una cosa defineix els estats és el monopoli de la violència (i de la política). Avui, la policia a la UAB ho ha demostrat, independentment de si a l'uniforme porta la senyera o la bandera espanyola. En realitat, aquest mateix dia ho han estat mostrant amb la detenció de militants de l'esquerra independentista per la crema de fotografies del Borbó. És això el que volem construir com alternativa a un sistema polític clarament injust com és l'Estat espanyol? Com molts d'altres, tinc molt clar que no.

La tercera té a veure amb les universitats. En què s'estan tornant o, millor dit, en el que són. Enguany fa 25 anys que vaig trepitjar la UAB per primera vegada com estudiant. En tot aquest temps he vist, i he patit, diverses entrades de la policia al recinte universitari. Sempre que han entrat ha sigut una mala notícia pels espais sindicals, socials o polítics que plantejàvem lluites, debats i crítiques. La segona vegada que vaig veure antiavalots dins del campus, el rector de l'època va perdre la reelecció al cap de molt poc. La tercera vegada el claustre va declarar l'Aznar com a persona "non grata". Un altre cop, va dimitir un adjunt a un vicerector i una vicedegana però, és igualment cert, cap membre de l'equip rectoral ni cap degà van deixar el seu lloc, ni el van perdre. Poc a poc, les entrades policials s'han anat fent més freqüents, amb les protestes contra el Pla Bolonya i després contra les retallades i privatitzacions. Un sector del professorat progressivament més reaccionari i autoritari ho ha anat justificant. I de la mateixa manera que ara veiem com quotidiana i inevitable la presència de policies fortament armats a estacions de tren, aeroports i a alguns carrers, també s'han normalitzat els antiavalots als campus universitaris. Sovint amb càrregues incloses. Tot plegat sota governs i equips de govern tant de caire "progressista" (com l'actual de la UAB) com conservadors.

Deixar passar el que avui hem vist a la UAB sense alçar la veu és ser còmplice de la normalització de la repressió. De fer que la imatge de cascs, escuts i escopetes de bales de goma entre aules universitàries deixi de sorprendre'ns. De normalitzar que els debats als campus es resolen amb cops de porra o amb l'amenaça de cops de porra. Avui els mossos a la UAB han defensat a Societat Civil Catalana, a un grapat d'estudiants amb aspecte "pijo" i a un catedràtic reputat. Però, sobretot, la seva entrada ha suposat una passa més en el descens de les universitats cap a l'infern de l'autoritarisme. Descens que ja fa massa que dura.

** Ermengol Gassiot és professor de la UAB i Secretari General de CGT Catalunya*

Setze organitzacions reclamen que es jutgin els crims franquistes comesos a Barcelona

Redacció

Setze organitzacions demanen a l'Ajuntament de Barcelona que interposi una querella criminal perquè s'investigui, jutgi i condemni els responsables directes i indirectes. Els signants al·leguen que la Llei d'Amnistia transgredeix els pactes internacionals i no ha d'impedir la investigació dels crims contra la humanitat.

Aquestes organitzacions polítiques, socials i de defensa dels drets humans han presentat a l'Ajuntament de Barcelona un escrit de petició perquè el Ple de la corporació interposi una querella criminal davant dels Jutjats d'Instrucció de la ciutat de Barcelona "a efectes que, per part d'aquests, s'investiguin els crims contra la humanitat comesos per la

dictadura franquista que van afectar als ciutadans i ciutadanes de la nostra localitat, es determinin les circumstàncies en les que van ser perpetrats, qui van ser els responsables directes i indirectes i, si s'escau, que es procedeixi a la seva imputació, processament, judici i condemna".

Els signants de l'escrit són Enric Garriga d'Amical de Mauthausen i altres camps; Enric Pubill de l'Associació Catalana d'ExPresos Polítics del Franquisme; Oriol López de l'Associació Conèixer Història; Pere Fortuny de l'Associació Pro-Memòria als Immolats per la Llibertat a Catalunya; Rosa Sans de Comissions Obreres de Catalunya; Carlos Navarro de la Confederació General del Treball de Barcelona; Aurelia Quinto de la Fundació Andreu Nin; Emili Cortavitarte de la Fundació Salvador Seguí de Catalunya; Pau Miserachs del Grup d'Estudis Polítics; David Bondia de l'Institut de Drets Humans de Catalunya; Anna Arqué de la International Commission of European Citizens; Mariana Huidobro de l'Iridia, Centre per la Defensa dels Drets Humans; Francesc Tubau de La Comuna, Presxs del Franquismo; Carles Vallejo del Memorial Democràtic de Treballadors i Treballadores de Seat; Irene Escorihuela de l'Observatoti DESC; i Adelina Ruiz de SOS Bebés Robados Catalunya.

Quasi 5.000 execucions a Catalunya i una repressió implacable

Les organitzacions signants actuen sota l'impuls de la Coordinadora Estatal de Apoyo a la Querella Argentina que investiga els crims comesos pel règim franquista. L'escrit xifra en prop de 4.000 les execucions sumàries i unes mil d'irregulars a Catalunya, 1.717 de les quals van tenir lloc a Barcelona, i segons dades del Tribunal Militar Territorial Tercer hi ha 111.261 procediments judicials posteriors a 1939 que afectaven 147.176 persones, fets que consideren "una repressió implacable que va vulnerar sistemàticament els drets humans: execucions, tortures, empresonaments, detencions, robatoris d'infants, etc. A partir del 26 de gener de 1939, data en que les tropes d'ocupació entraren a Barcelona, es va establir un règim de terror a la ciutat en el que es perseguiren tots els moviments socials i polítics contraris al cop d'Estat: el republicanisme, el catalanisme, l'anarquisme, el comunisme, etc.".

Quan es va promulgar la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'Amnistia, Espanya ja havia subscrit i ratificat el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. Aquest conveni internacional, que va convertir en obligatoris els drets reconeguts en la Declaració Universal dels Drets Humans, estableix en el seu article 15.1 que ningú podrà ser condemnat pels seus actes o omissions que no fossin delictius en el moment de cometre's, segons el dret nacional i internacional i, en el seu art. 15.2, que res impedirà el judici i la condemna per actes o omissions que en el moment de cometre's fossin delictius segons els principis generals del dret reconeguts per la comunitat internacional. Es dona la circumstància que en el moment de cometre's, els crims perpetrats pel règim franquista estaven contemplats en la legislació de la República primer, i en la pròpia legislació de la dictadura després com a delictes ordinaris, i en el dret internacional com a crims contra la humanitat. És a dir: "assassinat, extermini, esclavitud, deportació i qualsevol altre acte inhumà contra la població civil, o persecució per motius religiosos, racials o polítics...", com estableixen els principis de Nuremberg.

La demanda d'aquestes organitzacions es fonamenta jurídicament en els articles 10 i 96 de la Constitució Espanyola, l'article 1.5 del Codi Civil i els articles 26 i 27 de la Convenció de Viena sobre l'obligació dels tractats com a part de l'ordenament jurídic intern.

Per tant, les organitzacions signants consideren que "la llei d'amnistia espanyola no només transgredeix de forma genèrica els principis generals del dret internacional, sinó que vulnera pactes internacionals d'obligat compliment subscrits per Espanya abans que fos dictada. Per tot això, no pot impedir les accions judicials que tendeixen a la investigació dels crims comesos pel franquisme".

Recorden que "l'administració de justícia espanyola ha investigat crims contra la humanitat comesos en diferents llocs del món (...) i, pel contrari, s'ha negat, fins ara, a investigar aquests últims mitjançant arguments insostenibles que traeixen la clara doctrina que s'ha establert al respecte. Això ha motivat que les víctimes hagin hagut de recórrer en defensa dels seus drets a instàncies internacionals".

Com a conclusió, l'escrit invoca com a fonamental "que les institucions públiques assumeixin com a pròpia la tasca de sensibilització en aquesta matèria, amb un enfocament basat en els drets humans, i promoguin l'acció de la justícia presentant querelles criminals davant dels Jutjats d'Instrucció de la ciutat de Barcelona". Rematen l'escrit amb una frase contundent: "No volem que la impunitat de la dictadura sigui més una característica del sistema democràtic".

Stop Pujades davant dels nous preus del transport i al·legacions als pressupostos

#stoppujadestransport
http://stoppujadestransport.blogspot.com/

Seguim reclamant la tornada a les tarifes de l'any 2013, que el deute del transport públic no condicioni les tarifes futures, i exigim una T-Mobilitat 100% pública, transparència en totes les negociacions i una mobilitat sostenible i popular.

Gràcies a Stop Pujades s'ha trencat el cicle d'increment de preus del transport públic que es produïa any rere any: fa dos anys es van abaixar tarifes, i l'any passat es van congelar i rebaixar per a determinats col·lectius.

Tot i això, seguim reclamant la tornada a les tarifes de l'any 2013, com a punt de partida de cara a assolir unes tarifes populars, justes, dignes, per així aconseguir que la mobilitat sigui un bé públic sostenible des del punt de vista ambiental i també econòmic.

No acceptarem nous augments de preus en el transport públic, i estem a punt per mobilitzar-nos en el cas que es produeixin. El treball i els sous precaris, així com els nombrosos col•lectius i persones expulsades socialment continuen existint, i per oferir noves oportunitats socials, reclamem la reducció de preus. I ara més que mai, en el context d'extrema contaminació ambiental que pateix l'àrea metropolitana de Barcelona, s'ha de potenciar el transport públic i garantir-ne l'accés a tota la població.

S'ha de posar el transport públic a l'abast de tota la ciutadania, i per tant, exigim enllestir la L9 fins a La Marina - Zona Franca; reclamem també notícies sobre l'estat de les obres i els terminis definitius de la seva posada en marxa.

Així mateix, des de l'any 2013 continuem reclamant la constitució d'una taula social del transport públic fixa, en què les usuàries i l'Administració decideixin consensuadament la tarifació i la cobertura d'aquest servei. Exigim d'una vegada per totes la creació

d'un espai participatiu i vinculant per tractar aquests temes en què tingui cabuda Stop Pujades i també altres col•lectius afectats pels preus o les deficiències en infraestructures del transport públic. Aquest espai ha de garantir la transparència i el control públic per tal d'evitar l'existència d'opacitats, tant econòmiques com de sous i càrrecs.

Finalment, seguim oposant-nos al fet que el deute de més de 500 milions d'euros del transport públic es bescanviï per un macroprojecte de cost astronòmic com la T-Mobilitat, i que aquest sigui entregat a CaixaBank, via l'empresa SocMobilitat. Reclamem una T-Mobilitat 100% pública i transparència total en les negociacions de les administracions sobre aquest projecte. Fa mesos es va informar que l'Autoritat del Transport Metropolità i Soc Mobilitat negociarien, entre d'altres, l'ampliació de la participació pública en la gestió de la T-Mobilitat, però no n'ha transcendit cap més informació. Ens temem que això sigui una cortina de fum per ocultar que la gestió del transport públic recaurà majoritàriament en una empresa privada liderada per Caixabank.

Al·legacions als pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, l'Àrea Metropolitana i la Generalitat

Stop Pujades hem presentat al·legacions als pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i la Generalitat per recuperar les tarifes del 2013 del transport públic, tot i que valora positivament l'anunci de congelació dels preus per al 2017.

El passat mes d'octubre vam encetar la campanya #alertapujadesatm, en la qual alertàvem de possibles augments de tarifes en el transport públic; també reclamàvem, tal com ho estem fent des de fa 3 anys, el retorn a les tarifes del 2013, per tal d'iniciar el camí cap a un transport públic assequible per a tothom, com a servei bàsic per a la ciutadania que és i ha de ser considerat.

L'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya han anunciat la congelació dels preus del transport públic per a l'any 2017, així com altres modificacions en els títols de transport. Des d'Stop Pujades valorem positivament la congelació de tarifes i la consolidació de l'aturada dels augments de preus dels darrers anys, cosa que ha estat fruit de la lluita del carrer i que demostra que la fixació de les tarifes del transport es deu a la voluntat política de promoure l'accés a aquest servei.

Tot i això, considerem la congelació insuficient, ja que no reflecteix una voluntat política contundent d'oferir un transport públic a l'abast de les classes populars i encara queda lluny de les tarifes del 2013. Així doncs, des d'Stop Pujades, exigim accions i compromisos concrets, i per això, vam presentar al·legacions als pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i la Generalitat, per instar que les administracions dediquin una partida pressupostària suficient per recuperar les tarifes del 2013, com a punt de partida d'un procés de negociació a través de la Taula Social del Transport, prevista en la Llei de finançament del transport públic, que ha estat aprovada al Parlament de Catalunya i que encara no s'ha posat en marxa.

Així mateix, alertem, un cop més, que el refinançament dels més de 500 milions d'euros de deute del transport públic són fruit d'una mala gestió. Aquest deute no l'ha creat la gent del carrer i ha de ser auditat, ja que suposarà un augment de la despesa del sistema de transport que no permetrem que sigui pagat per la ciutadania o per les usuàries mitjançant augments tarifaris.

Treballarem per conèixer l'origen del deute, qui i què l'ha generat, i les condicions financeres i econòmiques del pacte de refinançament signat amb un grup de bancs liderats per Caixabank. Aquest és un punt de partida imprescindible previ a la creació de la Taula Social del Transport, que ha de servir per definir les futures tarifes i les actuacions i inversions en mobilitat pública.

’Ciutats del Canvi’ o centres del neoliberalisme global?

La impotència de la nova esquerra i l’ascens de la nova dreta

Nuda Vida

La llista de “Ciutats del Canvi” (per a l’Estat Espanyol) o de ciutats “progressistes” (a nivell mundial) concorre de manera clara amb la d’alguns dels principals centres de poder global i regional: Barcelona, Madrid, Paris, Berlín, Londres, Roma, Vancouver, Seattle, Montevideo o Sao Paulo entre altres escenifiquen una complexa paradoxa: Els principals espais de poder conquistats per la Nova Esquerra del Nord Global es solapen amb els nodes vitals del capitalisme del segle XXI, sense que es donin friccions significatives, sense que s’hagin presentat grans qüestions d’antagonisme o de conflicte, ni campanyes mediàtiques excessivament virulentes (com les que si hem pogut veure en escenaris electorals nacionals o de referendums). Podem dir que allà on la Nova Esquerra, o l’Esquerra actualitzada governa, es dóna un règim de coexistència amb el capitalisme global.

Cap sens dubte preguntar-se sobre una espinosa qüestió, com pot donar-se una coexistència tan palpable entre capital i canvi? Per a això cal atendre a la naturalesa del poder que governa les metròpolis. Les ciutats globals “del canvi” tenen dues dimensions de poder i de govern clarament diferenciades: La primera dimensió les posiciona com a centres de poder local, basat en elements materials com són el fet de comptar amb un gran volum de població, disposar d’importants recursos per a la seva gestió i administració, ser centres productius materials i immaterials de primer ordre, ser seu d’institucions públiques i privades. És sobre aquesta dimensió sobre la qual governa la “esquerra del canvi”. Però és l’altra dimensió, la que posiciona a aquestes urbs dins del plànol de les “Ciutats Globals”. La ciutat global no solament té una important base material, és una potència econòmica per se que fonamenta el seu poder no al territori sobre el qual s’estén, si no en la influència que exerceix a les xarxes de poder global ja siguin financeres, tecnològiques, socials, culturals. La Ciutat Global no és un municipi governant per un cos representatiu, és un holding, un conglomerat d’empreses que manté la denominació de “Barcelona” o “Madrid” com a eslògan. En aquest sentit la Ciutat Global és una marca, una Societat Limitada de dimensions transnacionals.

La Nova Esquerra governa sobre la primera dimensió, la que per així dir-ho, representa el caràcter estètic de l’economia de la ciutat. Però roman absolutament allunyada de l’estructura econòmica de la mateixa.

La primera part de la paradoxa ha quedat ja exposada: L’Esquerra governa a les ciutats del canvi però solament fins al punt de distribuir els recursos locals essencials per a la seva reproducció quotidiana. Per a qualsevol projecció futura, per a qualsevol alteració del seu teixit productiu, per qualsevol reposicionament de l’estructura econòmica el govern de l’Esquerra del Canvi és impotent. Podem dir que la democràcia a les ciutats globals ja sigui Mexico D.F. o Sant Francisco, ha quedat destituïda per un poder constituent global que té la seva pròpia agenda política i econòmica.

La segona part de la paradoxa ens ofereix un mes encara, contradictori escenari. Si bé la Nova Esquerra governa sobre l’administració de recursos de les principals ciutats dels centres del poder global la perifèria d’aquests territoris queda de manera palesa i clara lliurada a la dreta tradicional. És la dreta qui inequívocament és reiteradament triada en aquelles poblacions on la base material de l’economia és agrària. Fins i tot els mes importants nodes industrials estan començant a votar massivament a la dreta o a la Dreta Alternativa (Alt-Right). La distància entre discurs i realitat, fins i tot entre autopercepció de l’Esquerra resulta sorprenent: L’Esquerra s’imagina com critica de l’economia especulativa, defensora dels sectors productius materials, representant d’aquells que no són beneficiats pel projecte de la globalització, no obstant això, les seves bases no es mouen entre monos blaus, ni instruments agraris. Les seves bases no estan on van estar per mes de dos-cents anys. Sense mancar totalment de l’anterior, les bases de la Nova Esquerra viuen en, pe ra i des de l’economia global basada en el sector serveis (una àmplia amalgama que va des de l’hostaleria al disseny informàtic mes proper a la producció industrial immaterial). Un model basat en la interdependència entre les economies dels països, mes encara, dels centres dels mateixos. Una economia que se cimenta sobre la desprotecció d’amplis sectors productius i que depèn de les màximes del liberalisme mes clàssic: Lliure circulació de persones, mercaderies i capitals. La Nova Esquerra viu del relat de la lluita obrera, però camina sobre les espatlles dels fluxos globals del capitalisme.

Si un mira el mapa de resultats electorals d’EUA i ho compara amb el d’Espanya, però també amb el d’Itàlia, França, Alemanya, Mèxic, fins i tot Brasil o Argentina es trobarà amb molts paral·lelismes dels quals podem extreure algunes conclusions:

1- La Nova Esquerra, en la seva renúncia al discurs del real ha abandonat les lluites rurals, agràries, camperoles i les vinculades als sectors productius primaris.

2- En aquest sentit en tots aquests territoris esmentats, la ruptura entre el camp i ciutat, entre les zones de teixit industrial i les de provisió de serveis és evident. El vot, diguem-ne nacional populista, o nacionalista de dretes està calant en les perifèries dels centres econòmics regionals o subregionales. Les progressistes capitals de Brasil amb grans borses de suports al P.T. estan envoltades com Madrid, Berlín, Londres o Mexico D.F. pel món real, és a dir, per aquells que viuen de, per i per a la producció i als quals la globalització expulsa.

3- És imprescindible per a l’esquerra articular un discurs que s’estructuri conforme als territoris, conforme als països i no conforme al grapat de capitals neoliberals i postmodernes. No és progressista l’eix Sant Francisco, Berlín, París, Madrid, Londres, no ho és per mes que els seus lideris electes ho siguin. Són els centres de control dels fluxos de la postmodernitat. Cal mirar a les perifèries globals, al sud que comporta tot nord.

4- Això vol dir que cal abandonar també tota mirada culturalista, postidentitaria, cosmopolita i transmoderna, aquesta que se sent còmoda vivint dels departaments universitaris i les polítiques progressistes dels centres de poder global però que és incapaç d’incidir en les estructures econòmiques globals, que són les que determinen les vides de les persones.

5- Retornar a la política és retornar a la mirada estratègica que situá el centre de l’anàlisi en el mapa, el territori, la població, els estats, la producció i les relacions de jerarquització. Voleu comprendre el resultat electoral d’Estats Units i el que previsiblement succeeixi a França? Mirae el mapa no per estats, si no per counties, comproveu que la immensa majoria del territori articulat ha votat republicà. Mireu el resultat electoral per municipis a Espanya, on el Partit Popular, o el Partit Socialista en la seva versió mes conservadora, governen sobre l’extensió de territoris que van dels llogarets gallecs a l’estepa manxega.

La Nova Dreta està ocupant a passos de gegant l’espai social de les masses, deixat en l’orfandat per una Esquerra bolcada en la micropolítica. És la Nova Dreta la que protagonitza les discussions mes importants sobre Economia Global i Regional. No ha estat l’Esquerra la que ha liderat una lluita contra l’estructura extractivista i colonial de la Unió Europea, si no un fosc partit independentista britànic de tall identitari, el UKIP. No ha estat l’Esquerra la que ha posat en dubte els tractats de lliure comerç entre Europa i Estats Units (mes bé els ha impulsat tant el Partit Demòcrata a EUA com el Partit Socialista Europeu a l’Eurocambra), ha estat, diguemho clar, el populisme de dretes plantejat per Donald Trump. És la Nova Dreta l’única que qüestiona l’estructura militar de l’OTAN, i la geopolítica actual. És ben dubtós que els seus interessos siguin beneficiar a les masses, però la veritat és que ells es dirigeixen a elles, tot això mentre l’Esquerra dóna ja per sentada, com va fer Syriza, la fi de la història.

Que la Nova Esquerra sigui la gestora, l’administradora i capatàs de les capitals globals de l’economia, podria ser un senyal de triomf si no perdés en la resta de territoris. En el context de progressiva i sorprenent derrota darrera de derrota electoral, comptar amb les principals alcaldies del Nord Global resulta en una patètica representació de la nostra impotència. Comptem això si amb la millor escenificació possible de la mà del Centre d’Art Reina Sofia i del Museu d’Art Contemporani de Barcelona. Comptem amb les institucions culturals d’avantguarda, amb la retòrica, amb el discurs, fins i tot comptem amb una gairebé innegable potestat per determinar el que és moral del que és immoral, el correcte de l’incorrecte. Comptem amb les Ciutats del Canvi. Malauradament manquem del mes important: del real.

** Article publicat a la revista Diagonal*

Els anarquistes cubans

Joaquín Ortín

A finals de la dècada de 1870 existia ja a Cuba un moviment obrer ben organitzat de caràcter anarquista. A la dècada dels 80 des segle XIX havien aparegut varies publicacions àcrates com El Obrero (1883) o el Productor (1887), el nucli format pel "grup dels 3 Enrics" Enric Roig de San Martín, Enrique Messonier i Enrique Creci és un bon exemple. Els grans pensadors anarquistes eren prou coneguts pels obrers cubans i espanyols de les tabaqueries. La expansió de la idea anarquista a Cuba es va enriquir amb l'arribada a la illa de molts anarquistes espanyols que es van exiliar després de la fi de la 1a República l'any 1874 , entre aquests exiliats es trobaven els pares de Camilo Cienfuegos, que tindría un important paper durant la revolució cubana. Els colors roig i negre de la bandera del 26 de juliol també son una mostra mes de la influència anarquista a Cuba. El 1er Congres obrer de Cuba va tenir lloc el 1887 i els acords del mateix recolliren les avançades idees dels anarquistes en quant a l'igualtat de blancs i negres en un context profundament racista, recordem que la esclavitud a Cuba havia estat abolida nomes set anys enrere per un Decret de 13 de febrer de 1880 sota el regnat d'Alfons XII.

Els anarquistes cubans, van lluitar àrduament contra les dictadures de Machado i Batista. Van lluitar des de tots els fronts, uns des de les guerrilles orientals o del Escambray, altres a la conspiració i la lluita urbana. També van tendir ponts entre els sectors organitzats revolucionàriament de la lluita anti Batista i la militància llibertària antifranquista com els militants Antonio Degas, Lluis M. Linsuain o Domingo Germinal. Els propòsits dels anarquistes eren els de la majoria del poble cubà: liquidar la dictadura militar i la corrupció política i ampliar les llibertats individuals i col·lectives. En un fulletó de Proyecciones libertarias de 1959 on s'atacava al dictador Batista, també es mencionava a Castro, el qual no mereixia "confianza alguna, que no respetaba los compromisos y sólo luchaba por el poder"

Durant la revolució cubana que va acabar amb el règim de Fulgencio Batista i el triomf dels comunistes liderats per Fidel Castro l'any 1959, l'escriptor i periodista Agustin Souchy va ser convidat pel govern de Castro a estudiar la naixent Revolució Cubana. Quan el govern va llegir el que havia escrit Souchy ordenà cremar la edició de 'Testimonios de la revolución cubana' i el seu autor va aconseguir fugir de Cuba a temps. Souchy, havia estat a Espanya durant la Guerra Civil al Front d'Aragó, i fruit de les seves experiències va publicar el llibre 'Entre los campesinos de Aragón' on narra les seves impressions al voltant de les col·lectivitzacions agrícoles on es va posar en pràctica el comunisme llibertari. Acabada la guerra d'Espanya va marxar a Mèxic on va treballar com a periodista des de 1942 al 1948. Convidat pel moviment anarquista cubà va viatjar a Cuba on va donar conferències en cooperatives, sindicats, universitats i entre els treballadors de les plantacions de tabac i canya de sucre.

El llibre de Souchy sobre la revolució cubana va ser reeditat per la Federación Libertaria Argentina que va rebre un exemplar de l'edició cubana i gràcies a aquesta circumstància podem conèixer el que Souchy va viure i veure a Cuba, on vaticinà coses que poc a poc van succeir. Un altre anarquista, milicià a la guerra Civil que es va exiliar a Cuba, Abelardo Iglesias, va escriure el llibre 'Dictadura y revolución en Cuba' on relata fets similars als que explicava Souchy al seu llibre esmentat.

Els anarquistes cubans van participar activament en la revolució cubana però després de l'arribada de Castro al poder van ser perseguits, torturats i exiliats. Els comunistes cubans van portar la revolució cap a interessos que no eren pels que el poble cubà havia lluitat. Va passar una cosa molt semblant al que ja s'havia viscut durant la Guerra Civil espanyola amb la confrontació entre els comunistes i els anarquistes per la revolució social i la marxa de la guerra.

Els germans Moscú, anarquistes cubans van ser detinguts i torturats per la policia política castrista. Al saber els fets, Camilo Cienfuegos va tenir una gran disputa amb Raul Castro, i als pocs dies Cienfuegos desapareixia en un accident aeri quan la seva avioneta va caure al mar sense deixar rastre.

Es diu que ningú havia fet tant pels pobres cubans com Castro i ens hauríem de preguntar com es que segueix havent-hi pobres a Cuba mentre la burocràcia del govern viu la mar de bé sense que els hi manqui de res, doncs el bloqueig el pateix el poble cubà i no pas la casta governant.

Molts cubans van haver de marxar de Cuba i no només els rics que van organitzar un front anticastrista a la "little Havana" de Miami, sinó també van marxar els "balseros", ho van fer cap els Estats Units que està a prop, no es imaginable que fugissin cap a Europa en les petites embarcacions.

No es acceptable etiquetar a tota la oposició cubana al castrisme sota la paraula "gusanos", es pot estar en contra de la dreta però també del castrisme. La revolució cubana va ser feta per el poble cubà, no per Fidel Castro. Hem de educar a les generacions que ens segueixen per no tenir líders, d'aquesta manera les revolucions seran immortals, perquè es sustentaran sobre les bases i no sobre els caps que avui viuen i demà moren.

La revolució cubana va morir fa molt de temps. Acusar de "gusanos" als opositors del règim nomes serveix de vegades per camuflar els beneficis dels que avui gaudeixen alguns. Ensenyem a pensar, no a seguir, intentem que la paraula socialisme vagi de la mà de la paraula llibertat, com deia Bakunin fa més de segle i mig, avançant-se al senyalar les atrocitats que tindrien lloc a Rússia després de la Revolució bolxevic. Fer una revolució per establir una burocràcia de partit únic en la que una elit es substituïda per un altra no s'ha traduït mai en una millora de les condicions de vida del poble i si en canvi en una pèrdua de llibertats i la aparició de la repressió social i política; la història es plena d'exemples: la revolució bolxevic, la revolució maoista o la revolució cubana en són una mostra.

Diccionari militant

Socialdemocràcia

Agustín Guillamón

Ahir

La socialdemocràcia és un corrent polític que va sorgir a la fi del segle 19 del si del moviment obrer alemany. El Sozialdemokratische Partei Deutschlands o SPD alemany, fundat el 1869, no només va ser el partit socialista més antic i el més important, sinó que a més va ser el model a seguir per la resta de partits de la Segona Internacional: Dinamarca 1878, Espanya 1879, Bèlgica 1885, Àustria i Suècia 1889, Hongria 1890, Itàlia i Polònia 1892, Romania 1893, Bulgària i Holanda 1894, Argentina 1896, Rússia 1898, França 1902/1905. A Anglaterra i alguns altres països van optar per denominar-se laboristes.

Expulsats els anarquistes de la Segona Internacional, el 1896, tots els partits socialistes van adoptar principis ideològics inspirats en el marxisme. Fins l'esclat de la Primera guerra mundial, va niar en el si de tots els partits nacionals una tendència revolucionària, radicalitzada i minoritària, però teòricament potent i molt activa (Luxemburg, Lenin), enfrontada a una base sindical i popular de caràcter moderat i mentalitat reformista (Bernstein, l'últim Kaustky, Lassalle).

Els objectius fonamentals dels partits socialistes van ser el sufragi universal i la conquesta de l'Estat, per utilitzar-lo com a mitjà de transformació gradual del capitalisme cap al socialisme.

Bernstein defensava aquest gradualisme com un procés de reformes polítiques i econòmiques. Aquestes reformes eren l'objectiu prioritari del moviment obrer, i en conseqüència les eleccions i el parlamentarisme es van convertir en el mètode principal, sinó únic, del lent, progressiu i constant avanç cap al socialisme.

Per Bernstein les reformes que propugnava no eren només un sistema d'obtenció de beneficis immediats, sindicals o socials, sinó que la democràcia era un concepte millorable i a més un objectiu polític que havia de conquerir-se mitjançant la lluita pel dret dels sindicats a participar no només en l'administració d'empreses, sinó també en la direcció política de l'Estat.

Per la seva banda, els partits laboristes pensaven que la transició al socialisme podia aconseguir-se millor amb una evolució de la democràcia representativa que per una revolució violenta o algun altre mitjà alternatiu al d'eleccions democràtiques.

Bernstein va ser condemnat i rebutjat, en teoria, per tots els partits socialistes; però en la pràctica les seves posicions gradualistes van influir enormement en el socialisme internacional i en la mentalitat dels militants socialdemòcrates.

La Primera Guerra mundial va suposar la fallida de la Segona Internacional, quan els diferents partits socialistes, sobretot l'alemany i el francès, van votar favorablement i gairebé per unanimitat els crèdits de guerra als seus respectius parlaments nacionals.
Les conferències de Zimmerwald i Kienthal van visualitzar que tots els revolucionaris oposats a la gran carnisseria de treballadors cabien en només dos cotxes.

El triomf dels bolxevics a Rússia va fer que el socialisme internacional es dividís definitivament en dos grans tendències ideològiques; les faccions més radicals dels partits socialistes es van escindir i van acabar conformant partits comunistes, integrats a la Tercera Internacional (també anomenada Internacional Comunista o Komintern), que seguia una línia propera al govern de Moscú.

Així van sorgir els partits comunistes d'Itàlia, Espanya, França, etcètera. Els partits socialistes, escindida l'ala radical, van adoptar amb major força el concepte i apel·latiu de socialdemòcrates i es van agrupar internacionalment en el que es va anomenar Internacional dos i mig.

Alguns d'aquests partits van arribar a assolir tasques de govern, en solitari o en coalició, en els anomenats Fronts Populars, fins i tot amb partits comunistes, a l'Europa d'entreguerres. Aquests partits socialdemòcrates defensaven la unitat antifeixista i les reformes com el camí cap a un socialisme sense propietat privada i no s'oposaven a l'existència de l'URSS. Els partits laboristes, influïts pel keynesianisme, entenien que el fonamental era el control estatal dels mecanismes financers, a partir de la qual cosa seguiria un procés lent d'evolució cap al socialisme. Després de la Segona Guerra mundial la socialdemocràcia europea va abandonar el marxisme i va elaborar una nova visió de les relacions entre capitalisme i socialisme, tot proposant un major intervencionisme estatal en els processos de distribució de la riquesa, una política fiscal progressiva i una xarxa assistencial subvencionada que configurava l'Estat del benestar. El 1959, al Congrés de Bad Godesberg el SPD va abandonar el marxisme, identificant totalment socialisme i democràcia. El PSOE ho faria al 1979.

Els pensadors i polítics més destacats van ser Lleó Blum, Ramsay McDonald, Pierre Mendès France, Tony Crosland, John Maynard Keynes, John Kennet Galbraith, Olof Palme (Primer ministre suec, 1969-1976), Bruno Kreisky (Canceller d'Àustria , 1970-1983) Willy Brandt (Canceller alemany, 1969-1974), Nehru, etcètera. Sense ànim de caure en la caricatura els seus exponents espanyols són Pablo Iglesias Posse (1850-1925), Francisco Largo Caballero (1869-1946) i Felipe González. Zapatero seria ja un progre de cap a peus, sense vestigis de cap pensament, ja fos socialdemòcrata o no.

Avui

Fins al segle 21 els socialistes es presentaven com els millors gestors del capitalisme. Són un moviment polític que propugna reformar les estructures socials i polítiques capitalistes. Concedeix el màxim valor a la lluita parlamentària com a instrument per l'assoliment dels seus objectius; rebutja la violència i l'acció il·legal. Són els més reticents a l'aliança amb els comunistes i els més porucs davant les corporacions transnacionals i l'especulació financera.

Molts socialdemòcrates mantenen que no hi ha un conflicte entre l'economia capitalista de mercat i la seva definició d'una societat del benestar, mentre l'Estat posseeixi atribucions suficients per garantir als ciutadans una deguda protecció social.

Es diferencien del liberalisme i del neoliberalisme per la seva insistència en la regulació de l'activitat productiva i en la progressivitat i quantia dels impostos. Això es tradueix en un increment de l'acció de l'Estat i els mitjans de comunicació públics, així com de les pensions, ajudes i subvencions a associacions culturals i socials. Alguns governs europeus, sota la pressió del neoliberalisme, han aplicat en els últims anys una variant: l'anomenada Tercera Via, amb un menor intervencionisme i presència d'empreses públiques, però amb el manteniment de les ajudes i subvencions típiques de la socialdemocràcia. Era la via proposada per Tony Blair (Primer ministre del Regne Unit, 1997-2007), que molt aviat es va mostrar obsoleta.

Podem dir que la socialdemocràcia nodreix en l'actualitat a la ideologia de l'esquerra política del capital i a la mentalitat progre, però ha quedat molt malmesa per les crítiques neoliberals i les runes de l'Estat del benestar.

Entre els pensadors que han tingut més influència sobre la socialdemocràcia en el present es troben Gerhard Schoeder, Paul Krugman, Robert Solow, Joseph Stiglitz, Norberto Bobbio i Zyfmunt Buaman. Les idees que van donar pas a les posicions de Tony Blair provenien de l'obra d'Anthony Giddens i Jeffey Sachs.

Els partits socialdemòcrates es troben entre els més importants en la major part dels països europeus. Als Estats Units els socialistes són una raresa i segueixen sent considerats, fora de tota raó, com a perillosos extremistes i revolucionaris.

La major part dels partits socialdemòcrates són membres de la asèptica, funcionarial i burocratitzada Internacional Obrera i Socialista, fundada el 1951.

Sovint s'utilitzen els termes "socialisme" o "socialista" en referència a la socialdemocràcia i els socialdemòcrates, tot i que el concepte "socialisme" és més ampli, ja que en diferents països poden incloure a socialistes, comunistes i anarquistes, tot i que cada vegada més només com a referència històrica al seu origen ideològic comú a mitjans del segle XIX.

'Progres'

El pensament progre és entès com una sèrie d'ocurrències, més o menys incoherents i inconnexes, pròpies del centre-esquerra de l'arc parlamentari. El refundat PSOE va liderar el progressisme polític durant el govern de Felipe González (1982-1996). Amb Zapatero (2004-2011) es va perdre ja tota ideologia socialdemòcrata i els progres van mostrar totes les seves contradiccions i ineficiència, pròpies del buit oportunisme polític que els nodreix.

Abandonat el marxisme per Felipe González (1979) i convertit el PSOE amb Zapatero en el partit únic PP-PSOE, els progres s'agafen verbalment a uns plans de benestar social cada vegada més reduïts i impossibles, defensant en la pràctica el capitalisme salvatge de les transnacionals i el capital financer, que només genera major concentració de riquesa i desigualtat social.

Amb la crisi de 2008 la seva única joia programàtica, l'Estat del Benestar, es va ensorrar i dissoldre en el no-res, convertint-los en pèssims gestors del capital. Amb prou feines si es diferenciaven de l'extrema dreta per la seva bonhomia, tolerància i tarannà cultural, favorables a l'avortament, el reconeixement dels drets homosexuals, la igualtat de la dona i la

resignació davant d'una massiva immigració.

A l'agost de 2011 Zapatero i el partit únic van reformar la constitució per via d'urgència, sense cap referèndum, per sotmetre els pressupostos a la disciplina fiscal exigida per Merkel. El seu fracàs en les polítiques socials, en no poder conservar els pressupostos per a educació i sanitat, subvencions socials, manteniment de les pensions, etcètera, juntament amb l'increment desmesurat de l'atur i els casos de corrupció generalitzada a les seves files, com en qualsevol altre partit, va fer dels progres uns ineptes sense cap mena de credibilitat. En privat fan exactament el contrari del que prediquen en públic. Ja no creuen en la utopia i potser en res. Ignoren la vella tradició socialista, que encara fingia defensar principis com la solidaritat o la igualtat. La seva evident despolitització els converteix en oportunistes amorals, inversemblants i malmirats.

La ideologia progre no és ja una filosofia, ni una ideologia, ni una fe; sinó només una coartada per defensar els seus propis privilegis elitistes en una societat, com l'espanyola, líder europea en atur, prostitució, alcoholisme, tràfic i consum de drogues, nul·la qualitat en l'ensenyament, fracàs escolar, increment de la pobresa, desprestigi de la democràcia representativa, edèn de les castes polítiques i pèrdua de valors ètics.

Són uns inútils babaus i el seu antic prestigi és irrecuperable. Les seves ruïnes ideològiques i programàtiques es troben entre els següents postulats, en els quals ni creuen ni se'ls creu, perquè entren en contradicció amb la seva fonamental fidelitat i defensa del sistema capitalista i d'obediència als amos del món:

1. Economia mixta, en què coexisteixen propietat privada i propietat estatal. L'Estat subvenciona una sanitat i una educació universals i de qualitat.
2. L'Estat coordina i planifica una seguretat social eficient, gairebé universal, capaç d'assegurar unes pensions dignes, protegir de la pobresa i la malaltia i subvencionar l'atur.
3. L'Estat ha de promoure la sindicació dels treballadors i la legislació protectora dels consumidors respecte als abusos de les transnacionals i el capital financer.
4. L'Estat ha de protegir el medi ambient, legislar la protecció de la natura, les energies alternatives i enfrontar-se al canvi climàtic, sense tocar els beneficis de les transnacionals.
5. L'Estat ha d'imposar un sistema impositiu progressista, però no persegueix els grans defraudadors.
6. L'Estat ha de ser laic, però l'Església Catòlica no paga impostos i gaudeix de privilegis inaudits en l'ensenyament i en l'apropiació de béns comuns o sense propietari.
7. L'Estat ha de legislar en favor dels immigrants, del comerç just internacional i del pluriculturalisme; però finança mesquites jihadistes i aixeca filats.
8. L'Estat ha de protegir internacionalment els drets humans i la democràcia, però no s'investiguen els assassinats i desaparicions de la guerra civil.
9. En moment d'exaltació extrema poden arribar a proposar la renda bàsica universal per a tots els ciutadans, pel sol fet d'haver nascut o residir en el territori nacional.
10. Volen ser els millors gestors del capitalisme, els millors defensors dels interessos de les transnacionals i de les finances: FMI, Banc Mundial i OMC. I aquest punt fonamental, en moments de crisi del sistema té prioritat absoluta sobre els 9 punts anteriors, que queden en un vull però no puc.

** Aquests deu punts destaquen les brutals contradiccions insalvables dels progres, els converteixen en l'esquerra del capital, aliats naturals de la dreta del capital amb la qual conformen pensament i partit únic, i els encoratja a considerar-se teatrals competidors de l'extrema esquerra del capital, als que intenten lliurar la torxa per continuar la farsa. Perquè no es tracta de conquerir l'Estat, sinó de destruir-lo.*

El davantal de Durruti, 80 anys més tard

Ermengol Gassiot

"A principios de 1936 Durruti vivía justo al lado de mi casa, en un pequeño piso en el barrio de Sants. Los empresarios lo habían puesto en la lista negra. No encontraba trabajo en ninguna parte. Su compañera Émilienne trabajaba como acomodadora en un cine para mantener a la familia.

Una tarde fuimos a visitarle y lo encontramos en la cocina. Llevaba un delantal, fregaba los platos y preparaba la cena para su hijita Colette y su mujer. El amigo con quien había ido trató de bromear: "Pero oye, Durruti, ésos son trabajos femeninos." Durruti le contestó rudamente: "Toma este ejemplo: cuando mi mujer va a trabajar yo limpio la casa, hago las camas y preparo la comida. Además baño a la niña y la visto. Si crees que un anarquista tiene que estar metido en un bar o un café mientras su mujer trabaja, quiere decir que no has comprendido nada."

Testimoni recollit a Hans Magnus Enzensberger, 'El corto verano de la anarquía' (Barcelona, Anagrama, 2002).

Ara fa 80 anys que va morir Buenaventura Durruti. De fet, avui fa 20 anys que desenes, centenars o potser fins i tot més d'un miler de persones van morir lluitant per la revolució social i combatent el feixisme. Als diferents fronts de guerra i de conflicte de la Península Ibèrica. Centenars, milers de durrutis anònims que aquell dia 20 de novembre, com molts d'altres mesos abans i mesos més tard, van posar el cos i la vida per defensar un futur per a tota la humanitat. Aquest petit escrit, que penjo avui 20 de novembre de 2016, vol ser un homenatge a tots ells i elles. Als que recordem amb noms i cognoms i, en especial, als que van morir sent anònims i que des del seu anonimat conformaven els cos d'aquest Nosaltres col·lectiu.

Avui, 80 anys més tard, vull apuntar tres idees en relació aquells durrutis, tant els coneguts com els anònims. Com a referent agafo les seves vides, una part de les quals la reflecteix aquesta cita.

Passats 80 anys d'aquell 1936, en moviments socials i espais revolucionaris que defensem la lluita i que no ens espantem de la contundència que pren de vegades hi és fàcil veure un cert culte a la duresa. Condicions dures de la realitat, que justifiquen situar el conflicte en el centre de les militàncies, fàcilment promouen imatges de militants durs. Capaços de relegar l'expressió de sentiments o dubtes. Ferms i decidits. I faig servir el masculí perquè, generalment, la imatge es vincula a homes, tot i que no exclusivament. Doncs francament, a mi m'agrada imaginar el Durruti de les pistoles, als durrutis de les pistoles obreres, rentant plats, cuinant amb davantals, portant els fills i filles a les escoles. Humanitzar els i les militants és una tasca necessària i urgent. Perquè, de fet, no creieu que qui posa el cos en la lluita ho fa perquè està carregat d'humanitat? Aquesta és la primera idea.

La segona idea ens la mostra també el testimoni recollit per Enzensberger. Durruti era un durruti més. Era un home, de classe treballadora, compromès amb els seus. I va lluitar. Des de l'anarquisme. Com milers i milers a la Catalunya de l'època. Com la multitud que va aturar als carrers l'alçament militar el 19 de juliol del 1936 i, sense demanar permís, va començar la col·lectivització de la vida mateixa. La seva vida no només van ser les emotives imatges sobre les barricades, fusell al braç. Ni les sales plenes de gent escoltant els seus discursos. També ho van ser imatges, tant o més emotives, com la d'un home rentant plats o estimant una criatura petita. No se si parlaria de feminisme, en relació aquests homes (moltes companyes de l'època s'haurien queixat de moltes de les seves actituds) però, en tot cas, d'un inici de compromís polític amb un intent de superar el patriarcat. Davantals que, en tot cas, ens parlen de persones qualsevols, lluny d'egos i de noms propis massa freqüents, avui, en alguns espais polítics d'això que s'anomena l'esquerra.

I, finalment, el davantal i la resposta del treballador en atur, represaliat, rentant plats, parant taula i fent el llit ens parla també d'una lluita. Una lluita que existeix en el dia a dia. A les accions directes, a les accions col·lectives i també de casa portes endins. Que no ocupa grans titulars dels mitjans però que, no per això, deixa de ser important. Una lluita sorda i constant, com diria el cantant. Que la fem milers i que, precisament, si té sentit és perquè la fem milers. Amb les nostres mans, les nostres anàlisis i als nostres espais. I, tot això, en els temps que vivim encara de cert miratge institucional de sectors dels moviments socials, val la pensa recordar-ho.

En definitiva. Han passat 80 anys de la mort d'un home, Buenaventura Durruti, que va morir el mateix dia que van morir moltes altres persones que, com ell, havien decidit no passar de llarg de la vida. Avui, però, vull recordar també als molts i moltes durrutis que continuen fent el mateix. A casa, a la feina i al carrer.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

El far

80 aniversari de la mort de Durruti

Ferran Aisa

Cada any pels volts del 20 de novembre se celebra un emotiu homenatge al peu de la tomba de Ferrer i Guàrdia, Ascaso i Durruti al cementiri de Montjuïc. L'acte d'homenatge anual és organitzat per Dones Llibertàries de Barcelona fins no fa gaire, amb l'assistència d'històriques militants, algunes d'elles desaparegudes recentment com Concha Pérez (1915-2014) o Elvira Godàs (1917-2015) o ja molt grans com Joaquina Dorado (1917). En alguna ocasió ha estat present Colette Durruti, filla del lluitador anarquista, però gairebé han estat incansablement organitzadores dones com la historiadora Antonina Rodrigo i l'activista social Llum Ventura. També he de citar a persones que han participat recolzant l'acte d'homenatge o llegint textos o fent un petit parlament davant les tres tombes com la representant de Dones Llibertàries de CGT Núria Bazaga, la historiadora Laura Vicente, el dibuixant i escriptor Rai Ferrer, l'ateneista Eduard Moreno, el president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular Manel Aisa i, entre molts altres companys, l'autor d'aquest escrit.

Uns actes d'homenatge que han comptat amb la presència de militants de la CNT, de la CGT, dels col·lectius llibertaris d'arreu i d'individualitats amants de la llibertat. Un acte anual que s'acostuma a tancar cantant 'A les barricades!' i fent una visita d'homenatge a les tombes d'Anselmo Lorenzo, els Brigadistes Internacionals i a tants altres militants anònims enterrats a les fosses comuns.

Al peu de les tres tombes dels històrics Ferrer i Guàrdia, Ascaso i Durruti s'han dipositat flors, s'han llegit poemes de García Lorca, Mario Benedetti, etc., s'han cantat cançons revolucionàries i hem escoltat música clàssica a càrrec d'artistes de gran qualitat. A continuació podeu llegir el text que vaig llegir en un dels homenatges als tres revolucionaris morts per a la llibertat:

"Aquí estem davant d'un bocí de la història d'aquesta ciutat, de Catalunya, d'Espanya i del proletariat universal. Aquestes tres tombes que acullen les despulles de Ferrer i Guàrdia, Ascaso i Durruti són un símbol de la història de l'emancipació humana. Francesc Ferrer i Guàrdia creia que a través de l'educació seria possible construir les bases d'un món nou a través de la tolerància i el pacifisme. Un món sense diferències socials ni propietats privades on l'home deixés d'ésser un llop per l'home. Un món fraternal on dominaria la solidaritat i el recolzament mutu. Però ja sabeu que el poder establert i l'Església no van permetre que el seu projecte d'educació i cultura en llibertat seguís endavant. A les primera oportunitat que van tenir van tancar-li l'escola i a la segona el van fer responsable de fets en què el pedagog no havia intervingut. Ferrer fou condemnat a mort i afusellat en el castell d'aquesta muntanya el 13 d'octubre de 1909.

Francisco Ascaso també creia en aquest món de justícia social, fraternitat i llibertat, però la seva lluita per l'emancipació no solament passava per la cultura i l'educació, sinó per la conscienciació obrera de la seva condició de classe explotada que lluitava per lliurar-se de l'opressió a que era sotmesa per la burgesia i el capital. Ascaso sabia que l'ésser humà havia de lluitar dia a dia per avançar cap el seu

Frame de "El entierro de Durruti"

Any 2013

deslliurament. Ascaso va lluitar fins el final lliurant la seva vida a la Revolució i va morir el 20 de juliol de 1936 a l'assalt de les Drassanes de Barcelona.

Buenaventura Durruti era un obrer rebel afiliat en un principi a la UGT, però que va fugir d'aquest sindicat quan va veure que els socialistes, en lloc de defensar els treballadors, es dedicaven a pactar amb l'enemic de la classe obrera. Durruti es va passar aleshores a la CNT i va ser lleial als principis anarcosindicalistes tota la seva vida. Durruti es va lliurar a la defensa del proletariat i ho va fer a l'època més dura del sindicalisme a Barcelona, quan els pistolers a sou de la patronal més radical es dedicaven a matar obrers pels carrers de Barcelona. Durruti va organitzar un grup de defensa confederal anomenat "Los Solidarios", i amb ell hi havia Ascaso, García Oliver i altres companys i companyes, que van plantar cara als sicaris de la patronal.

Aquesta generació de lluitadors llibertaris va patir presó, exilis i persecucions, però el 19 de juliol de 1936 eren a la primera fila de la lluita dels carrers de Barcelona enfrontant-se a l'exèrcit revoltat contra la República. La victòria popular contra els militars rebels va significar l'inici d'una gran revolució social que va acabant essent pactada entre la CNT-FAI i el Govern de la Generalitat. Mentre el proletariat català autogestionava l'economia (fàbriques, tallers, comerços, serveis, transports i espectacles), Durruti sortia de Barcelona amb una Columna de milicians voluntaris que anaven a alliberar l'Aragó i a prendre Saragossa de les mans del feixisme. Als pobles alliberats naixia la revolució llibertària amb l'assemblea veïnal d'obrers i camperols que proclamaven el comunisme llibertari.

Colette Durruti

La Catalunya solidària va enviar els seus fills a lluitar i a morir a tots els fronts d'Espanya. La capital era assetjada per les tropes de Franco i allà van anar les milícies confederals comandades per Durruti. El cap de la Columna Durruti va parlar el 16 de novembre de 1936, és a dir quatre dies abans de la seva mort, per Radio Madrid:

"He venido de las tierras de Aragón a ganar la lucha para lo que es hoy problema de vida o muerte, no sólo para el proletariado español sino del mundo entero. Todo se ha centrado en Madrid, y no te oculto que me gusta verme cara a cara con el enemigo, siquiera parque se ennoblece más la lucha. Antes de marchar de Cataluña, pedí conciencia en los que están interesados por lo mismo, No merecería a los pobres de alma y de energía, Me referí a los que estamos empeñados en dar el empujón postrero. Los fusiles no hacen nada si no hay una voluntad y un cálculo en el disparo. En Madrid no hay duda de que no entran los fascistas, pero es que hay que echarlos pronto, porque a España hay que volverla a reconquistar. Estoy contento en Madrid y con Madrid, no te lo oculto, que me gusta verlo ahora con la seriedad del hombre grave que conoce la responsabilidad, que no con la frivolidad y encogimiento de hombre cuando amenaza la tormenta."

Fou precisament a Madrid, el 20 de novembre de 1936, on una bala sortida d'on fos (mai ha quedat clara la seva mort) va segar la vida del més carismàtic lluitador anarquista Buenaventura Durruti. Les seves despulles van ser traslladades a Barcelona on se li va tributar un gran homenatge popular amb un gran manifestació de dol de més de mig milió de persones que va recórrer els carrers de la ciutat per acompanyar-lo en l'últim adéu fins el cementiri. El Durruti humà va desaparèixer però va restar la seva llegenda, la seva ètica i el seu comportament revolucionari.

Salut!

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

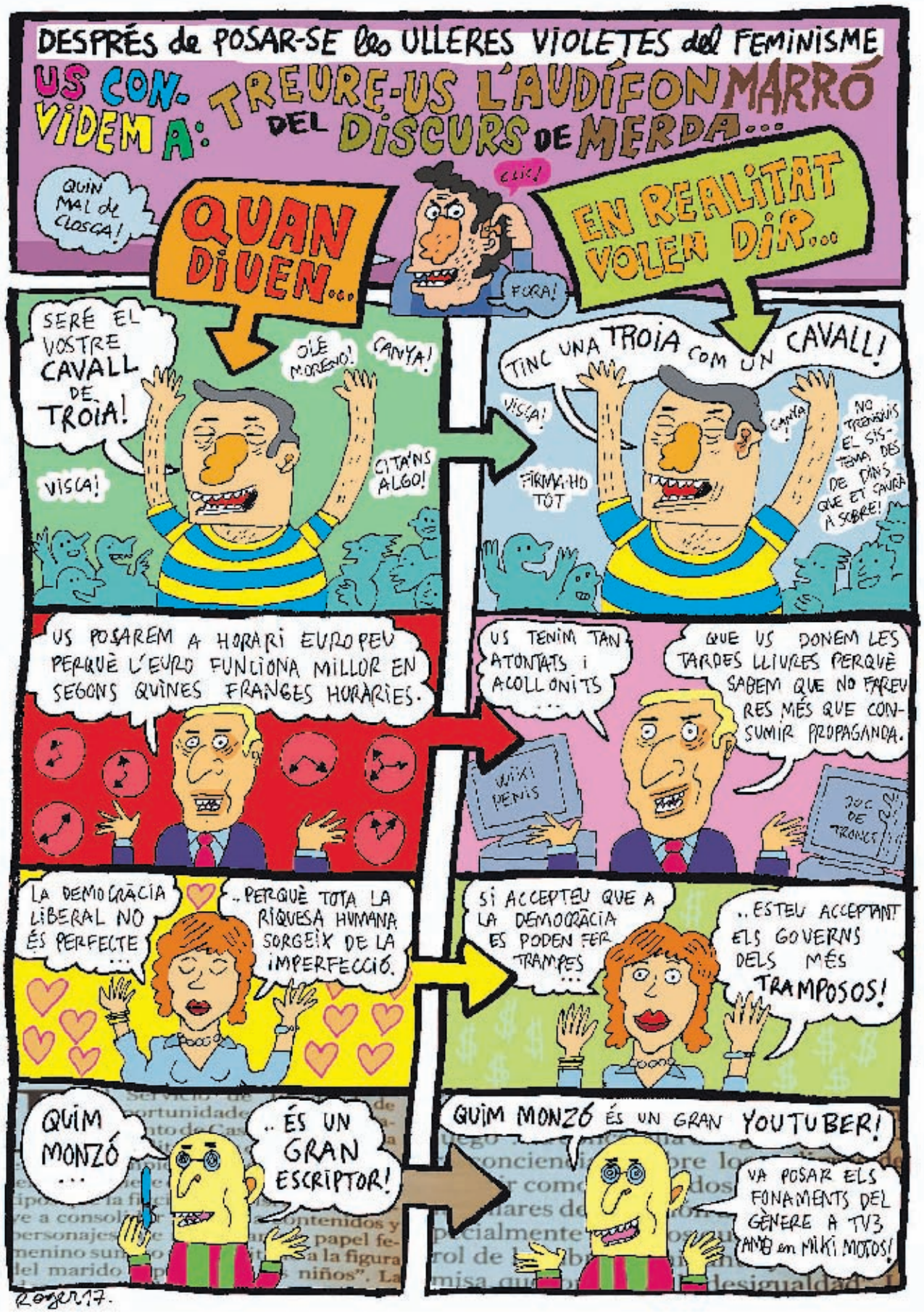

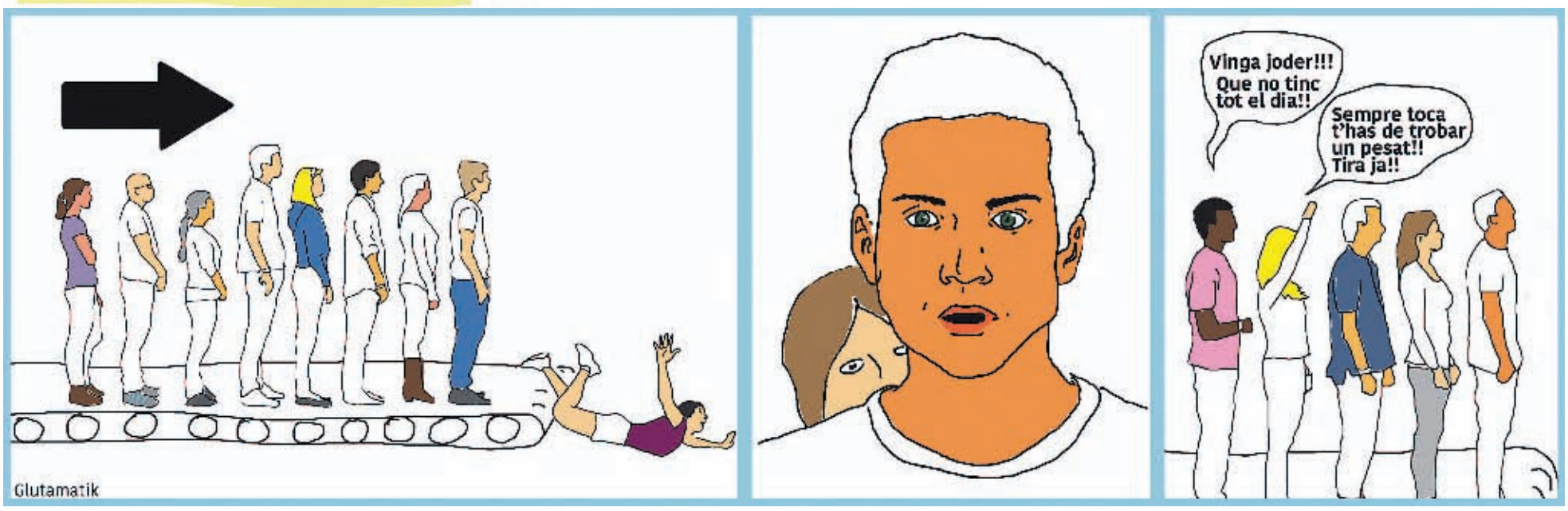

Salvador Seguí, pensador i pràctic de l'anarquia

Jordi Martí Font

Salvador Seguí, el Noi del Sucre. Dirigent de la CNT, anarcosindicalista, líder indiscutible -però discutit- de les esquerres catalanes i ibèriques, revolucionari, pragmàtic, activista i home d'acció. I, esperem, a partir de la publicació d'«El pensament polític de Salvador Seguí» de Xavier Díez que acaba de publicar Virus Editorial i al qual em van convidar a ferhi el pròleg, també teòric llibertari de primera fila, màxim pensador i organitzador, tot i que mai sol, d'un dels projectes i realitzacions socials més singulars que Europa i el món sencer van acollir entre el darrer terç del segle XIX i el primer del XX: la construcció d'un nou món sencer basat en els principis de llibertat, igualtat i fraternitat... portats a les seves màximes expressions; o, parlant en plata, la construcció d'una societat llibertària que va arribar a veure possible avançar cap a l'anarquia. Sense cap mena de dubte, la més important aportació catalana -i no només- a la història de la humanitat.

Les múltiples revolucions que aquest tros de món va viure (entre el Congrés Obrer de Barcelona i les barricades de 1937 a la mateixa Rosa de Foc) van tenir pensadores diverses, persones que van escriure allò que calia fer i que alhora ho van provar de fer, que van unir en les seves persones pensament i acció i sovint se'n van sortir. I Seguí n'era una d'elles, una de les que de forma més eficient ho va fer. Desgraciadament, però, fins al dia d'avui, unes formes quadrades i compartimentades de veure el món i d'analitzar-ne el passat li han negat, al costat de la seva evident vida d'acció, de revolucionari sindicalista, la consideració que mereix també com a pensador. I aquí tenim un dels més evidents encerts del treball de l'historiador Xavier Diez, la voluntat clara i diàfana d'explicar i fer accessibles els pensaments, les teories i els arguments explícits i implícits que s'inclouen en l'obra de Seguí, de situar la seva figura, també, en la llista dels grans pensadors filosòfics i polítics d'aquest tros de món.

Salvador Seguí no és un personatge completament desconegut per a un ampli grup de persones d'aquest país. A molta gent li sona el nom i, sobretot, el sobrenom de Noi del Sucre amb què se'l coneix, però ben poca d'aquesta mateixa gent a qui li sona el nom coneix alguna cosa sobre ell més enllà del seu lideratge a la CNT, alguna imatge esparsa o determinades cites seves que han fet més o menys fortuna.

En un país que entengués d'on ve i on vol anar, fins i tot des d'uns moviments socials i des d'uns sindicats que s'emmirallen sovint en un personatge com el Noi del Sucre, se'n tindria un coneixement ampli, se'n coneixerien anècdotes i posicionaments, imatges de cos i de perfil, la vida i els miracles. Hi hauria un accés normalitzat a qui més bé pot simbolitzar la consecució de la jornada de vuit hores a partir de la vaga de la Canadenca, per exemple.

Avui, al 2016, Seguí ni ha estat estudiat a fons pel que fa al seu desenvolupament vital, ni n'han estat el seu pensament i la seva acció. Les aproximacions biogràfiques que jo mateix he llegit sobre el personatge avui en dia només es poden aconseguir en llibreries de segona mà, a través de llibres descatalogats com els de Huertas Clavería o Manuel Cruells, per no parlar de l'Apòstols i mercaders de Pere Foix, autèntica peça de col·leccionista. A la resta de llibreries s'hi pot trobar, ara i no fàcilment, la traducció catalana de la seva novel·leta Escuela de rebeldía, la vida de Juan Antonio Pérez Maldonado, a Edicions El Jonc i amb pròleg d'Emili Cortavitarte, o l'edició castellana feta per la CGT el 2004; així com diverses aproximacions biogràfiques com la d'Isidre Molas a Les arrels teòriques de les esquerres catalanes; ressenyes en obres generals sobre anarquisme o moviment obrer; i Apóstoles y asesinos, una magnífica biografia novel·lada escrita per Antonio Soler apareguda fa poc.

Però on potser més es nota la desídia general pel que fa a l'estudi de la vida i obra de Seguí és en la institució universitària. Des d'aquesta institució, la recerca seria bàsica per tal d'aclarir punts foscos o desconeguts de la biografia del Noi que faria possible després opinar, debatre, confrontar i establir visions coincidents o dissidents sobre un dels personatges polítics, entenent aquest qualificatiu en tota la seva amplitud, més destacats de la primera meitat del segle XX als Països Catalans i a l'Estat espanyol. Si tinguéssim una universitat com cal, la seva vida, obra i pensaments haurien estat estudiats, debatuts, se n'haguessin escrit tesis doctorals i fet congressos, s'haguessin generat controvèrsies més o menys públiques i el personatge hagués guanyat profunditat amb les diverses visions desenvolupades.

Xavier Diez reconeix aquestes mancances pel que fa tant a primeres fonts investigades sobre Seguí com a la bibliografia de què ara mateix disposem. L'autor fa un repàs en profunditat a les fonts bibliogràfiques que ell mateix fa servir al llarg del llibre i en destaca les mancances evidents, alhora, però, que deixa clar amb la seva obra que aquestes dificultats, com qualsevol altra, són només conseqüència de no posar-s'hi. I, ho hem de deixar clar des del principi, Diez s'hi ha posat i se n'ha sortit.

La publicació d'aquest llibre podem afirmar que omple un buit evident a nivell biogràfic malgrat que aquesta no sigui la seva aportació més destacada. El volum conté una biografia de Seguí que, tot i que esperem que no sigui la definitiva, sense cap mena de dubte passa a ser la biografia del dirigent sindical més completa de què gaudim ara mateix. Serà, doncs, sense cap mena de dubte, la biografia referencial dels propers anys als Països Catalans. Per això és d'agrair que a banda de tenir tremp literari no sigui només una biografia lineal, ja que aporta diverses fonts per a la seva construcció i ofereix un panorama de context que aclareix moltes coses.

És clar, doncs, que aquesta biografia serà la nostra biografia de Seguí, la que omplirà el buit evident que els moviments socials teníem fins ara a l'hora d'accedir a la vida del Noi del Sucre, de saber què va fer aquell llibertari de qui tenim penjat un pòster que vam trobar no sabem on, qui era, en definitiva, aquell líder obrer, aquell lluitador social, aquell anarquista, que molt diversos moviments de lluita d'avui en dia reivindiquem com a referent.

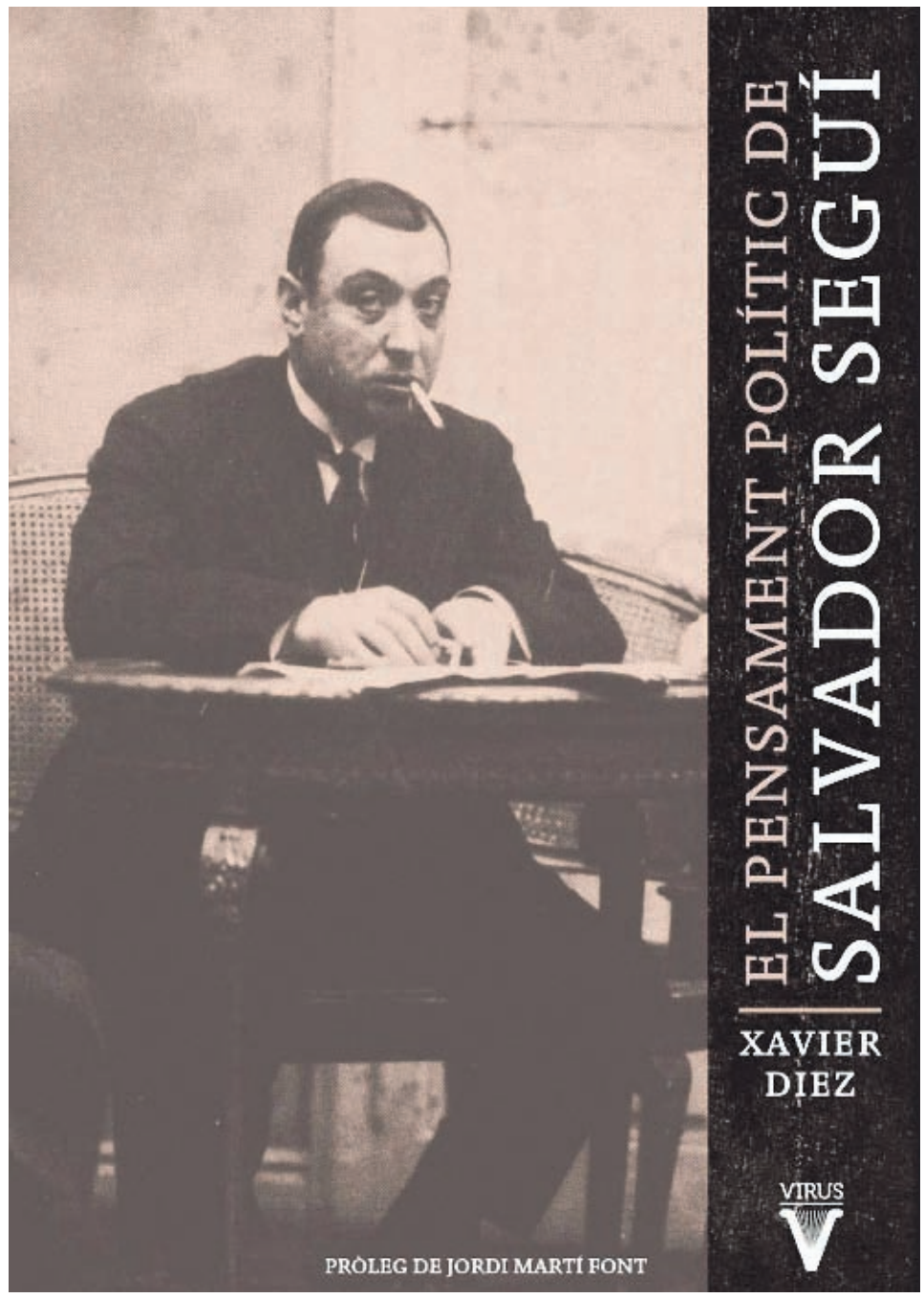

Llibres

La efervescencia social de los años veinte

Manel Aisa Pàmpols
Descontrol, Barcelona 2016, 200 pàg.

Aquests dies m'ha caigut a les mans el nou llibre de Manel Aisa que porta per títol "La Efervescencia social de los años veinte, Barcelona 1917-1923" publicat per la jove editorial Descontrol. En les seves primeres pàgines ens deixa clar que es tracta d'un treball d'investigació que en el seu moment es va editar en fotocòpies l'any 1998 i que formava part com a guió de l'exposició que realitzà l'Ateneu Enciclopèdic, que amb el mateix nom va inaugurar el 1998 al centre Cívic de Fort Pienc, bé que ara corregit i ampliat substancialment es presenta en forma de llibre.

El treball posa en relleu les lluites socials d'un moment molt transcendental per a les generacions dels anys 10 i 20 que es van trobar a la ciutat de Barcelona i la perifèria de l'anomenada "rosa de foc" en aquest primer terç del segle XX on encara hi havia molt en joc, la coneguda "Gran Guerra", les llunyanes revolucions a Rússia i Alemanya, però molt presents en el pensament d'uns i altres, l'especulació de la burgesia i els polítics governants que legislen constantment només per a uns pocs. La sense raó apoderada per quatre magnats monàrquics què fan i desfan al seu antull.

En aquesta Barcelona de la lluita per la dignitat, era freqüent trobar la mort per l'esquena, la traïció de les autoritats que sovint aplicaven "la Llei de Fugues" que consistia com ja sabeu, a argumentar que l'obrer detingut pretenia escapar, fet pel que, segons els opressors, no tenien més remei en la persecució que tirotejar-lo, sempre per l'esquena, és clar. Tot eren argumentacions falses dels Governadors o caps i inspectors de policia.

Així els obrers d'aquesta ciutat entre 1917-1923 van haver d'enfrontar-se contra tots els cossos repressius que ens puguem imaginar, i si per si fos poc es van crear més com el somaten de la Ciutat de Barcelona, creat per Primo de Rivera, o les Bandes d'assassins de Brabo Portillo ex-policia i agent secret alemany, (a remarcar la seva mort amb el Baron de Koenning, un altre estrany personatge que va irrompre en aquella Barcelona), o Ramon Sales i el seu sindicat groc, conegut pel "Lliure" per fer mal, molt de mal, sobretot a aquells que arribaven a la ciutat per trobar una mica de treball per alimentar els seus fills i es trobaven embolicats en una espiral de violència a què van haver de fer front amb la millor de les seves voluntats.

El treball ho entenem gairebé com una crònica dia per dia de tot el que passava en aquell moment pel que fa a l'obrerisme i els sequaços repressors en temps de la primera Guerra Mundial, la Vaga de subsistència de 1916 o la de 1917, la Vaga de la Canadenca, el congrés regional de la CNT a Sans el 1918, i un any més tard a Madrid, però sobretot el dia a dia on a cada cantonada d'aquesta ciutat queien un a un els obrers més combatius del moment, per defensar la dignitat i lluitar contra la fam de les seves famílies.

Així mentre era vilipendiats, detinguts, tancats i assassinats, ells amb les poques armes que tenien tractaven de resistir i sobretot crear una societat Paral·lela a partir dels esforços, en la creació d'Escoles Racionalistes, Ateneus, els Sindicats d'Indústria, les cooperatives de consum, les cooperatives de Construcció, els socors mutus, els economats, etc. Tot això encaminat a teixir una resposta social, que tenia per objectiu dignificar la vida del moviment obrer i les seves famílies.

Un treball força interessant que a més ajuda i molt a la gent que per curiositat busca els familiars, avis i besavis i els seus col·legues i amics.

Manel Vallmitjana Cortiella

Revistes

TARRACO PROFANA

Revista d'agitació mental, còctel explosiu carregat de metralla humorística i punyent crítica social, https://tarracoprofana.wordpress.com/

DIAGONAL

Revista quinzenal d'actualitat crítica, que amb el número 284 finalitza la seva existència per a transformar-se properament en El Salto, https://www.diagonalperiodico.net

DIPUTACIÓ A L'AIRE

Butlletí de la Secció Sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona, https://cgtdiba.wordpress.com

DIRECTA

Mitjà en català d'informació d'actualitat, investigació, debat i anàlisi, https://directa.cat/

Agenda Llibertària 2017

Ateneu Columna Terra i Llibertat / Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Ja tenim feta l'Agenda Llibertària de 2017. Com altres anys, l'agenda és multilingüe, inclou el calendari menstrual, el calendari per programar-te les setmanes, el calendari 2017-2018, l'horari, el calendari del pagès, i clar el directori actualitzat de col·lectius anarquistes d'arreu, mantenim les pàgines per apuntar telèfons i les pàgines en blanc per prendre notes.

Enguany l'agenda recull textos sobre la guerrilla llibertària aprofitant que el 2017 la Marxa-Homenatge als Maquis arriba a la seva vintena edició.

El preu final de venda al «públic», és a dir, a les persones individuals —siguin militants o no— és de 10€; així la venem nosaltres, independentment de la quantitat d'agendes demanades. El benefici va per finançar l'autogestió dels projectes del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

Però els col·lectius o distribuïdores que al seu torn venen l'agenda a persones individuals, tenen un 30% de descompte, és a dir, ens paguen 7 € per agenda, també independentment de la quantitat d'agendes demanades. Entenem que aquest 30% de benefici que guanyen les distribuïdores, es destinarà a un altre projecte autogestionari i col·lectiu. En definitiva, el què busquem és que els beneficis de l'agenda vagin sempre destinats a l'autofinançament dels projectes polítics, ja sigui el nostre o el de les persones que la compren per vendre-la; a la vegada, intentem evitar que, amb l'excusa política, es financin butxaques privades.

La podreu comprar als llocs habituals; o fer les comandes a: agenda@berguedallibertari.org

Moltes gràcies, salut i fins aviat!

+INFO a http://www.bllibertari.org/

Quim Gimeno, activista llibertari

“Ja n’hi ha prou de persecució policial i d’impunitat”

“Quan parlem de llistes negres, ens referim als fitxers que la policia elabora il·legalment sobre els militants dels moviments polítics”

Òscar Murciano

En Quim Gimeno és un activista llibertari de diferents projectes socials com Procés Embat o Rereguarda. Com malauradament acostuma a passar, aquesta multimilitància no es bén vista des d’un poder que té una percepció dels moviments socials com a simple gestió de l’ordre públic i control dels segments socials no institucionalitzats.

Junt amb altres companyes és detingut durant la coneguda Operació Pandora II acusat de “terrorisme”, un procediment delirant on la trobada de llibres llibertaris o tenir instal·lat software de seguretat era mostrat com a prova de no se sap què.

- Quim, per què creus que es va realitzar aquesta, i posteriors operacions?

El dia 16 de desembre de 2014, cap a les 6:30 del matí, poc després de que els mossos engeguessin la primera part de l’Operació Pandora, el diari El País publicava en portada a la web una notícia informant de l’operatiu. El fet que un diari tregui una notícia d’aquestes característiques en tan poc temps, evidencia que la notícia havia estat preparada prèviament, i que per tant, el desplegament mediàtic havia estat planificat, organitzat i executat de forma coordinada amb els Mossos d’Esquadra. Sense cap dubte, podem dir doncs, que aquella no va ser una simple operació policial, sinó que la conselleria d’interior va efectuar una maniobra social a gran escala. Amb això el que vull ressaltar és, que queda molt clar que l’operatiu és eminentment polític, i que com a tal, respon a unes necessitats polítiques del règim. A partir de les vagues generals i sobretot de l’esclat del 15M, el que havia començat com una crisi financera, va traspassar l’esfera econòmica fent-se més evidents que mai tota una sèrie de contradiccions. En una societat com la nostra, on el consens social té un paper tan important a l’hora de mantenir les estructures de poder, quan la legitimació del règim decau d’aquesta manera, que millor per generar conformació que la por?

- Un temps després, mitjançant l’intermediació d’un suposat periodista, un agent de la Policia Nacional va intentar captar-te oferint-te un bon tracte judicial a canvi. Ens ho pots explicar?

Durant el transcurs de les converses que vaig mantindre amb aquest suposat periodista, em vaig adonar que probablement es tractés d’un policia. En aquest moment havia sigut detingut feia només un mes i mig, i tenia encara molt present la sensació d’impotència que m’havia generat tot plegat. Penso que va ser això el que em va donar l’empenta per afrontar la situació de la forma en què ho vaig fer. No podia permetre que aquesta gent juguessin amb nosaltres de la forma en què ho feien, i calia que tothom conegués el veritable terrorisme, el del govern de la por: havia de denunciar. El millor de tot, és que durant les converses que vam mantenir, no només em pretenien fer entendre el molt que em convenia donar-lis la informació que em demanaven, sinó que a sobre em deixen clar que podien intervenir en el judici a través del fiscal. Durant l’interrogatori de la meva detenció el jutge pràcticament no sabia ni qui era, va ser la fiscal qui s’ho tenia treballat i m’acusava de ser terrorista. Ara un Policia Nacional em corroborava totes les sospites, l’Audiència Nacional no respon a lògiques judicials, sinó policials.

- Tot això està gravat per La Directa. El policia et va demanar que espiessis casals i ateneus del barri del Poble Sec i, especialment, aportessis noms de militants i activitats. Creus que està relacionat amb l’existència de llistes negres policials? Què és una llista negra?

Quan parlem de llistes negres, ens referim als fitxers que la policia elabora il·legalment sobre els militants dels moviments polítics. Per a què la policia et pugui investigar ha d’haver-hi una ordre judicial darrere. Quan tenen dades teves, sense ordre judicial i sense haver estat detingut mai, és evident que aquests fitxers existeixen. Per tant, quan demanen informació de les persones que utilitzen un ateneu com La Base, el que volen és alimentar aquests fitxers, informació que com hem vist a Pandora, els i pot servir per incriminar-te en un muntatge judicial.

- El Cos Nacional de Policia ha reconegut en seu judicial que, efectivament, es tractava d’un agent del seu cos que alguns militants han reconegut com a ‘Jordi’. Qui és el tal ‘Jordi’?

El “Jordi” és un inspector en cap de la Policia Nacional que té un llarg historial repressiu sobre els moviments socials de Barcelona entre finals dels 90 i els 2000. Va formar part del conegut grup VI, acumulant diverses denúncies per tortures.

- Què esperes de la denúncia que has posat als jutjats per aquests fets?

Espero que aquests policies hagin de seure’s a la banqueta dels acusats i donar explicacions de tot plegat. Ja n’hi ha prou de persecució policial, ja n’hi ha prou d’impunitat. Hem d’aconseguir que les seves amenaces tinguin un cost, no podem permetre que la policia fagi i desfagi al seu gust gratuïtament. També espero que els responsables polítics d’aquesta caça de bruixes acabin donant la cara.

- Habitualment la repressió actua amb més intensitat quan un moviment o ideologia no està controlada i, especialment, és prou rellevant. Creus que, malgrat patir-la, és també un senyal que mostra una vitalitat creixent dels espais i idees llibertàries o que, simplement, ens toca el clàssic paper d’”enemic interior” tan útil per desviar atencions i justificar autoritarismes?

Penso que no és casual. L’anarquisme és un moviment que a poc a poc està prenent més consistència. Cada cop estem millor organitzades, i els diferents sectors que hi treballem estem aconseguint trencar barreres que deu anys enrere semblaven infranquejables. L’anarquisme ha estat mot present en el darrer cicle de lluites, hem demostrat que encara som una força capaç de respondre als reptes socials que s’estan posant sobre la taula. A més, som un moviment bastant problemàtic per les instàncies del poder perquè som difícilment recuperables, no estem disposades a rebaixar les nostres postures, i res ens ho impedeix perquè no els hi devem res.